

OSHO

ŽIVOT LJUBAV SMIJEH

Sadržaj:

Ž I V O T.....	3
Biti luckast i biti razbarit.....	3
Stav prema životu.....	4
Život je čisto platno.....	6
Nema drugog boga do života	7
Dosada je stvarni početak	8
Zorba Buddha.....	11
Tuga i ma vlastitu ljepotu.....	12
Grieh je kada ne uživaš u životu	15
Veoma opasna situacija.....	20
Rizikovati sve.....	22
LJUBAV	24
Unutarnja muzika.....	24
Što je ljubav	24
Ljubav je ples tvog života	25
Četiri stepenice do ljubavi.....	27
Ljubav u stvarno.....	30
Ljubav je veoma krhki cvijet	32
Brak je prostitucija	35
Stvarni neprijatelj ljubavi.....	38
O samoljublju	38
Ljubav je raskoš	40
Ljubav je meditacija.....	42
Smijeh	44
Ti nisi vidio da se magarci smiju	44
Život je kozmička šala	45
Nasmijani Buddha.....	45
Jedini bard ljubavi i smijeha	49
Bik ili june?.....	50
Nekoliko biografskih podataka iz života OSHO RAJNEESH-a	52
Studijsko putovanje po pitanju ljudskih prava.....	54

ŽIVOT

“Život je nešto nepojmljivo. On se nije morao dogoditi, ali se dogodio. Čudo je da mi postojimo, da drveće postoji, da ptice postoje. To je stvarno čudo jer je čitav svemir mrtav. Miliuni zvijezda i miliuni sunčevih sistema su mrtvi, Samo na ovoj maloj planeti zemlji - koja je ništavna po svojoj veličini, proporcionalno je što i dio prašine - život se dogodio. Ovo je najsretnije mjesto na čitavom planetarnom sistemu. Ovdje ptice pjevaju, drveće raste, cvjeta; tu je narod koji se voli, pjeva, pleše. Nešto se nevjerojatno dogodilo.”

Osho

Biti luckast i biti razborit

Svijet je poznavao tako divne, luckaste ljude; zapravo, svi najveći ljudi u svijetu su bili malko luckasti - luckasti u očima masa. Njihova luckastost je bila ispoljavana jer oni nisu bili nesretni, nisu bili zabrinuti, nisu se bojali smrti, nisu se plašili trivijalnosti. Oni su živjeli svaki trenutak potpuno i intenzivno i zbog toga je njihov život bivao divan svijet - bili su ispunjeni miomirisom, ljubavlju, životom i smijehom.

No, to je na neki način uznemirivalo miliune ljudi oko tebe. Oni nisu mogli prihvatiti ideju da si ti dospio do nečega što su oni izgubili; stoga su oni pokušali da te na bilo koji način učine nesretnim. Njihovo osuđivanje nije ništa do težnja da te učine nesretnim, uništiti tvoj ples, da ti oduzmu veselost - tako bi se morao vratiti u njihov obor.

Pojedinac treba da sakupi hrabrost da živi i kada drugi govore da je luckast. Treba im reći: “Vi ste u pravu. U ovakvom svijetu samo luckaste osobe mogu biti sretni i veseli. Ja sam odabrao tu luckastost sa veseljem, sa blagošću, sa plesom, a vi ste odabrali razboritost sa bolom, žudnjom i paklom - naši izbori su različiti. Ti budi razborit i ostani nesretan, a mene ostavi sa mojim ludostima. Nemoj se osjećati neugodno, jer ja se uopće ne osjećam neugodno zbog tebe - toliko mnogo je takozvanih razboritih ljudi u svijetu i ja se ne osjećam krivim.”

U pitanju je samo kratko vrijeme... Uskoro, kada te drugi budu prihvatili kao takvog, neće te više mučiti. Tada ćeš moći stati na svjetlost dana sa svojim pravim bićem - moći ćeš odbaciti sve prijašnje izvještačenosti. Naš ukupni razvoj stvara raskol u našem umu. Mi treba da pokažemo lice društvu, masi, svijetu, a to ne mora biti tvoje pravo lice; zapravo, to i ne treba da Buddhe tvoje pravo lice. Ti treba da pokazuješ lice koje drugi vole, koje narod cijeni, koje biva prihvaćeno od njih - njihove ideologije, njihove tradicije - a da zadržiš svoje pravo lice za sebe.

Ovaj raskol postaje nepremostiv jer ti veći mu vremena provodiš u masi, srećeš se sa ljudima, razvijaš odnose - veoma rijetko si sam. Prirodno, maska postaje sve više dio tebe nasuprot onom tvom pravom licu. A društvo stvara strah u svakom pojedincu - strah od odbacivanja, strah da će ti se netko smijati, strah da ćeš izgubiti poštovanost, strah od toga što će drugi reći. Moraš se prilagoditi na razne zaslijepljene i nesvjesne ljude, ne možeš biti svoj. To je temelj naše tradicije u čitavom svijetu, sve do sada, da nikog ne prihvaćaju onakvog kakav je. Onda kada si sa nekim u društvu manje si zainteresiran za sebe, više ti je stalo što on misli o tebi. No, kada si sam u svom kupatilu, tada se ponašaš kao dijete - igraš se mijenjanja izraza pred ogledalom. Ali, ako iznenada postaneš svjestan da te netko gleda kroz ključanicu, makar to bilo malo dijete, odmah se promijeniš, postaješ kao uobičajeno onaj stari, ponovo ozbiljan, umjeren, onakav kakvog te drugi zamišljaju. A iznenađujuća stvar je što se, zapravo, ti plašiš tih ljudi i da se oni plaše tebe, također. Svi se boje jedni od drugih. Nitko ne pokazuje svoja osjećanja, svoju stvarnost, autentičnost - i svi žele da Buddhe tako jer je gotovo samoubilački akt predstaviti svoje pravo lice.

Tvoja odgovornost je samo prema vlastitom biću. Ne idi protiv toga, jer ići protiv toga znači počinuti samoubistvo, uništiti sebe. A što je suština? Čak i ako ti ljudi ukažu poštovanje, i misle da si ti veoma smjeran, vrijedan poštovanja, čovjek od vrijednosti, sve to ne

može pothraniti tvoje biće. To ti ne može dati neki sigurni smjer u životu i donijeti veću ljepotu.

Ti si usamljen na svijetu: sam si dospio na ovaj svijet, sam živiš na njemu i sam ćeš ga napustiti. Sva njihova mišljenja će ostati za tobom, samo tvoje pravo osjećanje, tvoje autentično iskustvo će biti s tobom i poslije smrti. Čak ni smrt ne može odagnati tvoj ples, tvoje suze radosti, tvoju čistoću osamljenosti, tvoju tišinu, mirnoću, tvoju ekstazu. Ono što smrt ne može otrgnuti od tebe je tvoje pravo blago, a ono što ti može bilo tko oduzeti nije tvoje dobro - bio si samo zaluđivan.

Tvoje jedino zanimanje će biti: brinuti i štititi te kvalitete koje ćeš moći ponijeti sa sobom kada smrt uništi tvoje tijelo, tvoj um, jer će ti kvaliteti biti tvoje jedino društvo. To su jedine prave vrijednosti, i ljudi koji to dokuče mogu reći da žive, drugi se samo pretvaraju da žive.

Stav prema životu

*Osho,
da li je važno imati određeni stav prema životu?*

Najbolji način da promašiš život je da imaš određeni stav prema njemu. Stavovi su nastali u umu, a život je izvan uma. Stavovi su naš proizvod, naše predrasude, naši izumi. Život nije naš proizvod, naprotiv, mi smo samo talasanje u jezeru života.

Kakvu vrstu stava može imati talasanje u oceanu naspram oceana? Kakvu vrstu stava može imati vlat trave prema zemlji, mjesecu, suncu, zvijezdama? Svi stavovi su egoistični, svi stavovi su glupi.

Život nije filozofija, on nije problem - to je misterija. Ti ne treba da živiš po određenom šablonu, po određenim uvjetima - po onome što su ti rekli - treba da započneš osvježen sa polazne točke.

Svaka individua treba da misli kao da je jedina i prva na zemlji: kao da je Adam ili Eva. Tek tada se može otvoriti, otvoriti ka beskrajnim mogućnostima. Tada ćeš biti izložen, podložen životu, a što budeš više izložen, podložen, tada će se i više mogućnosti života događati.

Tvoji stavovi djeluju kao zapreke: tada život ne dopijeva do tebe. Život je obuzet tvojom filozofijom, religijom, ideologijom, a u takvoj obuzetosti nešto pravo umire u tebi. Ono što dobivaš od toga je samo leš, to može izgledati kao život, ali to nije život. To su ljudi činili vjekovima. Hindusi su živjeli prema hinduističkim stavovima, muhamedanci prema islamskim stavovima, a komunisti prema svojim stavovima. Ali sjeti se bazične, temeljne istine: stavovi te ne dovode već te onemogućavaju da dođeš u kontakt sa životom onakvim kakav je. Stavovi ti u svojim interpretiranjima izobličavaju život.

Postoji jedna stara grčka priča:

Jedan fanatični kralj je imao predivan zlatni krevet: veoma skup, ukrašen tisućama dijamanta. Kad god bi došao neki gost u palaču on bi mu nudio taj krevet za počinak. Ali, on je imao određen stav: gost je morao biti po mjeri tog kreveta. Ako bi gost bio nešto duži od kreveta tada bi kralj naredio da mu se noge skrate za toliko; dakle, krevet nije bio namijenjen čovjeku već je čovjek služio tom krevetu. A prava je rijetkost, gotovo nemoguće, da se nađe čovjek koji će biti po mjeri već načinjenog kreveta. Prosječna osoba još ne postoji, i zapamti: prosječna osoba je izmišljotina, a krevet je napravljen za prosječnu osobu. Kralj je bio matematičar - veoma je iskalkulirao tu stvar. On je prethodno izmjerio visinu svih građana njegovog grada, a potom je to podijelio njihovim brojem i tako dobio srednju, prosječnu visinu. Obično imamo dječju visinu, zatim mladost, starce, pa i pigmalione, divove, ali prosječnost je sasvim neki novi pojam. Ni ja još nisam sreo ni jednu prosječnu osobu - prosječna osoba je izmišljena.

Stoga, bilo tko da je bio gost bio je u nevolji. Ukoliko bi bio kraći od kreveta kralj je imao hrvače koji bi gosta istežali do veličine kreveta. To mora da su bili počeci rolfinga.

(terapijska tehnika - prim. prev.). Mora da je Ida Rolf učila od tog kralja. Naravno, svaki gost bi umirao, ali to nije bila kraljeva greška - on je sve radio u najboljoj namjeri.

Kada imaš određeni stav prema životu tada gubiš pravi smisao života. Život je prostran, neobuhvatljiv bilo kojim stavom, nemoguće ga je staviti u bilo koju definiciju. Da, tvoj stav može pokriti određeni aspekt ali to će biti samo stanovište. A tendencija uma, je da proklamira te aspekte kao cjelishodne, a kada stanovišta postanu prihvaćena kao cjelishodnost, tada gubiš kontakt sa stvarnim životom. Živjeti ćeš tako predan svome stavu, u nekoj vrsti ljuštore, zatočen, i biti ćeš nesretan. Tada će sve tvoje takozvane religije biti veoma sretne jer će tada izaći da je po njihovom: da je život bijedan.

Buddha je govorio da je rođenje bijedno, da je mladost jedna, starost da je bijedna, smrt da je nesreća - da život nije ništa do duga tragedija. Ako otpočneš sa stavovima otkrit ćeš da je Buddha bio sasvim u pravu: ti ćeš biti dokaz tome. No, ja ti želim reći da život nije bijedan i da se ne slažem sa Buddhom. Život postaje jedan, ali to je zbog tebe; u protivnom, život je beskrajno veselje. Ali da bi to znao, treba da budeš otvorenog srca i širokogrud.

Ne pristupaj životu zgrčene ruke, uskogradno. Otvori svoje ruke. Idi u život sa imanentnom bezbrižnošću. Stavovi su uskraćivanja: tako pristaješ na uskraćivanja od kušanja života, iskustva, življenja. Ti si već dospio do izvjesnog zaključka, a kada je taj zaključak a priori u tebi, tada bi to mogao pripisati životu. To ne znači da će to potvrditi život, ali će tvoj um pokušati naći izlaz i značenje, argumente koji će to podržati.

Ja vas učim životu bez stavova. To je jedan od korijena mogeg iskustva: Ako želite to spoznati tada morate odbaciti svaku filozofiju, sve "izme". Tek tada možeš izaći otvoren na svjetlost dana i ispoljiti se u svojoj nagosti, kako jedino to možeš otkriti.

U prošlosti se mislilo da su naša čula vrata, da stvarnost dospijeva do našeg unutarnjeg bića kroz naša čula. Posljednja otkrića pokazuju nešto drugo: naša čula nisu samo vrata, ona su i straža, također. Samo dva posto informacija je dopušteno da prođe, ostalih dvadeset i osam je zadržano vani. Bilo što da je protivno tvojim načelima života, odbijeno je, samo onih dva posto je propušteno unutra.

Dakle, živjeti život od dva posto i nije neki život. Ukoliko pojedinac može živjeti stopostotno, zašto da živi od dva posto?

Ti me pitaš:

Da li je važno imati određeni stav prema životu?

Ne samo da nije važno, već je i veoma opasno imati stav u životu. Zašto ne dopustiti da život nametne svoj ples, svoju pjesmu, ne iščekujući ništa? Zbog čega mi ne možemo ovo što vidimo i spoznati svoj čistoći? Zašto moramo sebe istaći ispred toga? Jer nitko u tome ne gubi. Ali, ako se ti istakneš ispred života, tada samo ti gubiš. Stoga je bolje ne odmjeravati život, ne nalaziti mu strukture, bolje je živjeti otvoreno. Život se ne smije odmjeravati i kategorizirati. Tako ćeš imati znatno veće iskustvo ljepote, imat ćeš znatno kozmičnije iskustvo stvari oko sebe, jer stvari oko tebe nisu po svojoj suštini izdijeljene. Egzistencija je jedna orgazmička cjelina, jedno organsko jedinstvo. Najmanja vlat trava, najmanji list na ogoljelom drvetu je isto toliko značajan koliko i najveća zvijezda.

Najmanja tvar je isto tako i najveća pošto je cjelovita, ona je jedinstven sklad, spektar života. Trenutkom tvog početka izdvajanja, ti počinješ stvarati i arbitrarnu liniju, definicije - a to je način kako pojedinac gubi životnost i misteriju života.

Svi mi imamo stavove, a to je naša nesreća. Svi mi gledamo sa određenog stajališta, tako i naš život postaje siromašan jer svako gledanje u krajnjem ima jednu dimenziju, a život je multi-dimenzionalan. Treba da budeš više protočan, fluidan: da se pretapaš i stapaš. Ti ne treba da budeš promatrač. Nema ničega što se treba razriješiti. Ne uzimaj život kao problematiku, to je nevjerovatno divna misterija. Ispij od toga - to je najčistije vino. Budi opijen time.

Život je čisto platno

*Osho,
nije li život, na kraju, ipak jadan?*

To sve zavisi o tebi. Život je po sebi čisto platno: on postaje ono što ti naslikaš na njemu. Ti možeš naslikati bijedu, a možeš naslikati i blaženstvo.

Ova sloboda je tvoja slava.

Ti možeš upotrijebiti ovu slobodu na način koji može tvom životu donijeti pakao a isto tako i na način koji može donijeti ljepotu: dobrobit, blaženstvo i nešto rajsko. Sve to zavisi o tebi: čovjek posjeduje svu slobodu. Stoga je mnogo agonije jer su ljudi glupi i ne znaju što treba islikati po platnu.

Sve ostaje na tebi: to je čovjekova slava. To je ujedno i najveći dar koji ti može Bog pružiti. Nijednoj životinji nije dano da Buddhje slobodna, njoj je već u naprijed dat program bitisanja. Sve su životinje programirane osim čovjeka. Psu je dano da Buddhje pas, i zauvijek pas, ništa drugo nije moguće tu nema slobode. On je programiran, sve je ugrađeno. Detaljni nacrt je tu, on samo prati taj nacrt: on je samo pas. Nema nikakvog izbora, nikakve alternative za njega. On je samo jedna apsolutno fiksirana suština.

Izuzev čovjeka, sve je programirano. Ruža mora biti ruža, lotos mora biti lotos; ptica će imati krila, životinja će hodati četveronoške.

Čovjek je krajnje slobodan. U tome je ljepota čovjeka, slava. Neizmjerni dar Boga je sloboda. Ti si ostao neprogramiran, ili ne posjeduješ detaljni nacrt. Ti treba da izgradiš sebe, trebaš biti sam svoj kreator. Stoga, sve zavisi od tebe: možeš postati Buddha, Bahaudin, a možeš postati i Adolf Hitler, Benito Musolini. Ti možeš postati ubica ili meditant.

Ti možeš dozvoliti sebi da postaneš divno rascvjetavanje svijesti, a možeš postati i robot. Ali, zapamti, ti posjeduješ odgovornost - samo ti, i nitko više.

Optimista je čovjek koji jutrom prilazi prozoru i kaže: "Dobro jutro, Bože!"

Pesimista je čovjek koji prilazi prozoru sa riječima: "Bože, jutro je?"

Sve zavisi od tebe. To je jedno isto jutro, možda i jedan isti prizor, možda obje ove osobe borave u istoj sobi - sve zavisi: I koja je razlika kada kažeš: "Dobro jutro, Bože" i "Moj bože, jutro je?"

Čuo sam jednu staru sufi priču:

Dva učenika jednog velikog majstora šetali su vrtom oko kuće svog majstora. Njima je bilo dopušteno da tuda šetaju svaki dan, jutrom i navečer. Šetanje je bila vrsta meditacije, hodajuće meditacije - nešto nalik meditaciji u zenu. Ti ne možeš sjediti dvadeset i četiri sata - noge trebaju kretnju, krv cirkulaciju - stoga i u zenu i u sufija se meditira nekoliko sati sjedeći, a onda počinješ meditirati i hodajući. No, meditacija se nastavlja, hodajući ili sjedeći. Unutarnje kolanje ostaje isto.

Obojica su bili pušači i htjeli su da pitaju majstora za dozvolu, pa su i odlučili: "Sigurno će odbiti, ali mi ćemo ga ipak pitati. To ne izgleda kao svetogrđe da pušimo u vrtu. Mi nećemo pušiti u njegovoj kući."

Sljedećeg dana su se ponovo sreli u vrtu. Jedan od njih je bio razljućen jer je ovaj drugi pušio i reče mu: "Što se dogodilo? Ja sam ga isto pitao ali je on kratko odbio i rekao ne. A ti pušiš? Zar nisi mogao ustrajati u njegovoj naredbi?"

On mu reče: "Ali, on je meni rekao "da"!"

To je bilo nepravedno i prvi reče: "Ja sada idem da ispitam odmah zašto je meni rekao - ne, a tebi - da."

Drugi reče: "Sačekaj trenutak. Reci mi što si ga upitao?" On reče: "što sam pitao? Pitao sam ga jednostavno: "Da li mogu da pušim dok meditiram?" On je rekao "Ne." i izgledao je vrlo ljut."

Onaj drugi se počeo smijati govoreći: "Sada ja znam u čemu je stvar. Ja sam pitao: "Mogu li meditirati dok pušim?" On mi je rekao: "Da".

Sve zavisi. Samo mala razlika i život je već nešto sasvim drugo. No, sada je to velika razlika. Pitati: "Mogu li pušiti za meditacije sasvim je ružno. Ali, pitati: "Mogu li meditirati dok pušim"? - to je sasvim na mjestu. Dobro! Barem ćeš meditirati. -

Život nije ni bijeda ni blaženstvo. Život je čisto platno i ti trebaš biti umjetnički okrenut prema njemu.

Skitnica je zakucao na vrata gostionice pod imenom "Džorž i zmaj".

"Možete li udijeliti siromahu nešto hrane"? on je upitao ženu koja je otvorila vrata.

"Ne!" zaurla ona i zalupi vrata.

Nekoliko trenutaka kasnije skitnica ponovo zakuca na vrata. Ista žena otvori vrata. "Mogu li dobiti komadić hrane"? reče skitnica.

"Napolje, ti ništavilo! - zaurla žena. I ne dolazi više"

Poslije nekoliko trenutaka skitnica ponovo zakuca na vrata. Žena se pojavi na vratima. "Pardon, reče skitnica, mogu li ovog puta par riječi sa Džordžom."

Život je gostionica pod imenom "Džordž i zmaj". Ti možeš tražiti da imaš par riječi sa Džordžom, također.

Nema drugog boga do života

Osho,

kako da pojedinac živi život slobodno?

Moja poruka je veoma jednostavna: Živi život što god možeš nepredvidljivije. Živi život potpuno, intenzivno, strastveno, jer nema drugog Boga do života.

Fridrih Niče je rekao da je Bog mrtav. To nije točno jer Bog uopće nije ni postojao. Kako onda može umrijeti? Život je, uvijek je bio i uvijek će biti. Dopusti sebi. . . i ponovo kažem: dopusti sebi da te život ponese.

Takozvane religije su ti sve do sada govorile drugačije. One su govorile: odricati se. Ja vam govorim: uživajte. One negiraju život, a ja afirmiram život. One govore da je život nešto loše, iluzija i zato stvaraju apstraktnu ideju Boga koji je ništa do projekcija njihovog uma. One klanjaju takvoj projekciji. To je toliko neinteligentno, toliko beskrajno glupo da je za veliko čudo kako milijuni ljudi mogu vjerovati u takve besmislice. Ono što postoji odbacuje se u ime nekih projekcija vlastitog uma. Bog je samo riječ, no one tvrde da je Bog stvaran.

A život je realnost. Ti osjećaš to po kucanju tvog srca, to pulsira u tvojoj krvi, tu je svuda okolo - u cvijeću, u rijeci, u zvijezdama. A oni kažu da je sve ovo maya iluzija. Tvrde da je sve ovo sačinjeno od snova. Onda stvaraju Boga i naravno, svako zasebno stvara Boga po vlastitoj zamisli. Stoga je bilo tisuće bogova.

To je samo tvoja imaginacija. Ti možeš stvoriti boga sa četiri glave, sa tisuću ruku. To je do tebe, to je tvoja igra. i takvi ljudi su govorili... trovali razum drugih.

Ja ti kažem, život je jedina istina koja postoji. Ne postoji drugog boga do života. Stoga dopusti sebi da budeš ponesen životom u svim njegovim formama, bojama, dimenzijama - čitava duga, sve note muzike. Ukoliko ti možeš priuštiti ovu jednostavnu stvar. . . To je jednostavno jer je samo pitanje upuštanja. Ne guraj rijeku, dopusti da te rijeka odvede do oceana. To je već na putu. Opusti se, ne budi napet i Ne pokušavaj biti spiritualan. Ne stvaraj bilo kuji raskol između stvari i duha. Egzistencija je jedna, materija i duh su dvije strane jedne iste medalje. Opusti se, odmori se i teci sa rijekom.

Budi kockar, ne budi biznismen, i znati ćeš više o Bogu jer kockar rizikuje. Kockar ne kalkulira, on stavlja sve što ima na kocku. Ali uzbuđenje koje prožima kockara kada stavlja sve na kocku i čeka.. . što će se dogoditi? U tom trenutku prozor se otvara. Takav trenutak može postati preobražaj unutarnjeg događaja.

Budi pijanac, opijen životom, vinom egzistencije. Ne budi hladan. Hladna osoba ostaje mrtva. Ispijaj vino života. Ono ima puno poezije i puno ljubavi i puno soka. Ti možeš prizvati proljeće bilo kada. Samo pozovi proljeće i dopusti da sunce, da vjetar, da kiša uđe u tebe.

Zbog ovakve moje poruke spiritualisti su protiv mene. Oni misle da ja odbacujem boga. Ja ne odbacujem boga. Prvi put ja dovodim Boga u pravu perspektivu, činim ga živim, dovodim ga što bliže tebi, bliže no što ti je srce - jer je on zapravo tvoje pravo biće, ništa zasebno, ništa daleko, ništa nije na nebu, već samo "ovdje i sada". Ja pokušavam da uništim potpuno tu ideju o "tada i tamo". Moja cijela vizija je o sada i ovdje jer i ne postoji drugi prostor osim ovaj, i nema drugo vrijeme do - sada.

Dosada je stvarni početak

Osho,

Otkrio sam da se dosađujem i da život nema svoju draž. Ti si rekao da prihvatimo sebe onakve kakvi jesmo. Ja nisam spreman da prihvatim život - znajući da sam izgubio unutarnju radost. Što da radim?

Čuli smo da postoji novi tip trankvilajzera koji te ne može opustiti - samo te još više čini napetim.

Pokušaj. Pokušaj, pokušaj i pokušaj ponovo. Budi pravi Amerikanac, ali ne više od tri puta. Pokušaj, pokušaj i pokušaj ponovo, a zatim stani - nema smisla biti glup.

Ti si me pitao:

Otkrio sam da se dosađujem...

To je veliko otkriće. Tek nekoliko ljudi je svjesno da se dosađuju, i da su se dosađivali, beskrajno dosađivali. Sve drugo se može znati bez to. Spoznavši da se dosađuješ je stvarni početak: Zato se mora izmijeniti nekoliko pojašnjenja.

Čovjek je jedina životinja tko ja osjeća dosadu: to je velika prednost, to je dio časti ljudskog bića. Da li si vidio da se neki bufalo dosađuje, da se magarac dosađuje? Oni se ne dosađuju. Dosada jednostavno znači da način na koji si živio nije dobar: možda to može postati veliki događaj - da razumiješ kao "Ja sam se dosađivao i sada treba nešto uraditi, neki preporod je potreban." Zato nemoj da misliš da je loše to što osjećaš dosadu - to je dobar znak, dobar početak, veoma sretan početak. Ali nemoj ostati na tome.

Zašto netko osjeća dosadu? Dosadu osjeća onaj kome je život bio od strane drugih dat u obliku zamiranja. Okani se tih klišeja, izađi iz tih šablona. Počni da živiš po svome. Samo autentična osoba ne poznaje dosadu, licemjeru je ostavljena dosada. Kršćanima će biti dosadno, džainima će biti dosadno, parsima će biti dosadno, i komunisti će se dosađivati jer su svi oni podijelili svoj život na dva dijela. Njihov stvarni život biva potiskivan a oni nastoje pretendirati ka nekakvom nestvarnom životu. Takav nestvarni život stvara dosadu. Ukoliko radiš u životu ono što misliš da trebaš raditi nećeš osjećati dosadu.

Kada sam napustio dom da bih pošao na studije, moji roditelji, moj otac, moja porodica su željeli da postanem naučnik - jer je znatno jasnija budućnost za naučnike, ili liječnika, ili inženjera - Što sam sve odbio. Rekao sam im: "Živjet ću život koji želim da živim, jer ne želim da se dosađujem. Kao naučnik bih uspio - stekao poštovanje, novac, moć, prestiž - ali, duboko u duši bih se dosađivao jer to nije ono što sam oduvijek želio da radim."

Oni su bili šokirani jer nisu vidjeli nikakvu budućnost u studijama filozofije; filozofija je najsiromašniji predmet na univerzitetu. Nevoljno su pristali vjerujući da ću protratiti svoju budućnost, no na kraju su otkrili da nisu bili u pravu.

Nije u pitanju novac, moć i prestiž - stvar je u tome što ti suštinski želiš da radiš. Radi to, ne očekujući rezultate, i tvoja dosada će nestati. Ti moraš provoditi tuđe ideje, moraš raditi stvari na pravi način, moraš raditi ono što oni rade. To je kamen temeljac dosade.

Čitavo čovječanstvo se dosađuje jer obično čovjek koji bi trebalo da Buddhé mistik, mora biti matematičar; osoba koja bi trebalo da je pjesnik mora biti biznismen, a osoba koja treba da Buddhé matematičar je - političar. Svatko je nešto drugo, nitko nije tamo gdje bi trebalo da Buddhé. Pojedinač mora da rizikuje. Dosada bi iščezla u trenutku ukoliko bi bio spreman da rizikuješ.

Ti me pitaš:

Otkrio sam da se dosađujem. . .

Ti te dosađuješ jer nisi bio načisto sa sobom, nisi bio pošten prema sebi, nisi poštovao vlastito biće.

I kažeš: život nema svoju draž.

Kako da osjetiš draž? Draž se osjeća samo onda kada radiš stvari koje želiš da radiš, ma kakve one bile.

Vinsent Van Gog je bio beskrajno sretan što je slikao. Nikada ni jednu sliku nije prodao, nitko ga nije cijenio: a bio je gladan, umirao je - jer mu je brat davao samo malu sumu, toliko da je doslovce samo mogao preživjeti. Tri dana u nedjelji je jeo da bi druga četiri dana gladovao. On je morao da gladije kako bi od toga novca kupio platna, boje i kičice. No on je bio beskrajno sretan - draž u njemu je rasla.

On je umro kada je imao svega trideset i tri godine. Izvršio je samoubistvo, ali njegovo samoubistvo je daleko bolje nego tvoje takozvano življenje - jer je izvršio samoubistvo kada je naslikao slike koje je želio da naslika. Onog dana. kada je završio svoje platno zalaska sunca, što je bilo njegovo dugotrajno htjenje. on je napisao pismo: "Moj posao je obavljen, ja sam ispunjen. Ja sam živio ovaj život beskrajno zadovoljan." On je počinio samoubistvo, ali ja to ne bih nazvao samoubistvom. On je živio potpuno, spalio je svoju životnu svijeću sa svake strane u nevjerojatnom intenzitetu.

Ti možeš živjeti i stotinu godina, ali tvoj život će biti suhoparan, težak, smrtno težak.

Ti kažeš:

Osho, . . ti si rekao da prihvatimo sebe onakve kakvi jesmo. Ja nisam spreman da prihvatim život - znajući da sam izgubio unutrašnju radost.

Kada kažem da prihvatite sebe ja ne kažem da treba da prihvatite svoja načela o životu - ne pokušavaj da me loše shvatiš. Kada kažem da prihvaćaš sebe, ja kažem da odbacuješ sve drugo: Prihvati sebe. No, ti imaš interpretaciju na svoj način. Tako stvari tu idu... ja nisam rekao ono što si ti razumio.

Odbaci sve što je bilo nametnuto - ja nisam rekao da prihvatiš to. Prihvati svoje najviše biće koje je dospjelo iz dubine egzistencije i tada nećeš osjećati da bilo što gubiš. Trenutkom prihvaćanja sebe bez ikakvih uvjeta, iznenada će se neki izljev radosti dogoditi. Tvoja draž će početi nadolaziti, život će stvarno postati ekstatičan.

Prijatelji jednog mladog čovjeka su objavili da je on umro iako je on samo bio u komi. Kada je, u trenutku njegovog spaljivanja, on pokazao znake života, bio je upitan kako se čovjek osjeća kada je mrtav.

"Mrtav!" on je uzviknuo. "Ja nisam bio uopće mrtav. Ja znam sve što se događalo. I znao sam da nisam mrtav, također, jer su mi noge bile hladne i bio sam gladan."

"Ali kako se to dogodilo da si ti još živ?"- upitao je jedan zainteresirani.

"Pa, ja sam znao da ako sam u raju ne bi trebao da sam gladan, a da sam na drugom mjestu, moje noge ne bi bile hladne."

Pojedinac treba da bude siguran da nije još mrtav: da si gladan, da su ti noge hladne. Treba samo da ustaneš i da napraviš mali džoging.

Siromašni čovjek, lišen obrazovanja i svih društvenih pogodnosti, zaljubio se u kćerku miliunera. Ona ga je pozvala svojoj kući da upozna njene roditelje u njihovom luksuznom obitavalištu. Čovjek je bio zadivljen bogatim namještajem, poslugom i svim drugim znacima bogatstva. Ali, kako da izvede da se osjeća opušteno dok počne večera? Sjedeći za masivnim stolom, opčinjen efektima dobrog vina, on je glasno prdnuo. Djevojkin otac je podigao pogled i podviknuo na svog psa koji je ležao pored siromahovih nogu. "Skitnico" - viknuo je on u prijekornom tonu.

Siromah je povjerovao da je prijekor bio upućen psu i poslije nekoliko minuta to isto ponovi.

Njegov domaćin. ponovo pogleda prema psu i viknu: "Skitnico!"

Siromah je bio siguran da je prijekor bio upućen psu i poslije nekoliko minuta i po treći put glasno prdne.

Bogataševo lice se razvuče bijesno. On riknu: "Skitnico, idi dovraga odatle prije no što te taj usere!"

Ima još vremena - iziđi iz tog ropstva u kojem si živio do sada. Zato je potrebno samo malo hrabrosti, samo malo hrabrosti kockara. I ništa nećeš izgubiti, zapamti. Možeš samo izgubiti svoje lance ropstva - možeš izgubiti svoju dosadu, možeš izgubiti svoje stalno osjećanje, koje dolazi iznutra, da nešto nedostaje. Što drugo ima tu da se izgubi? Iskoči iz usmjerenja i potvrdi svoje biće - nasuprot Mojsija, Iissa, Buddhe, Mahavira, Krisne, i bilo kog drugog. Potvrdi samo sebe. Ti nemaš odgovornosti prema Budi, Zaratustri, ili Kabiru, ili Nanaku, tvoja odgovornost je samo prema sebi.

Budi odgovoran a kada kažem "odgovoran", molim te zapamti da ne griješiš u tome. Ja ne govorim o dužnostima, odgovornostima, ja samo koristim tu riječ u duhu jezika: odgovori na stvarnost, budi odgovor, budi u prilici da možeš govoriti.

Mora da si ti živio u neodgovornom životu, ispunjenom svakojakim odgovornostima za koje su drugi očekivali da ćeš ih ispuniti. Što ima da se izgubi? Tebi je dosadno - to je dobra prilika. Izgubio si draž i što još treba da izađeš iz zatvora? Iskoči iz toga, ne gledaj pozadi, ne osvrći se!

Oni kažu: Razmisli dva puta prije no što skočiš. Ja kažem: Prvo skoči, a onda razmišljaj koliko god hoćeš.

Zorba Buddha

*Osho,
ponekad kada ti govoriš, ja stičem viziju života nalik životu Grka Zorbe - jesti, piti i biti veseo - strasno i žestoko, i tada pomislim to je put.
Nekom drugom prilikom osjetim to kada govoriš da je put kada sjedimo u tišini, posmatrajući sebe, nepokretni kao monasi.
Zapravo, tko mi trebamo biti - Zorba ili monah - i kako je moguća mješavina to dvoje?
Ja osjećam da ti namjeravaš integrirati proturječnosti, ali da li mi možemo biti oboje: Zorba, koji živi u strastima i žudnji, i Buddha koji je nestrastven, hladan i tih?"*

To je konačna sinteza - kada Zorba postane Buddha. Ja želim da ovdje stvorim ne samo Grka Zorbu već Zorbu Budu. Zorba je divan ali mu nešto nedostaje. Zemlja je njegova ali mu nebo nedostaje. On je svjetovan, utemeljen, kao gigantski cedar, ali on nema krila. On ne može letjeti nebom. On ima korijenje ali nema krila.

Jesti, piti i biti veseo je sasvim dobro, nema ništa loše u tome. Ali to nije dovoljno. Vrlo brzo bi se umorio od toga. Ti ne možeš samo jesti, piti i veseliti se. Ubrzo bi veselje prešlo u žalost jer se samo ponavlja. Samo vrlo mediokritetski um može biti sretan sa tim.

Ako imaš malo inteligencije, prije ili kasnije ćeš sam uočiti izlišnost svega toga. Koliko dugo možeš jesti, piti i veseliti se? Prije ili kasnije pitanje će se nametnuti: Što je svrha svega toga? Nemoguće je odlagati to pitanje dugo. A ukoliko si veoma inteligentan tada je to uvijek prisutno, uporno prisutno, lupajući kao čekićem u tvoje srce tražit će odgovor: Daj mi odgovor, zašto?

Jedna stvar se mara zapamtiti: nisu ljudi, koji su siromašni, gladni, postali frustrirani životom - ne. Oni ne mogu postati frustrirani. Oni nisu živjeli još – kako onda mogu biti poraženi? Oni imaju nadu. Siromah uvijek ima nadu. Siromah uvijek žudi da se nešto dogodi, nada se da će se nešto dogoditi - ako ne danas ono pak sutra - ako ne u ovom životu, onda u narednom.

Što ti misliš? Tko su oni ljudi koji prikazuju raj kao Plejboj klub - tko su ti ljudi? Gladni, siromašni, koji su promašili svoj život - oni projiciraju svoj život na nebu. A na nebu teče rijeka vina... tko su ti ljudi koji zamišljaju rijeku vina? Oni mora da su isprazno živjeli ovdje. A postoji i drvo koje ispunjava želje. Samo sjedneš ispod njega i poželiš i želja ti se odmah ispuni. Čak ni trenutak ne prođe od tvoje želje do ispunjenja, ni sjenke ne prođe između želje i ispunjenja.. To se ostvari odmah, u trenu.

Tko su ti ljudi? Izgladnjeli, oni nisu bili sposobni da žive vlastite živote. Kako takvi mogu biti frustrirani životom? Oni nisu iskusili - samo se kroz iskustvo može dospjeti do izlišnosti nečega. Samo Zorbe mogu spoznati izlišnost svega toga.

Buddha je svojedobno bio Zorba. On je imao sve najljepše žene njegove zemlje. Njegov otac je uređivao da sve najljepše djevojke budu oko njega. On je imao najljepšu palaču – i to po jednu za svako godišnje doba. On je posjedovao doslovno sav luksuz koji se može priuštiti. On je živio život Grka Zorbe - i tako je već u svojoj dvadeset i devetoj godini postao frustriran. Bio je veoma inteligentna osoba, jer da je bio mediokritet tada bi sigurno ostao u tome. No uskoro je vidio smisao toga: to se samo ponavlja, to biva isto. Svaki dan ti jedeš, svaki dan vodiš ljubav sa ženom..., a imao je svakog dana drugu prelijepu ženu. No, koliko dugo tako? Ubrzo se on osvrnuo.

Iskustvo života je veoma gorko. To je slatko samo u imaginaciji. U stvarnom životu to je veoma gorko. On je potom pobjegao od palača, od žena, bogatstva. svega...

Dakle, ja nisam protiv Grka Zore jer je on u temelju Zorba Buddhé. Buddha se izdigao iz takvog iskustva. Stoga sam ja sasvim za ovaj svijet jer znam da će drugi svijet proisticati iz iskustva ovog svijeta. Zato ja ne govorim da pobjegnute od toga, ja vam ne govorim da budete monasi. Monah je onaj koji se okrenuo protiv Zore: on je bjegunac, kukavica, on je to načinio u žurbi, bez inteligencije. On nije zrela osoba. Monasi su nezreli, lakomi - lakom za drugim svijetom, i žele ga preuranjeno, a sezona nije stigla, monah još nije zreo.

Živi u ovom svijetu jer ovaj svijet donosi zrelost, zrijevanje, cjelovitost. Izazovi ovog svijeta ti pružaju centriranje, jedno osvješćenje. Takvo osvješćenje je stepenica. Tako se ti možeš pomjeriti od Zore do Buddhhe.

No, dozvoli mi da ponovim: samo Zorba postaje Buddha, a Buddha nikada nije bio monah. Monah je onaj koji nikada nije bio Zorba i koji je bio očaran riječima Buddhhe. Monah je imitator, on je lažan, pseudo. On imitira Budu. On može biti i kršćanin, i budist, može biti džain - to ne mijenja mnogo stvar - ali on oponaša Budu.

Kada monah napusti svijet on se bori sa time. To nije opuštena radnja. Njegovo čitavo biće teži ka svijetu, a on se suprotstavlja tome. On postaje podijeljen. Pola njegovog bića je za svjetovno, a ona druga polovina se lakomi prema onom drugom svijetu. On se cijepa na dijelove. Monah je u suštini šizofreničan, podijeljena ličnost, izdijeljena na viši i niži nivo. Onaj niži ga vuče, sve više ga vuče ukoliko biva potiskivan. A pošto nije odživio niže, tako ne može ni dospjeti do višeg nivoa.

Ti možeš dospjeti do višeg nivoa svijesti samo ukoliko si proživio niže. Ti možeš dospjeti do višeg samo kroz agonije i ekstaze nižeg. Prije no što je lotos postao to što je, morao je krenuti iz mulja. Mulj je njegov svijet. Monah je pobjegao od mulja, blata - on nikada neće postati lotos. To je isto kao da se lotosovo sjeme plaši blata. Možda je to zbog ega koji kaže: "Ja sam lotosove sjeme. Ja ne mogu pasti u blato." No tada će ostati samo sjeme: nikada neće rascvjetati kao lotos. Ukoliko želi cvjetati kao lotos, tada mora pasti u blato. Mora se živjeti u toj kontradikciji. Bez te protivurječnosti življenja u blatu, nemoguće je proći na onu drugu stranu.

Ja bih bio posljednji koji bi želio da vas načini monahe, zato nije čudo što su monasi i monahinje protiv mene. Ja želim da budete ukorijenjeni u zemlji.

Ja se sasvim slažem sa Fridrihom Ničeom kad kaže: "Ja vas preklinjem, moja braćo, ostanite vjerni zemlji i ne vjerujte onima koji govore o onozemaljskoj nadi!" Nauči svoju prvu lekciju vjere vjerujući zemlji. To je tvoj dom sada.

Ne teži za drugim svijetom. Živi ovaj svijet, i živi to sa intenzitetom, sa strašću. Živi potpuno, svim svojim bićem. A iz te potpune vjere, iz tog strastvenog življenja, ljubavi, veselja, ti ćeš biti sposoban da odeš iz toga.

Onaj drugi svijet je sakriven u ovom svijetu. Buddha je spavao u Zorbi. On je trebao da se probudi. I ništa te ne može probuditi do života samog.

Ja sam ovdje da ti pomognem da budeš gdje si: u bilo kom stanju života da si - živi to stanje sasvim. Samo živjeti, potpuno, život se može transcendirati.

Zato prvo postani Zorba, cvijet ovog svijeta i sa tim otkrivenim svojstvima ćeš dospjeti do Buddhhe - cvijeta ovog svijeta. Taj drugi svijet nije daleko od ovog svijeta, taj svijet nije protiv ovog svijeta - taj svijet je sakriven u ovom svijetu. OVO je samo manifestacija onog drugog, a ono drugo je neiskazani dio ovoga. .

Tuga i ma vlastitu ljepotu

*Osho,
da li je moguće slaviti tugu?*

Ne poistovjećuj se sa tugom. Budi svjedok i doživi trenutak tuge jer tuga ima vlastitu ljepotu.

Ti nisi nikad promatrao. Uvijek si se sasvim poistovjećivao tako da nisi ni mogao dospjeti do trenutka kada tuga ima svoju ljepotu. Ukoliko budeš posmatrao bit ćeš iznenađen kakav si doživljaj propuštao. Pogledaj - kako nikada nisi tako duboko sretan kao kada si tužan. Tuga ima svoju dubinu, a sreća je površna. Samo posmatraj sretne ljude. Takozvani sretni ljudi, zabavljači i zabavljačice po klubovima, po hotelima gdje ih možeš naći, pa i u kazalištima -, uvijek su nasmijani i žvaču sa veseljem. Ti ćeš ih uvijek zateći prizemne i površne, U njima nema nikakve dubine, Sreća je nalik valovima sa površine: ti

živiš površan život. Tuga ima dubinu u sebi, kada si tužan, tada nisi nalik valovima sa površine, to je nalik pravoj dubini Pacifika - milje i milje do toga.

Okreni se dubini i promatraj. Sreća je bučna, tuga ima tišinu u sebi. Sreća je možda nalik danu, tuga liči noći. Sreća je možda kao svjetlost, tuga je kao mrak. Svjetlost dođe i ode, a tuga ostaje - ona je vječna. Svjetlost se dogodi ponekad, a mrak je uvijek tu.

Ako bi se okrenuo tuzi, sve ove stvari bi doživio. Iznenada bi postao svjestan da je tuga, ta kao cilj - ti promatraš i svjedočiš - i iznenada postaješ sretan. Tako divna tuga - cvijet tame, cvijet beskrajne dubine. Kao neki ambis bez dna, tako tih, tako muzikalan - nema nikakve buke, ništa što remeti. Svako može padati i padati u taj beskraj i izaći iz nje - sasvim osvježen. To je počinak.

Sve zavisi od stava. Kada si tužan, ti misliš da ti se dogodilo nešto ružno. Postoji interpretacija da se tada nešto loše dogodilo i tada pokušavaš da pobjegneš od toga; ti nikada ne meditiraš na tome. Tada obično odlaziš na neki prijem, u klub, ili pak uključiš televizor, ili radio, ih uzmeš da čitaš novine - bilo što samo da zaboraviš to. To je veoma loš stav koji ti je dat - da je tuga nešto loše. Ništa nije loše u tome. To je samo druga strana života. .

Sreća je jedna strana, tuga je druga strana. Blaženstvo je jedna strana, jad je druga strana. Život se sastoji od oboje. Život samo od blaženstva, ima širinu ali nema dubinu. Život od tuge ima samo dubinu ali nema širinu. A život od oboje je multi-dimenzionalan, on se kreće u svim pravcima. Pogledaj statuu Buddhe ili pogledaj ponekad u moje oči i vidjet ćeš oboje - blaženstvo, mir i tugu, također. Ti ćeš naći u njima blaženstvo koje ima i tugu, jer im ta tuga daje dubinu. Pogledaj Budine statue: posjeduju blaženstvo, ali i tugu u njima. Pravo značenje riječi "tuga" daje ti pogrešno objašnjenje - da nešto nije u redu. To je samo tvoja interpretacija.

Po meni, život u njegovoj potpunosti je dobar. I kada shvatiš život u njegovoj potpunosti, tek tada ti možeš slaviti život, u protivnom ne. Slavlje znači: što god da se dogodi je beznačajno - ja ću slaviti. Slavlje nije uslovljeno određenim stvarima: Kada sam sretan, tada ću da slavim, ili, ako sam nesretan ja neću slaviti. Slavlje je bezuvjetno: ja slavim život. Život donese tugu - u redu, ja ću to slaviti. Donese život sreću - dobro, ja ću to slaviti. Slavlje je moj stav, neuslovljen onim što život donese.

No, problem nastane kada ja upotrijebim riječi koje stvore predodžbu u tvom umu. Kada ja kažem "slavite", izmisliš da treba da budeš veseo, sretan. Jer, kako možeš slaviti ako si tužan? Ja ne kažem da treba da budete sretni da biste mogli da slavite. Slavlje je zahvalnost za sve što život donese, što god Bog donese. Slavlje je zahvalnost, ispunjenost žalošću. Rekao sam ti a ponovit ću i opet...

Sufi mistik je bio veoma siromašan, odbačen, umoran od putovanja. Stigao je u jedno selo noću i nisu ga prihvatili. Selo je pripadalo ortodoksnom narodu, a kada su ortodoksni muhamedanci tu, tada je veoma teško da ih nagovoriš. Oni čak nisu ni htjeli da mu pruže utočište u gradu.

Noć je bila hladna, a on je bio gladan, umoran i nedovoljno obučen. Sjedio je ispred grada pod drvetom. I njegovi učenici su sjedili tu sa velikom tugom, depresivni čak i ljuti.

Tada se on počeo moliti i govoriti Bogu: "Ti si divan, Ti mi daješ uvijek što ja trebam." To je bilo previše.

Jedan učenik reče: "Čekaj, ti ideš malo predaleko, pogotovu noćas. Te riječi su lažne. Mi smo gladni, umorni, neobučeni, a hladna noć se spuštala. Ima divljih zvijeri svuda okolo a mi smo istjerani iz grada, mi smo bez zaklona. Zašto ti daješ zahvalnost Bogu? Što ti misliš kada kažeš: "Ti mi uvijek daješ sve što trebam."

Mistik tada reče: "Da, ja ću ponoviti to opet. Bog mi daje sve što trebam. Noćas ja trebam bijedu, noćas treba da budem odbačen, da budem gladan, da budem u opasnosti. Inače, zašto bi mi on to dao? To mora da je potreba. To mora da je potrebno i zato treba da sam zahvalan. On tako divno gleda na moje potrebe. Divan je." Ovo je stav koji je neovisan od situacije. Situacija nije bitna za njega.

Slavite, bilo što da je uzrok. Ako si tužan tada slavi jer si tužan. Samo pruži tome priliku i biti ćeš iznenađen - to će se dogoditi. Ti si tužan? Počni plesati jer je tuga tako div-

na, kao tiho cvjetanje bića. Pleši, uživaj, i iznenada ćeš osjetiti da je tuga iščezla, stvorila se razdaljina. Malo po malo, ti ćeš zaboraviti tugu i ti ćeš moći slaviti. Tako ćeš preobraziti tu energiju.

Ovo je primjer alkemije: Transformirati obični metal u zlato. Tuga, ljutina, ljubomora - obični metal može biti preobražen u zlato jer je sačinjen od istih elemenata kao zlato. Ne postoji razlika između željeza i zlata jer oboje imaju iste sastojke, iste elektrone. Da li si ikada razmišljao o tome da su komad ugljena i najveći dijamant na svijetu sasvim isti? Oni nemaju nikakve razlike. Zapravo, ugljen tlačen zemljom milijun godina postaje dijamant. Samo je razlika u tom procesu, ali njih dvoje su isti karbon, oba su sastavljena od istih elemenata.

Obično se može promijeniti u više. Ništa nema lošeg u običnom. Samo je u pitanju preuređenje, ponovno slaganje je potrebno. To je sve što se podrazumijeva pod alkemijom. Kada si tužan, ti slavi, tada ćeš dati novu kompoziciju tuzi. Ti ćeš tako nešto dodati tuzi što će je transformirati Ti ćeš joj dati slavlje. Ljutit? Tada zapleši divan ples. U početku biće još ljutnje. Ti ćeš početi plesati i ples će biti ljutit, agresivan, nasilnički. Malo po malo, to će postajati mekše i mekše, i iznenada, ti ćeš sasvim zaboraviti ljutnju. Energija će se promijeniti u ples.

No, kada si ljut ti ne možeš misliti o plesu. Kada si tužan ne možeš misliti o pjesmi. Zašto ne načiniš svoju tugu pjesmom? Pjevaj, sviraj na svojoj flauti. U početku note će biti sjetne, ali ništa nema loše u sjetnim notama. Da li si nekada, poslije podne, kada je vrućina, kada gori od vrućine, kad je sve u vatri, odjednom čuo sa vrha mangoa kako kukavica počinje pjesmu. U početku tonovi su tužni. Ona doziva svog ljubavnika, njenog voljenog, u vrelo podne. Sve gori okolo i ona čezne za ljubavlju. Veoma sjetne note, ali predivne. Malo po malo, sjetne note se smjenjuju u vesele. Njen ljubavnik joj počinje odgovarati sa drugog vrha drveta. Tada više nije vrelo podne, sve se osvježi u srcu. Sada su note drugačije. Kada ljubavnik odgovori sve se promijeni. To je alkemijska. promjena..

Ti si tužan? - tada počni pjevati, moliti, plesati. Bilo što da možeš uraditi - uradi, i malo po malo, obični metal će se promijeniti u viši metal - zlato. Kada jednom otkriješ ključ tvoj život više nikada neće biti isti. Ti ćeš moći otključati svaka vrata.

A ovo je ključ za sve: slaviti sve.

Čuo sam jednu priču o trojci kineskih mistika. Nitko nije znao njihova imena. Oni su bili poznati samo pod imenom "Tri nasmijana sveca" jer nisu ništa drugo radili već su se samo smijali. Oni su išli iz grada u grad i smijali se . . . oni bi stali negdje na trgu i smijali se iz punih pluća... Sav narod sa trga bi se okupio oko njih. Svi bi došli, prodavaonice bi se zatvorile a kupci bi zaboravili zašto su tu. Ova tri čovjeka su bila stvarno divna - smijali bi se a trbusi bi im se talasali.

Tada bi to bivala jedna vrsta infekcije tako da su se i drugi počinjali smijati. Sada se smijao sav trg. Oni bi tako promijenili atmosferu na trgu. I ako bi im netko rekao: "Kažite nam nešto?" Oni bi samo odmahnuili: "Mi nemamo što da govorimo. Mi se samo smijemo i tako vam mijenjamo kvaliteta života." A svega nekoliko trenutaka ranije to je bilo dosta tužno mjesto gdje je svijet samo mislio o novcu - jurili svuda za novcem, pohlepni; novac je bio jedini milje naokolo. Iznenada, ta tri luckasta čovjeka su došla i počela su se smijati mijenjajući kvaliteta življenja čitavog grada.

Sada više nitko nije bio mušterija. Sada su oni zaboravili da su tu došli da kupuju robu. Nitko više nije mario za pohlepu. Oni su se samo smijali, plesali oko te trojice luđaka. Na par trenutaka novi svijet se ukazao.

Oni su putovali uzduž Kine, iz mjesta u mjesto, iz sela u selo, samo pomažući ljudima da se smiju. Tužni ljudi, ljutiti, pohlepni ljudi, ljubomorni ljudi: svi su se počeli smijati sa njima. Mnogi su našli ključ - tako se može preporoditi.

No, u jednom selu se dogodilo da je jedan od njih umro. Seljani su se okupili i rekli: "Sada će biti nevolje. Sada ćemo da vidimo kako će se smijati. Njihov prijatelj je umro: oni bi morali naricati." Ali kada su došli, ona dvojica su plesali, smijali se i slavili smrt. Tada su seljani rekli: "Ovo je stvarno previše. Ovo je neučtivo. Kada čovjek umre neumjesno je smijati se i plesati."

Na to su im oni odgovorili: "Vi ne znate što se dogodilo. Sva trojica smo mislili tko će prvi umrijeti. Ovaj čovjek je pobijedio; mi smo izgubili. Čitav život smo se smijali sa njime. Sada mu mi šaljem posljednji pozdrav - a može li to biti nešto drugo? Mi se trebamo smijati, veseliti, mi trebamo slaviti. Ovo je jedini oproštaj od čovjeka koji se čitavog života smijao. I ako se mi ne bismo smijali, tada bi se on smijao nama i rekao: "Vi, budale, opet ste upali u zamku." Mi i ne vidimo da je on mrtav. Kako može smijeh zamrijeti, kako život može umrijeti?"

Smijeh je vječan, život je vječan, slavije se nastavlja. Glumac se mijenja, ali drama ostaje. Valovi se mijenjaju, ali ocean ostaje. Ti se smiješ, pa prestaneš, a potom se netko drugi smije - smijeh se nastavlja. Egzistencija se nastavlja, to je kontinuitet; ne postoji ni jednog trenutka prekida u tome. No, seljani to ne shvaćaju i ne mogu učestvovati u smijehu danas.

Tada i tijelo mora biti spaljeno i seljaci bi rekli: "Mi ćemo ga okupati u ime rituala."

Ali su njegova dva prijatelja rekla: "Ne, naš prijatelj je rekao da se ne sprema nikakav ritual i da se ne kupa njegovo tijelo, te da ostane u istoj odjeći u kojoj je bio. Rekao je da ga samo spustimo u vatru ovakvog kakav je. Mi moramo slijediti njegove instrukcije."

I tada se dogodi veliki događaj. Kada je tijelo stavljeno u plamen, taj starac je napravio posljednji trik. On je prije smrti sakrio ispod svojih haljina mnoge stvarčice koje izazivaju vatromet. Tako je iznenada stvorio diwali. Tada se sve selo počelo smijati. Njegova dva luckasta prijatelja su plesala, a potom je i cijelo selo prihvatilo ples. To nije bila smrt, to je bio novi život.

Nijedna smrt nije smrt jer svaka smrt otvara nova vrata - to je neki početak. Ne postoji kraja životu, uvijek je samo novi početak, uskrsnuće.

Ukoliko promijeniš svoju tugu u slavije, tada ćeš isto biti u mogućnosti da promijeniš svoju smrt u uskrsnuće. Stoga uči tu umjetnost dok je još vrijeme za to. Ne dozvoli da smrt stigne dok još nisi naučio tajnu alkemije mijenjanja običnog metala u više. Jer, ako možeš promijeniti tugu, možeš promijeniti i smrt. Ukoliko možeš slaviti bezuvjetno kada stigne smrt tada ćeš se moći smijati i smrti, moći ćeš slaviti, otići ćeš sretan. I kada budeš mogao otići slaveći, tada te smrt neće moći ubiti. Naprotiv, ti ćeš ubiti smrt. Zato počni time, pokušaj. Nema što da se izgubi. Ali ljudi su toliko glupi, pa i kada nema što da se izgubi, oni ne žele da pokušaju. Što ima da se izgubi?

Grieh je kada ne uživaš u životu

*Osho,
molim te, objasni nam umjetnost življenja.*

Čovjek je rođen da ostvari život, ali sve ovisi o njemu. On može i da promaši život. On može i disati, može i jesti, može i ostariti, može ići prema grobu - ali to nije i život. To je samo gradacija smrti: od kolijevke pa do groba, sedamdesetogodišnja gradacija smrti.

I pošto milioni ljudi oko tebe žive tom gradacijom smrti, laganom smrću, ti također počinješ oponašati taj način. Djeca uče sve od onih koji su oko njih, a mi smo okruženi samo smrću.

Zato je pravo da razumijemo što ja podrazumijevam pod životom. To ne smije biti jednostavno stvorenje već rast i razvoj.

Postoje dvije raznolike stvari. Stariti, to može i životinja. Rast je prednost ljudskog bića. Samo su nekoliko tvrdnji prave. Rast znači ulaženje svakog trenutka dublje u principe života, to znači ići dalje od smrti - ne prema smrti. Što dublje ulaziš u život, to više shvaćaš njegovu besmrtnost - ti se udaljavaš od smrti. Pravi trenutak je kada shvatiš da smrt nije ništa do svlačenje stare odjeće sa sebe, ili promjena kuće, doma, promjena forme - ništa ne umire, ništa ne može umrijeti.

Smrt je najveća iluzija koja postoji. .

Za rast, samo pogledaj drveće. Kako drveće raste tako mu korijenje ide sve dublje u zemlju. To je ravnoteža: što više raste to mu korijeni dublje prodiru. Ti ne možeš imati vi-

soko drvo sa malim korijenjem. Ono ne može prehraniti tako veliko drvo. U životu, rasti znači prodirali dublje u sebe. Tamo su tvoji korijeni.

Po meni, prvi princip života je meditacija. Sve drugo dolazi poslije. Djetinjstvo je najbolje vrijeme. Što više ostariš, znači - približavaš se smrti, sve teže je ući u meditaciju.

Meditacija je ulazak u tvoju besmrtnost, ulazak u tvoju vječnost, ulazak u tvoje blaženstvo. A dijete je najkvalificiranija osoba za to jer je još neopterećeno znanjem, neopterećeno religijom, obrazovanjem i svim vrstama besmislica. Ono je još bezbrižno.

Ali, za nesreću, ta njegova bezbrižnost je osuđivana kao neznanje. Neznanje i bezbrižnost imaju sličnosti, ali nisu isto. Neukost je također stanje NE-ZNATI što je ujedno i osobina bezbrižnosti, nevinosti. No, postoji isto tako i velikih razlika što je bilo previđeno od čitavog čovječanstva sve do sada.

Bezazlenost nije moguće naučiti - no ona i ne izaziva težnju da se spozna. Dijete je krajnje zadovoljno, ispunjeno. Dijete nema ambicija, ono nema ni želja. Ono je sasvim zaokupljeno trenutkom - ptica na grani sasvim zaokupi njegovu pozornost; samo leptir, njegove divne boje i ono je očarano; duga, na nebu, i ono ne može pojmiti da ima što značajnije od toga, bogatije od te duge. I noć puna zvijezda, zvijezde iza zvijezda. . .

Bezazlenost je bogata, to je ponoć, čistoća. Neznanje je siromašno, ono je prosjačenje - ono želi ovo, ono želi ono, ono želi da je sposobno da zna, želi da je poštovano, da je dobrostojeće, vrijedno, ono želi da je moćno.

Neznanje se kreće stazom žudnje. Bezazlenost je stanje bez žudnji. Ali, pošto su oboje bez znanja, mi i dalje ostajemo zbunjeni njihovim prirodama. Mi prihvaćamo oboje sa sigurnošću da su to iste stvari.

Prvi korak u umjetnosti življenja će biti da se stvori jasna podjela između neznanja i bezazlenosti. Bezazlenost treba da Buddhe podržana, prihvaćena - jer dijete donosi sa sobom najveće blago, blago koje se stiže kroz mudrost poslije teških napora. Mudraci bi rekli da su ponovo našli dijete u sebi, da su se ponovo rodili.

U Indiji stvarni braman, pravi znalac sebe naziva dwij, dvaput rođen. Zašto dvaput rođen? Što se dogodilo prvom rođenju? Zašto je potrebno drugo rođenje? I što on treba da dobije u drugom rođenju? U drugom rođenju on treba da dobije ono što je moguće sa prvim rođenjem a što su mu društvo, roditelji i narod oko njega skršili, uništili. ,

Svako dijete je naključano znanjem.

Njegova jednostavnost mu je bila oduzeta jer je jednostavnost bespomoćna u ovom i ovakvom svijetu. Njegova jednostavnost će tražiti svijet koji je kao i on jednostavan, njegova bezazlenost će biti iskorištena na svaki mogući način. Uplašeni od društva, uplašeni od svijeta, mi treba da izgradimo sebe, mi pokušavamo da učinimo svako dijete domišljato, lukavo, upoznato. Učimo ga da Buddhe u kategoriji moći a ne u kategoriji opsjednutosti i nemoći. A kada jednom dijete počne rasti u pogrešnom smjeru, ono i nastavlja da ide tim putem - njegov cijeli život se odvija u tom smjeru.

Onda kada shvatiš da si promašio život, prvi princip koji se mora vratiti natrag je bezazlenost. Odbaci svoje znanje, zaboravi na svoje spise, zaboravi religiju, svoje teologije, svoje filozofije. Ponovo se rodi, postani bezazlen - a to je u tvojim rukama. Očisti svoj um od svega što nisi sam spoznao od svega što je pozajmljeno, od svega što je došlo od tradicije, konvencija, od svega što ti je bilo dano od drugih - roditelja, učitelja, univerziteta. Samo se oslobodi toga.

Još jednom ponovo budi jednostavan, još jednom budi dijete.

A to je čudo moguće ostvariti pomoću meditacije. Meditacija je jednostavno malo čudan metod kirurgije kojim se lišavaš svega što nije tvoje i spašavaš ono što je samo tvoje autentično biće. To spali sve drugo i ostavi te golog, samog pod suncem, na vjetru. To je kao da si prvi čovjek koji je sišao na zemlju - koji ne zna ništa, koji upravo treba otkriti sve, koji treba da Buddhe tragalac, koji kreće na hodočašće.

Drugi princip je hodočašće.

Život mora biti tragalaštvo - ne žudnja, već istraživanje; ne nikakva ambicija da se postane ovo, ili ono, predsjednik zemlje ili ministar vlade, već istraživanje sa kojim otkrivaš "tko sam ja."

Veoma je čudno da ljudi koji ne znaju tko su pokušavaju biti netko. Oni i ne znaju tko su ni sada, oni su neupoznati sa svojim bićem, ali imaju cilj da postanu netko.

Postati netko je bolest duše. Biće si ti. A da bi otkrio svoje biće je početak života. Svaki trenutak je novo otkriće, svaki novi trenutak donosi novu radost. Nova misterija otvara tvoja vrata, nova ljubav počinje rasli u tebi - nova milost koju i nisi osjetio prije, novo osjećanje ljepote, osjećanje božanskoga.

Ti si toliko senzitivna da čak i najmanja vlat trave izaziva veliku važnost kod tebe. Tvoja senzitivnost ti pojašnjava da ta mala vlat trave ima isti značaj za egzistenciju kao najveća zvijezda. Bez male vlati trave egzistencija ne bi bila ono što jeste. A ta vlat trave je jedinstvena, nezamjenljiva, ona ima vlastitu individualnost. Ta senzitivnost će stvoriti nova prijateljstva za tebe - prijateljstvo sa drvećem, pticama, životinjama, sa planinama, sa rijekama, oceanom, sa zvijezdama. Život biva bogatiji što ljubav više raste, što prijateljstva rastu.

U životu sv. Francisa bio je jedan divan događaj. Bio je na samrti, a običavao je da ide na magarcu iz sela u selo i tako širi svoje iskustvo. Svi njegovi učenici su se okupili da čuju njegove posljednje riječi. posljednje riječi čovjeka su najznačajnije jer one sadrže sve iskustvo njegova života. No, to što su njegovi učenici čuli, nisu mogli ni povjerovati. . .

Sv. Francis se nije obratio ni jednom učeniku već svom magarcu riječima: "Brate, ja sam beskrajno zahvalan tebi: Nosio si me na svojim leđima iz mjesta u mjesto i nikada nisi gundao, prigovarao. Prije no što napustim ovaj svijet, sve što želim je da dobijem oprostaj od tebe, jer nisam bio human prema tebi."

Ovo su bile posljednje riječi sv. Francisa. Veoma senzitivno je reći magarcu da je brat i da tražiš oprostaj od njega. Kako postaješ senzitivniji, život postaje prostraniji. To nije više jezerce već ocean. To se ne okončava sa tobom, tvojom suprugom i vašom djecom - to se ne okončava uopće. Ova čitava egzistencija biva tvoja porodica, i dok to ne postane tvoja porodica nećeš spoznati život u cjelini. Pojedinaac nije otok, svi smo mi povezani. Mi smo prostrani kontinent povezan na miliune načina. I ako naša srca nisu ispunjena ljubavlju za sve, isto toliko je nas život siromašniji.

Meditacija će ti donijeti senzitivnost, veliki osjećaj pripadnosti svijetu. Ovo je naš svijet - zvijezde su naše, mi nismo stranci ovdje. Mi pripadamo istinski egzistenciji. Mi smo dio nje, i srce smo njeno.

Zatim, meditacija ti može donijeti veliki mir - jer smetlišta znanja je nestalo. Mišljenja, koja su dio znanja, su nestala. Iznenađujuća tišina se rađa: ova tišina je jedina muzika koja postoji. .

Svaka druga muzika je samo jedan napor da se ova tišina prikaže. Proroci starog Istoka su bili svi suglasni u tome da se sva umjetnost - muzika, poezija, ples, slikarstvo, kiparstvo - rađa iz meditacije. Oni su se trudili da na neki način približe ono što se ne može shvatiti. To su bili darovi namijenjeni onima koji još nisu spretni da krenu na hodočašće. Možda pjesma može podstaći težnju da kreneš u traganje za izvorom, možda statua...

Kad nekom sljedećom prilikom budeš ušao u hram Gautam Buddhé ili Mahavire, samo sjedni u tišini i promatraj statue, jer su te statue urađene u meditativnom stanju i kada ih promatraš dospijevaš u tišinu. Tu su statue meditacije i to se ne tiče Gautam Buddhé ili Mahavire, ali one podsjećaju na likove tih velikih ljudi - Mahavire, Buddhé, Neminata, Adinata..., dvadeset četiri tirtankare džainizma u jednom istom hramu, izgledaju nalik jedna drugoj, sasvim nalik.

U djetinjstvu sam običavao pitati oca: "Možeš li mi objasniti kako je to moguće da su dvadeset i četiri osobe sasvim nalik jedna drugoj - iste veličine, istog nosa, ista lica, ista tijela..?"

On bi na to odgovorio: "Ja ne znam. Uvijek sam bio iznenađen što nema nikakve razlike. To je skoro nečuvano nema ni dvije osobe na svijetu koje su sasvim iste, a ne čak dvadeset četiri."

No, kako je moja meditacija cvjetala, ja sam nalazio odgovor da te statue nemaju ništa sa ljudima. Te statue imaju u sebi nešto što se dogodilo sa tih dvadeset četiri osobe - a to je isto biće. .-"

Mi se nismo brinuli o spoljašnosti, mi smo insistirali da samo unutarne može zavrijediti našu pozornost. Spoljašnje je nevažno. Netko je mlad, a netko je star, netko je crn, netko je bijel, netko je muškarac, a netko je žena - to sve nije važno; ono što je važno jeste da iznutra postoji jedan ocean tišine. U takvom stanju tišine tijelo nalazi određeni položaj.

Ti to možeš primijetiti i na sebi, ali ti nisi dovoljno budan. Kad si ljut, da li tada promatraš? - tvoje tijelo tada zauzima sasvim određen položaj. U ljutnji ti ne možeš držati svoje šake otvorenim - to su pesnice. U ljutnji se ne možeš osmjehivati, a možeš li? Sa određenim emocijama tijelo zauzima određene položaje. Čak najmanje stvari su duboko odražene na unutrašnjost.

Zato su te statue sačinjene na taj način da ako sjediš u tišini i promatraš ih, a potom zatvoriš oči, iznenada se u tvoje tijelo useli dojam sjenke negativa tih statua i ti se počinješ osjećati kako se nisi nikad do tada osjećao. Te statue i hramovi nisu izgrađivani za božju službu, oni su namijenjeni za one koji tu mogu nešto iskusiti: Oni su naučne laboratorije. One nemaju ništa sa religijom. Određena tajna nauka je bila korištena vjekovima iako da bi nove generacije mogle doći u kontakt sa iskustvom starijih generacija - ne kroz knjige, Ne kroz riječi, već nečim što prodire dublje - kroz tišinu; kroz meditaciju, kroz mir.

Kako tvoja tišina raste, tvoja ljubaznost, kako tvoja ljubav raste, ti počinješ~ život doživljavati kao ples iz trenutka u trenutak, kao radost, slavlje.

Da li si čuo vatrene žabice vani? Jesi li ikada razmišljao zašto se u svim kulturama, svim društvima, svugdje u svijetu, za slavlje ostavlja svega nekoliko dana? Tih nekoliko dana slavlja je kompenzacija - jer su sva društva oduzela svaki razlog za slavlje .u tvom životu, a ako ti se ne bi ništa dalo kao kompenzacija za to, tvoj život bi mogao biti opasan za tu kulturu.

Svaka kultura će ti dati nešto u ime kompenzacije kako se ne bi osjećao sasvim izgubljen i bijedan, tužan. No, ta kompenzacija je lažna. Sva ta svijetla i vatrene žabice ne mogu te učiniti veselim. To je samo za djecu, za mene, to je sasvim besmisleno. Ali, u tvom unutarnjem svijetu moglo bi biti nastavljeno sa svijetom, pjesmom i veseljem.

Uvijek se sjeti da društvo nastoji da ti pruži nešto u ime kompenzacije kada se osjeti da potisnuti dio tvog bića može izazvati eksploziju u najopasnijoj situaciji. Društvo tada pronade nešto što ti može prijeti i dopusti da to ispoljiš ali to nije slavlje i ne može biti istinito slavlje. Pravo slavlje će doći iz tvog života u tvoj život. Istinsko slavlje neće ovisiti o kalendaru i određenom danu. Čudno, čitave godine živiš u bijedi, a potom iznenada jednog određenog dana, iziđeš iz jednog stanja i počneš plesati. Ili je lažno tvoje stanje ili je laž taj određeni dan - oboje ne mogu biti istina. I kada taj određeni dan prođe, ti se ponovo vraćaš u svoj mračni život, svi se vraćaju svojoj bijedi, svojoj tjeskobi.

Život će biti stalno slavlje, festival svjetla tokom čitave godine. Samo tada ti možeš rasti, cvjetati. Preobrazi male stvari u slavlje.

Na primjer, u Japanu imaju ceremoniju ispijanja čaja. U svakom zen manastiru i svakom domu koji to može priuštiti postoji mali hram za ispijanje čaja. Tako čaj ne biva nešto uobičajeno, svakodnevno - oni to preobrazu u slavlje.

Hramovi za ispijanje čajeva su i načinjeni na određeni način - u nekom divnom vrtu sa malim ribnjakom, sa labudovima u ribnjaku i cvijećem svuda naokolo, a gosti koji dođu moraju skinuti svoju obuću vani. To je hram. I kada uđeš u taj hram, ti ne smiješ pričati, moraš ostaviti vani svoje priče i misli sa svojim cipelama.

Sjedaš na pod u meditativnom položaju. A domaćica, dama koja priprema čaj za tebe čini tako graciozne kretnje kao da pleše, krećući se okolo dok priprema čaj, postavlja šalicu i tanjurić preda te kao da si bog. Sa takvim poštovanjem ona klanja i kleči, i ti moraš odgovoriti sa istim poštovanjem.

Čaj se sprema u posebnom samovaru koji ispušta divne zvuke dok voda ključa u njemu, to je svojevrsna muzika. I to je također dio čajne ceremonije - da svi moraju prvo slušati muziku kuhanja čaja. Stoga su svi tihi, oslušuju.. . ptica cvrkuće vani u vrtu, a samovar... čaj stvara svoj određeni zvuk. Mir nas okružuje. . .

Kada je čaj gotov, i kada se sipa u sve šalice, ti nećeš pitati kako ljudi obično piju. Prvo ćeš mirisati aromu čaja. Ti ćeš srkati čaj kao da je to došlo iz daljine, vrijeme će stati - ti imaš sasvim dovoljno vremena, nema žurbe. Netko tada može započeti svirku na flauti ili sitaru.

Samo jedna svakodnevna stvar - samo čaj - i oni prirede divni religiozni festival, i svi izađu iz tog osvježeni, mlađi i vedriji.

A to što se priredilo sa čajem može se primijeniti sa svime - sa tvojim oblačenjem, sa tvojom hranom. Ljudi žive skoro kao u snu i ne vide da svaki proizvod, svaka odjeća ima vlastitu ljepotu, vlastiti dojam. Ukoliko si ti osjećajan, tada tvoja odjeća neće biti od tkanine koja te pokriva - to treba da izrazi tvoju individualnost, tvoj ukus, kulturu, tvoje biće.

Sve što ti radiš biće ispoljavanje tvoje biti imati će tvoj pečat na tome. Tada život može biti stalno slavlje.

Čak i ako se razboliš i ležiš u krevetu, ti možeš načiniti te trenutke ljepšim i veselim trenucima opuštenosti i odmora, trenucima meditacije, trenucima slušanja muzike ili poezije. Nema potrebe da budeš tužan zato što si bolestan. Trebalo bi da si sretan što su svi u kancelarijama, a ti si odmarajući se u svom krevetu, nalik kralju jer netko sprema čaj za tebe, samovar pjevuši svoju pjesmu, prijatelji običavaju da te posjećuju i da sviraju flautu za tebe. . . Te stvari su od većeg značaja no sva medicina.

Kada si bolestan pozovi liječnika, ali ono što je važnije jeste da pozoveš one koji te vole jer je ljubav najbolja medicina. Pozovi one koji mogu stvoriti ljepotu, muziku, poeziju oko tebe jer nema bolje metode za ozdravljenje do stvoriti raspoloženje slavlja.

Medicina je niži način tretmana. No, često izgleda da smo mi zaboravili sve i oslanjamo se samo na lijekove i bivamo neraspoloženi i tužni - baš kao da nam nedostaje nekog veselja koje smo zaboravili u našoj kancelariji. U kancelariji ti samo imaš bijedu - samo jedan dan dopusta i ti ponovo zapadaš u bijedno stanje, ne možeš se opustiti.

Načini sve kreativnim, od lošeg načini najbolje - to ja zovem "umjetnost". I ako čovjek živi svoj čitavi život tako da svaki trenutak i svaku fazu svog života čini lijepim veseljem, ljubavnim veseljem, prirodno je da će njegova smrt biti najviši vrh životnog nastojanja.

Posljednji trzaji... njegova smrt neće biti tako ružna kako to obično biva u životu sa, bezmalo, svakim. Ako je smrt ružna značilo bi da ti je sav život bio protraćen. Smrt će biti potvrđena mirom, ljupko ulaženje u nešto nepoznato, veseli pozdrav starim prijateljima i starom svijetu. U tome nema nikakve tragedije.

Jedan zen-majstor po imenu Lin Ci je umirao. Tisuće učenika se okupilo da čuju posljednju propovijed, ali Lin Či je samo ležao - veseo, nasmijan, ne izgovarajući ni jednu riječ. Vidjevši da će on umrijeti a da neće izgovoriti nijednu riječ, netko je opomenuo Lin Čija. To je bio jedan stari prijatelj, također majstor. On nije bio učenik Lin Čija i zbog toga ga je mogao osloviti: "Lin Či, da nisi možda zaboravio na svoje posljednju riječi? Uvijek sam govorio da nemaš dobru memoriju. Ti umireš... nisi li zaboravio?"

Lin Či reče: "Samo osluhni." Na krovu su dvije vjeverice skakutale, kričale. "Kako je divno", i potom izdahnu. Na trenutak, kada, je rekao da osluhnu, bila je apsolutna tišina. Svi su mislili da on želi da kaže nešto veliko, ali to su se samo dvije vjeverice na krovu svađale, kričale, trčkarale. . . On se nasmijao i izdahnuo. No, on je ipak dao svoju posljednju poruku: ne činite stvari malim i velikim, trivijalnim i važnim. Sve je važno. U tom trenutku Lin Čiova smrt je bila važna isto toliko koliko i skakutanje i kričanje dvije vjeverice na krovu njegove kuće, nema nikakve razlike u tome.

U životu je to sve isto. To je bila sva njegova filozofija, njegovo sveukupno životno učenje - da nema ništa što je više i ništa što je manje, sve zavisi o tebi: što ćeš izvući iz toga.

Započni meditirati i stvari će početi rasti u tebi - tišina, mir, blaženstvo, osjećajnost. I što god da iziđe iz meditacije, pokušaj to ispoljiti u životu. Dijeli to sa nekim, jer sve što podijeliš sa bližnjima brže se razvija. A kada dospiješ do trenutka umiranja tada ćeš znati da nema smrti. Tada možeš reći – zbogom bez potrebe za ijednom suzom i. tugom - možda suze radosti, ali ne tuge.

Ali ti treba da počneš sa bezazlenošću.

Zato, prvo odbaci svu koještariju koju nosiš sa sobom. A svi nose previše smeća u sebi - upitajmo se, zašto? Samo zbog toga što su drugi rekli da su to velike ideje, principi, načela. . . .

Nisi bio dovoljno inteligentan kada si radio sa sobom. Budi inteligentan sa sobom. Život je veoma jednostavan: to je veseli ples. Čitava planeta može biti puna veselja i plesa, ali to sprečavaju ljudi koji ozbiljnošću sprečavaju život da bude bez smijeha, da se nitko ne može smijati, da je život grijeh, da je to iskupljenje za neke imaginarne grijeh. Kako ti možeš uživati kada je takva klima oko tebe koja ukazuje da sve treba biti iskupljeno? - da ti treba da patiš jer si načinio loša djela, a to je sve neka vrsta zatvora u koji si gurnut da bi patio.

Život nije zatvor, to nije iskupljenje. To je, naprotiv, nagrada, a ona je dana onima koji to mogu osluhnuti, koji zaslužuju to. To je tvoje osnovno pravo. da uživaš, a grijeh će biti ako ne uživaš u životu. To bi bilo protiv egzistencije ako to ne bi uljepšavao, ako bi sve ostavio onako kako si zatekao.

Ne, neka poslije tebe to ostane sretnije, nešto ljepše, . miomirisno.

Veoma opasna situacija

Osho,

bio sam privučen tvojom komunom Rajneeshpuram u Americi kao magnetom - sluteći svojim bićem da nema drugog mjesta na ovoj planeti gdje se može iskusiti život u njegovoj potpunosti. Nisam pročitao nijednu od tvojih knjiga, pa čak ni jednu knjigu iz oblasti traganja za istinom, sviješću ili izdizanja svjesnoga. Začuden sam kako sam dospio do tvog izvora kada čak nisam osjećao ni žeđ, ili, bolje reći, nisam okusio ovakvu žeđ.

Život je misterija i zato nije uvijek moguće naći objašnjenje tome što se dogodilo s tobom i zašto se to dogodilo. Kao prvo, zašto si ti na svijetu?. Nema odgovora na to. Zašto se ljubav iznenada rodi a da ti se ne pruži ni nagovještaj? Ne postoji ni jednog racionalnog odgovora na ta pitanja. Zašto ti tako divno izgleda ružin cvijet? Ti ne možeš to objasniti.

Ti kažeš: "Bio sam privučen tvojom komunom kao magnetom, a da nisam znao zašto sam ja tu." Nitko ne shvaća to. Misliš li da svi ljudi ovdje znaju zašto su ovdje? Misliš li da i ja znam zašto sam ovdje? Najviše što se može reći je: "Ja sam ovdje zbog vas, a vi ste ovdje zbog mene. Ali to ne objašnjava ništa." Kažeš da samo slutiš svojim bićem da nema drugog mjesta na planeti gdje se može život iskusiti u svojoj potpunosti. . . Pa to je i više nego što je potrebno - da budeš privučen, magnetično.

Svi žele u svom srcu da žive potpuno, ali to društvo ne dopušta, kultura ta od toga štiti; religija kontrolira, a porodica zasijeca krila na svaki način. Oko tebe su ljudi čiji je interes da ti ne živiš život potpuno. Stvarno je iznenađujuće zbog čega oni imaju interes da ti ne živiš potpuno: sva eksploatacija čovječanstva počiva na tome.

Čovjek koji živi potpuno neće piti alkohol, ni koristiti neku drugu vrstu droge. Prirodno, ljudi koji ubiru miliune dolara iz alkohola neće ti dopustiti da živiš potpuno. Živjeti potpuno je tako prijatno da ti nećeš uništavati svoje veselje pijuću alkohol. Alkohol je potreban jadnim ljudima, ljudima koji su u nevolji, koji žele bilo kako da zaborave svoje probleme, svoju nevolju - pa makar i na nekoliko sati. Alkohol neće promijeniti ništa - ali kratki odmor od nekoliko sati biva nužnost za miline ljudi.

Ako čovjek živi potpuno, tada je njegov svaki trenutak ispunjenje, i redova pred kinodvoranama neće biti. Tko želi da gleda drugog dok vodi ljubav? Zar je to potrebno kada ti sa svojom voljenom možeš voditi ljubav? Zašto je potrebno da ideš u kino kada tvoj život predstavlja misteriju po sebi koju treba razotkriti. . . Tko je taj što je zainteresiran trećerazrednom filmskom pričom?

Čovjek koji živi potpuno, biva neambiciozan. On je sretan upravo sada i stoga nema nikakve potrebe da traži više. Uobičajeno ludilo ljudskog uma, da želi više i više - dolazi iz

razloga što se ne živi potpuno. Uvijek u tebi postoji raskol - nešto uvijek nedostaje. Ti znaš da stvari mogu biti bolje, Shodno takvom djelomičnom življenju, sve životne ambicije se rađaju i tako se pokreće sva društvena igra: ljudi žele da budu bogati, žele biti poznati, žele biti političari, ljudi žele biti predsjednici i ministri vlade.

Sve do sada, čovječanstvo je ovisilo o tome hoće li se čovjeku dopustiti da živi potpuno a da se ne stvaraju sve vrste barijera, jer potpuni čovjek bi poremetio nečije interese u svijetu. Potpuni čovjek je najveća opasnost za takve nečije interese. Ti ne možeš oboriti čovjeka koji u potpunosti živi veselo svoj život. Ti ga ne možeš prisiliti da ide u nepravedni rat, da ubija ljude i da Buddhe ubijen. Tvoja čitava struktura društva došla bi tako u pitanje.

Sa usponom potpunog čovjeka bila bi drukčija struktura društvenog uređenja: neambiciozna, ali neizmjerljivo radosna, - bez velikih i moćnih ljudi. Možda ti i nisi nikada o tome razmišljao, ali veliki ljudi postoje samo zato što milijuni ljudi nisu veliki - inače, tko bi pamtio jednog Gautam Budu? Ako bi bilo na milijune Buddha, Mahavira, Isusa - koga bi interesirali takvi pojedinci?

Ovih nekoliko ljudi su postali veliki jer se milijunima drugih nije dopuštalo da žive potpuno. Tko bi išao u crkve kada narod ne bi bio bijedan... Tko bi išao u hramove, sinagoge, džamije? Tko bi onda bio tamo? Tko bi se zanimao za Boga, nebo i pakao? Čovjeku koji živi svaki trenutak takvim intenzitetom da život tako postaje raj, da život po sebi postaje božanski, nije potrebno da klanja pred mrtvim statuama, pred mrtvim spisima, ukorijenjenim ideologijama, glupim predrasudama. Potpuni čovjek je veliki rizik u svijetu za postojeće vladajuće dinastije.

Ti to možeš i vidjeti. Zašto sam ja bio odbijen od čitavog svijeta - to nije bilo bez razloga. Da su me razapeli ja ne bih bio u mogućnosti da kažem Bogu: "Oprosti im, oni ne znaju što rade." Kao prvo, nema Boga kojem bi ja trebao reći bilo što; a kao drugo, ja ne mogu reći da oni rade nešto čega nisu svjesni. Ja mogu samo reći: "Oni rade upravo ono što žele raditi i to rade sasvim svjesno."

Njihov čitavi životni stil je u opasnosti. Možda taj način života njima ne pruža radost, blaženstvo, ali to je njihov način života. čak i njihova bijeda je njihova bijeda. I taj jadni svijet je u navodnoj većini i ne mogu tolerirati narod koji nema ništa a i dalje je sasvim sretan i ispunjen, tako nevjerojatno radostan da su njihova srca uvijek puna pjesme i uvijek spremni da zaplešu.

Američki javni tužilac otvarajući novu konferenciju je rekao: "Primarni posao je bio da uništimo Rajneeshovu komunu." Stvarno je čudno zašto bi jedna velika nacija sa toliko moći bila zabrinuta zbog jedne male komune od pet tisuća ljudi, koja je živjela sasvim nezavisno od Amerike, u pustinji? Najbliži američki grad je bio udaljen čak preko trideset kilometara. Zašto su bili zabrinuti? Zašto su me u svim kršćanskim crkvama osuđivali? I to sve iz prostog razloga što su tih pet tisuća ljudi živjeli bez ikakvih zabrana. Oni su stvarno živjeli u potpunoj slobodi, oni su odbacili sve prepreke. Oni su radili možda najviše što se može - dvanaest sati na dan i još su imali energije da navečer plešu satima, da pjevaju do kasno u noć; imali su potom energije da ustanu rano ujutro i da meditiraju satima.

Ovo je stvaralo veoma opasnu situaciju. Ako ljudi, koji nemaju ništa, žive tako veselo, a zašto onda svi kršćani Amerike, koji imaju sve, žive tako jadno?

Mi čak i slavimo smrt - a oni nisu spremni ni da slave život. Kad god neki sanijasin umre, to je prilika da se proslavi i da mu se da dobar oproštaj, plešući i pjevajući. On odlazi na vječno putovanje i možda ga nećemo nikada više sresti, zato to i nije trenutak za oplakivanje, za jad, suze i kuknjavu.

Ovo je postalo nevolja za Ameriku. Stoga je to bio prioritet da se uništi komuna - i oni su učinili sve to na ilegalan, kriminalan i nekonstruktivan način. Ovih pet tisuća ljudi su bili bespomoćni. Nikada nisu ni mislili da biti veseo može biti opasnost po njihov život, da se u mizernom svijetu treba ponašati kako se i drugi ponašaju. Kada svi plaču i kukaju, ti se ne smiješ smijati, u protivnom će te ljudi koji plaču ubiti..

Ti si bio privučen komunom jer nisi čitao nijednu knjigu i stoga što nisi već bio opterećen pozajmljenim znanjem. Ti nisi bio u traganju za istinom, jer bi, inače prirodno,

prvo pogledao u spise, pošao rabijama, popovima, učenim ljudima. Pošto nisi bio zainteresiran za traženje istine i nisi čitao moje knjige, ili bilo čije knjige, ti si zadržao bezazlenost, neopterećenost.

To je kvaliteta koji ti je stvorio utisak privučenosti komunom. A kada si u komuni, tada vidiš da se može živjeti na sasvim drugi način, na inteligentniji način; da je čovjek jednostavno tražio svoju mogućnost, mogućnost u kojoj je mogao otkriti sebe, mogao otkriti novi prostor bića, novo cvijeće blaženstvena, novu ljubav - ljubav koja neće postati obrobijavanje već ljubav koja će te učiniti slobodnijim no što si ikad bio - ljubav koja će ti dati slobodu.

I prvi put možeš biti svjestan da je pet tisuća ljudi, svih rasa, svih religija, gotovo iz svih zemalja moglo živjeti zajedno u ogromnoj porodici. Samo treba vidjeti pet tisuća ljudi kako jede u istoj kuhinji - a za vrijeme festivala je bilo i dvadeset tisuća ljudi, i nitko se nije zanimao za to tko je kršćan, a tko židov, tko je muhamedanac. Nitko nije ni pitao: "Koja je tvoja religija?"

Svi se slažu sa time da je naša religija da živimo potpuno, ispunjeno i dopustimo svakome da živi u dosluhu sa svojim načinom, sa svojim sviđanjima i svojim nesviđanjima a ne da se miješamo na bilo koji način u tuđi život, a isto takao da ne dopuštamo nikome da se miješa u naše živote. Pet tisuća individualnosti.. . a žive kao da su jedna organska cjelina.

To je shodno tvojoj inteligenciji i bezazlenosti da si dospio do ovog izvora. I kada si ti žedan ili nisi... Postoje žeđi o čemu tvoj svjesni um ne zna ništa, to je veoma duboko u tvojoj nesvijesti, ali kada dođeš do izvora, ti nađeš veliko zadovoljenje. Ti i možeš biti nesvjestan svoje žeđi, ali ti ćeš biti uvjeren da si nešto utolio u sebi.

Rizikovati sve

Život iziskuje veliku hrabrost. Kukavice samo tavnore, oni ne žive jer je njihov sav život strahom orijentiran, a takav život je gori od smrti. Oni žive u nekoj vrsti paranoje, plaše se svega; i ne samo od stvarnih opasnosti, već i od nestvarnih pojavnosti, također. Oni se plaše pakla plaše se duhova, plaše se Boga, Oni su zaplašeni tisuću i jednom stvari koje su sami izmislili ili ih je izmislio netko nalik njima. Straha ima toliko da je nemoguće živjeti.

Samo hrabri mogu živjeti. Prvi korak koji treba naučiti je kako biti hrabar. Usprkos svim strahovima treba se živjeti. A zašto je hrabrost potrebna za život? - Stoga što je život nesiguran. Ako budeš previše svjestan sigurnosti, bezbjednosti, tada ćeš ostati zatočen u jednom malom uglu, gotovo u zatvoru koji si sam načinio. To će biti izvjesna sigurnost, ali to neće biti život. To će biti bezbjednost, ali neće biti u tome avanture i ekstatičnosti.

Život se sastoji od istraživanja, odlaženja u nepoznato, uspinjanje do zvijezda. Budi hrabar i žrtvuj sve u interesu života - ništa nije vrednije od toga. Nemoj žrtvovati svoj život zbog malih stvari - novac, sigurnost, bezbjednost, ništa nije toliko vrijedno. Svako treba da živi svoj život što je moguće potpunije; samo tako radost se rađa, samo tako je moguće da te prekrije blaženstvo.

Oni koji stvarno žele da žive treba da preuzmu više rizika. Oni .treba da se kreću u nepoznato. Moraju naučiti jednu od najtemeljnijih stvari: da ne postoji doma, da je život hodočašće - bez početka i bez kraja. Da, postoje mjesta gdje se može odmarati, ali to su samo prenoćišta i ujutro ti moraš nastaviti dalje. Život je neprestano kretanje, on nikad ne dopijeva do kraja - stoga je život vječan.

Smrt ima početak i kraj. Ali ti nisi mrtav, ti si živ. Smrt je kriva predodžba. Ljudi stvaraju smrt jer oni žude za sigurnošću. To je žudnja za sigurnošću i bezbjednošću koju omogućuje smrt, koja čini pojedinca uplašena životom, koja čini pojedinca neodlučnim da se kreće u nepoznato,

Jedina životna hrana je rizik: što više rizikuješ to si životniji. A kada jednom shvatiš to, ne iz očaja; ne iz bespomoćnosti, iz nužde, već iz meditativnog osvješćenja - kada jednom shvatiš to, ti ćeš treptati od čiste ljepote koju ta mogućnost nalaže.

Čovjek može potvrditi beskućništvo sa očajem, ali tada gubi pravi značaj. Tu je egzistencijalizam izgubio. On je došao sasvim blizu prave suštine stvari, oni su bili sasvim blizu: istina je bila tek iza ugla. Oni su bili blizu kao što je bio i Buddha, ali su izgubili. Umjesto da su postali blaženi, oni su bili veoma, veoma tužni što život nema značenja, što život nema cilja, što život nema sigurnosti. Oni su bili veoma potreseni; to je bilo uništenje.

Buddha je također dospio do istog zaključka, ali umjesto da je postao tužan, on je skočio u nepoznato. On je preskočio sve ograde. On je to prihvatio kao što život prihvata. Oni su to prihvatili kao pravu prirodu života i nije bilo mjesta za osjećanje frustriranosti. Oni su shvatili i to da je ljepota života u tome što on nije siguran, jer tako tek postoji mogućnost njegovog istraživanja, postoji mogućnost inventivnosti; tako postoji mogućnost da se približiš novom, tako postoji prilika za iznenađenje. Ako je sve sigurno, određeno, zagarantirano, tada neće biti prilike za uzbuđenje, ples.

Buddhe su plesale vidjevši nevjerojatne događaje, vidjevši čudestvenija, oni su uživali. Isus je govorio uvijek svojim učenicima: "Veselite se, uživajte! Iznova i iznova vam kažem: uživajte!"

A to je čitavo moje učenje. Ja vam ne dajem cilj, ne dajem vam čak ni slutnju pravca. Ja vas samo činim svjesnim činjenica života - kako je to što je to. Stopi se sa time. Kreni sa time bez ličnih predrasuda, bez vlastitih želja, bez ideje kako bi to trebalo izgledati. Pusti da to Buddhe onakvo kakvo je, a ti se opusti.

Vaše kuće su nalik grobovima. Ti si i previše zainteresiran za sigurnost. A takva vrsta zainteresiranosti ubija, jer je život sam po sebi nesiguran. Ništa se ne može učiniti sa time, nitko ne može učiniti to sigurnim. Svaka sigurnost je lažna, svaka sigurnost je izmišljena. Žena te voli danas - a sutra, tko zna? Kako možeš biti siguran što će se dogoditi sutra? Ti možeš otići u općinu kod matičara i učiniti legalnim da će ona biti tvoja žena čitav život. Ona može ostati tvoja žena zbog legalnih normi, ali ljubav je iščezla. Ljubav ne poznaje norme. A kada ljubav nestane i kada žena Buddhe supruga i dalje, muškarac Buddhe suprug i dalje - tada je nešto nalik smrti između njih.

Zbog sigurnosti mi smo izmislili i brak. Zbog sigurnosti mi smo izmislili i društvo. Zbog takve sigurnosti mi se uvijek krećemo kanaliziranim putovima.

Život je divalj, neobuzdan, Ljubav je neobuzdana. I Bog je sasvim divalj. On nikada neće ući u tvoju baštu, ona je previše ljudska. On neće ući ni u tvoje kuće, one su premale. Ti ga nikada nećeš sresti na zacrtanom putu. On je divalj. Zapamti, život je divalj.

LJUBAV

“Ja nazivam čovjeka materijalistom koji ne poznaje umjetnost ljubavi. Ja ne zovem čovjeka materijalistom koji ne vjeruje u Boga. Isto tako ne zovem religioznim čovjekom onoga koji vjeruje u Boga. Ja zovem čovjeka religioznim koji raste u svojoj ljubavi, svojoj ličnoj vjeri - i koji širi svoju ekstazu svud , naokolo po egzistenciji.”

Osho

Unutarnja muzika

Čovjekovo srce je muzički instrument koji sadrži veliku muziku. Ona je uspavana ali je ipak prisutna, čekajući pravi trenutak da zatitra, da se ispolji, da zapjeva, da zaigra. A kroz ljubav je moguće da taj trenutak stigne. Čovjek bez ljubavi nikada neće saznati za tu muziku koju nosi u svom srcu. Samo je kroz srce moguće da ta muzika oživi, osvijesti se, da iz potencijala postane nešto aktualno.

Ljubav pokreće taj proces, ljubav je katalizator. A ako ljubav ne pokreće proces tvoje unutarnje muzike, tada mora da je nešto drugo maskirano u ime ljubavi, to nije ljubav. To može biti pohota, može biti i samo seksualnost, senzualnost. Ništa nema lošeg u seksualnosti i senzualnosti, ništa nema loše ni u pohoti. Ja ne odbacujem to, oni su dobri onakvi kakvi jesu, a i to nije ljubav. To pretendira da Buddhje ljubav, sa time se može zaludjeti jedno drugo kao sa ljubavlju. A kriterij je da znaš što je to: ako tvoja unutarnja muzika počne da nadolazi, tada je to ljubav. Iznenada ti sebe zatičeš u dubokoj harmoniji. Ti nisi više nesklad, ti bivaš sklad. Ti više nisi kaos, postaješ kozmos; i život uzima novi kvaliteta, kvaliteta klicanja, kvaliteta haleluje.

To je jedini kriterij: kreni u traganje, kreni u dublje prodiranje u ljubav i tako ćeš jednog dana biti zatečen ispod svoje unutarnje muzike. A poslije toga život nije nikada isti.

Zapravo, poslije toga život tek počinje.

Što je ljubav

*Osho,
Što je ljubav? Zašto sam toliko uplašen ljubavlju?
Zašto ljubav izgleda kao nepodnošljiv bol.*

Ti me pitaš: “Što je ljubav?”

To je duboki poriv za biti jedno sa cjelinom, duboki poriv rastapanja “Ja” u jedno jединство. Ljubav je takva jer smo mi odvojeni od vlastitog izvora. Iz takve pozicije rađa se žudnja za vraćanje u jединство, da postaneš jedno sa time.

Ako iščupaš drvo iz tla, ako ga iščupaš iz korijena tada će drvo dobiti veliku želju da se vrati nazad tlu jer je to njegov stvarni život. Sada to zamire. Izdvojeno, drvo ne može bitisati. Ono treba da živi u zemlji, sa zemljom, kroz zemlju. To je značenje ljubavi.

Tvoj ego je postao barijera između tebe i tvoga tla cjeline. Čovjek je prigušen, ne može disati, zagubio je svoje korijene. On nije dugo prehranjivan. Ljubav je žudnja za dobivanjem životnih sokova; ljubav je puštanje korijenja u egzistenciju. A problem je razrješiviji ako se predaš suprotnom: stoga je muškarac privučen ženom, žena je privučena muškarcem. Muškarac može naći tlo kroz ženu, on može postati utemeljen kroz ženu, a i žena može postati ponovo utemeljena kroz muškarca. Oni su dopuna jedno drugom. Sami muškarac je polovina u očajničkoj potrebi da Buddhje cjelina. I žena je samo polovina. Kada se te dvije polovine sastanu i počnu stapati, miješati, tada se oni prvi put osjećaju utemeljeni, prizemljeni. Velika radost se rađa u kući.

Ne samo da se ti možeš kroz ženu utemeljiti, već kroz nju možeš i stići do Boga. Žena, je samo - vrata, i muškarac je isto tako prolaz. Muškarac i žena su vrata do Boga. Žudnja za ljubavlju je i žudnja za božanskim. Ti to možeš shvatiti, a i ne moraš, ali tvoja žudnja za ljubavlju će stvarno dokazati postojanje božanskog. Nema drugog dokaza. Pošto čovjek voli, Bog postoji. Pošto čovjek ne može živjeti bez ljubavi, to je dokaz da božansko postoji. Nužnost za ljubavlju nam ukazuje da kao usamljenici samo patimo i zamiremo. Zajedno mi rastemo, njegujemo se i bivamo ispunjeni.

Ti pitaš: "Što je ljubav? Zašto sam tako uplašen ljubavlju?"

To je isto tako zbog čega je: muškarac uplašen ljubavlju - jer trenutkom tvog stapanja sa ženom, ti gubiš svoj ego, a i žena stapajući se sa muškarcem, gubi svoj ego.

Ovo se treba shvatiti: ti se možeš utemeljiti u cjelinu samo ako izgubiš svoj ego, sebe; nema drugog načina, Ti privučen cjelinom jer se osjećaš lišen životnih sokova i kada dođe trenutak da iščezneš u sveobuhvatno počinješ osjećati strah. Veliki se strah rađa jer si izgubio sebe. Ti tada ustukneš. Tako se stvara dilema. Svako ljudsko biće treba da se suoči sa time, da se susretne sa time, da prođe kroz to, da to razumije i transcendirira.

Ti moraš razumjeti da su obje stvari nastale od istog. Ti osjećaš da bi bilo divno da to iščezne - nema brige, nema napetosti i nema odgovornosti. Tako ćeš postati dio svega kao što su to drveće i zvijezde. Sama ideja je fantastična. To otvara vrata, misteriozna vrata tvog bića, tako nastaje poezija. To je romantično. Ali, ako ti stvarno kreneš u to tada se stvara strah, u smislu "Ja ću nestati i tko zna što će se još dogoditi?" To je nalik rijeci koja dopijeva do pustinje, kao slušanje šapata pustinje..., oklijevanje, on želi da to prevaziđe, želi da nađe ocean, osjeća da postoji želja i fini osjećaj nalik: "Moje odredište je tamo." Nemoguće je obezbijediti bilo kakav razlog, ali postoji neki unutrašnji prijekor koji nalaže: "Nisam završio. Ja još treba da tragam za nečim većim." Nešto duboko iz mene govori: Pokušaj, pokušaj jače - prevaziđi tu pustinju."

A onda pustinja kaže, "Poslušaj mene: jedini način je da ispariš sa vjetrovima. Oni će te ponijeti, oni će te odnijeti iza pustinje." Rijeka želi ići iza pustinje ali pitanje je veoma prirodno: "Što je za mene dokaz i garancija da će vjetrovi dozvoliti meni da ponovo postanem rijeka? Jednom kada nestanem više se neću moći kontrolirati. Dakle, što mi garantira da ću ponovo postati rijeka, ista rijeka, isti oblik, isto ime, isto tijelo? A tko zna? I kako ću vjerovati da kada se jednom predam vjetrovima da će mi oni dopustiti da postanem ponovo zasebna.? U tome se sastoji strah od ljubavi.

Ti znaš, ti si se uvjerio da bez ljubavi nema radosti, bez ljubavi nema života, bez ljubavi ti si lišen nečeg nepoznatog neispunjen si prazan. Ti si isprazan, ne posjeduješ ništa; ti si prostor bez sadržine. Ti osjećaš prazninu, neispunjenost i siromaštvo. Ti si se uvjerio da postoje putovi koji te mogu ispuniti.

Ali kada si ti približiš ljubavi veliki se strah rađa, sumnje nestaju: ako se opustiš, ako stvarno uđeš u to, da li ćeš ikada biti u mogućnosti da se ponovo vratiš? Da li ćeš biti u mogućnosti da zaštitiš svoj identitet, svoju osobnost? Da li je to vrijedno tvog rizika? Tada um odluči da ne riskira jer bar si tako "ti" - iako bez životnih sokova, neopskrbljen, gladan, jadan - ali barem si "ti." Iščeznuti u nekoj ljubavi, pa tko zna što će se dogoditi? Ti ćeš nestati, a onda tko ti garantira da li ćeš doživjeti radost, blaženstvu, ili da ćeš sresti božansko?

To je isti stran koji sjeme osjeća kada nestaje u tlu. To je smrt i sjeme ne može predvidjeti da će iz te smrti nastati život.

Ljubav je ples tvog života

Život je prava zgoda: tlo gdje cvijet ljubavi cvjeta. Ljubav, po sebi, je dragocjena -ona nema namjenu, ona nema određenog smisla. Ona ima izuzetno značenje, ona donosi veliku radost, ona posjeduje vlastitu ekstazu - ali to nisu stvari od značaja. Ljubav nije posao koji ima svrhu, cilj, predmet.

Uvijek je prisutna određena ludost u ljubavi. Kakva je ta ludost? Ludost je stoga što se ne možeš dokazati zašto voliš. Ti ne možeš dati ni jedan razuman odgovor na to pitanje, Ti možeš reći da obavljaš jedan određeni posao jer trebaš novac; trebaš novac jer ti je potrebna kuća; trebaš kuću jer bez kuće ne možeš živjeti.

U tvom svakodnevnom životu sve ima svoju svrhu, ali ljubav ti ne može dati nikakvi razlog za to. Možeš jednostavno reći: "Ja ne znam. Jedino što mogu reći je da voljeti znači iskusiti najljepši prostor u nama." Ali to nije svrha. Taj prostor nije spoznatljiv. Taj prostor ne možeš smjestiti u bilo koju pogodnost. Taj prostor je uvijek iznova pupoljak sa kapi rose koja blista na vrhu. Jutrom taj pupoljak odiše a na suncu pleše.

Ljubav je ples tvog života.

Stoga oni koji ne znaju što je ljubav gube pravi ples života; oni gube priliku da njihov cvijet procvjeta. Zbog toga je, u svjetovnom umu, u kalkulativnom umu, kompjuterskom umu, kod matematičara, ekonomista, kod političara, ljubav predstavlja vrstu ludila. Ali za one koji poznaju ljubav to je razumno. Bez ljubavi - čovjek može biti i bogat; zdrav, poznat; ali on ne može biti razborit jer ne zna ništa o unutarnjoj istinskoj vrijednosti. Zdrav duh, razumnost nije ništa drugo do miris cvijeta koji cvjeta u tvom srcu.

Ljubavnici ne trebaju psihijatrijski tretman. Zapravo, ljubav je najveća isceliteljska snaga u životu. Oni koji su propustili to ostali su prazni, neispunjeni. Obično ludilo nema nikakvi sastav za postizanje. Ali, ludilo zvano ljubav ima određeni sustav u sebi. A koji je to sustav? To te čini veselim, život ti čini pjesmom, donosi veliku ljupkost.

Da li si promatrao ljude? Kada se netko zaljubi tada nema potrebe da to objavljuje. Ti možeš vidjeti u njegovim očima novu dubinu koja se rađa. Možeš vidjeti na njegovom licu novu ljupkost, novu ljepotu. U njegovom hodu možeš nazreti nježni ples. On je isti čovjek, ali ipak više nije onaj isti. Ljubav je ušla u njegov život, proljeće je došlo u njegovo biće, cvijeće njegove duše se rascvjetava.

Ljubav čini trenutnu transformaciju. Čovjek koji ne može voljeti ne može biti ni inteligentan, ne može biti ni otmjen, ne može biti prefinjen. Njegov život će biti obična tragedija.

Svi religiozni učitelji bi ti govorili: "Tvoj život je ništavan jer je to samo što i mjehurić sapunice. Danas je to ovdje, a sutra nas već nema. Tvoj život, na ovom svijetu, u ovom tijelu nije od nikakve vrijednosti jer je trenutačan, kratkotrajan. On ima samo korist ukoliko bi se odrekao njega. I samo odricanjem ti dospijevaš kao vrijednost u očima Boga."

Čudna ideologija! Ali to je ipak vjekovima dominiralo ljudskim umovima a da se nikada nije provjeravala vjerodostojnost. Recimo, na Istoku je svijet iluzija. Zašto je svijet iluzija? Zato što se mijenja; sve što se mijenja nije od koristi, bezvrijedno je. Samo stalno, ono koje se ne mijenja je značajno. A ti ne možeš naći ništa na svijetu što je stalno, što se ne mijenja.

Čitav ovaj pristup je baziran na stavovima da je život iluzija, jer je nestalan. "Pronađi stalno, a odbaci nestalno." Manje - više, to je stav svih religija na svijetu.

Potvrdi mijene, sve se mijenja. Osim ako ti želiš da promjene budu bog, jer je to jedina stalna stvar na svijetu: Ti ne možeš ništa naći drugo koje ti ni mig ne može dati da je stalno božanstvo.

Voli život jer je život promjenljiva stvar. To je protok u svakom trenutku. Kada uđeš u ovu prostoriju, ti si jedna osoba, a kada izađeš ti si već druga osoba. Ti samo težiš da budeš ista osoba. U svega par sati toliko se promjena može dogoditi u tebi; to je isto kao kada u par sati Ganges primi i proteče velika voda njime. To izgleda kao ista voda, ali nije to ona ista voda koja je tu bila prije par sati.

Heraklit je rekao da je život tok, rijeka. "Zapamti, ti ne možeš zakoračiti u istoj rijeci dva puta - jer rijeka nikada ne može biti ista."

Ljudi koji znaju puno o sreći su oni koji su u dosluhu sa promjenljivim životom, koji mogu voljeti čak i mjehuriće od sapunice, sijanje sunca, stvaranje malih duga. To su ljudi koji znaju mnogo o sreći.

Vaši sveci samo znaju bijedu - samo pogledajte u njihova lica. Izgleda kao da je život nestao iz njih - oni su mrtvi fosili. Ništa se ne mijenja u njima: oni žive život rituala i protiv svega su što se mijenja.

Zašto se zadovoljstvo zabranjuje? zato što se mijenja. Zašto se ljubav zabranjuje? - jer se mijenja. Zašto su te religije izumile brak na prostoru ljubavi. Stoga što bi brak dao jednu makar iluzornu stalnost kroz zakon, kroz ugovor, kroz društvo, kroz strah od gubljenja poštovanja, kroz strah od toga što će se dogoditi našoj djeci. Stoga su i uredili da brak Buddhe nešto stalno. Stoga su sve stare religije protiv razvoda, jer razvod ponovo od braka stvara nešto što nije stalno - da se može mijenjati.

Tisućama godina, još dok su mala, djeca su se vjenčala. Bilo je slučajeva da se dijete vjenčalo a da se nije još ni rodilo, koje je još u majčinoj utrobi. Dvije familije bi se dogovorile ako bi djeca, koja trebaju da se rode, bila suprotni polova da će se vjenčati.

U Indiji još i sada se sedmogodišnja, osmogodišnja djeca vjenčavaju, iako je to protiv zakona. Ali to nije protiv običaja. Zašto se toliko žure da vjenčaju djecu koja još nisu ni svjesna što je brak, što će se dogoditi? Razlog leži u tome što oni trebaju da se vjenčaju još prije no što postanu zreli i prije no što se ljubav rodi u njihovim srcima. Zato još prije nego što se ljubav rodi, oni imaju vlastitu suprugu - djevojka ma supruga. Tu treba da uništi ljubav kada maloljetnu djecu tjerate u brak u čitavom svijetu.

Nije slučajnost da brak stvara toliko bijede više no išta drugo jer to uništava jedinu mogućnost za srećom, da se dogodi ljubav. Srce nikada ne pleše. Ljudi žive i umiru a da ne znaju ljubav...

Promatraj mjehuriće sapunice, promatraj leptire, promatrajte pupoljke na vjetru - to je ono što te pokreće da plačeš i da pjevaš. Suze su radosnice da je život toliko životan da ne može biti promjenjiv - samo mrtve stvari mogu biti stalne....

Može li tvoj bog plesati? Može li tvoj bog voljeti? Može li tvoj bog pjevati? Može li tvoj bog trčati za leptirima? Može li on sakupljati divlje cvijeće i veseliti se, može li plakati, pjevati? Takav bi bog bio pravi predstavnik života, takav bi bog bio ništa drugo do život.

Četiri stepenice do ljubavi

Ljubav je susretanje, organsko susretanje života i smrti. Ako ne spoznaš ljubav, ti si promašio život. Ti možeš biti rođen, možeš živjeti i možeš umrijeti - ali si promašio stvar. Ti si promašio nevjerovatno, beskrajno, promašio si - potpuno ti si promašio intervale između toga. Ti intervali su vrhunac, vrh iskustva.

Dostići to, potrebno je četiri stepenice proći. Prva stepenica: budi sada i ovdje - jer je ljubav moguća samo sada i ovdje. Ti ne možeš voljeti u prošlosti. Mnogi ljudi samo žive u sjećanju - što također ne može biti ostvareno. Postoje načini kako izbjeći ljubav: prošlost i budućnost su načini za to. Isto je da voliš u prošlosti ili da voliš u budućnosti - ljubav je moguća samo u sadašnjosti jer se samo sada susreću život i smrt... u mračnim intervalima koji ti se događaju. Ti mračni intervali su uvijek prisutni, uvijek prisutni, uvijek sadašnjost. To nije nikada prošlost i nije nikada budućnost.

Ako razmišljaš previše - a razmišljanja su uvijek o prošlosti ili o budućnosti - tvoja energija će uvijek biti odvrćana od tvojih osjećanja. Osjećanja su sada i ovdje. Ako se tvoja energija kreće uzorom razmišljanja, tada nećeš imati dovoljno energije da se krećeš kroz osjećanja - tako ni ljubav neće biti moguća. Stoga je prvi korak sada i ovdje: Budućnost i prošlost donose mnogo misli: razmišljanja uništavaju osjećanja. I osoba koja je previše opsjednuta mislima, malo po malo sasvim zaboravi da ima i srce.

Čovjek koji je previše u mislima, malo po malo se počne kretati ka prostorima gdje osjećanja ne govore. Ne slušajući osjećanja, malo po malo, ona će te napustiti. Postoje miliuni i milijuni koji ne znaju što srce znači. Oni misle da je srce samo obična pumpa. Njihova sva koncentracija je u glavi. Glava je jedna krajnost; ona je potrebna, ona je dobar instrument, ali ona mora biti korištena kao sluga. Ona ne smije biti gospodar. Jednom kada glava postane gospodar a srce se potisne, ti ćeš ipak živjeti, i jednom ćeš i umrijeti ali nećeš znati što je to Bog jer nisi spoznao ljubav.

Isti mračni interval, koji se prvo dotakne, izgleda kao ljubav... ostaneš duže u tome, to postaje Bog. Ljubav je začetak Boga - ili, Bog je najviši vrh ljubavi.

Druga stepenica ka ljubavi je kako naučiti transformiraš svoje otrove u med.. jer mnogi ljudi vole ali njihova ljubav je zatrovana raznim otrovima- mržnjom, ljubomorom, ljutnjom, posjedništvom. Tisuću i jedan otrov okružuje tvoju ljubav. Ljubav je delikatna. Samo pomisli na ljutnju, mržnju, ljubomoru posjedovanje: kako može ljubav opstati?

Prvo, ljudi se kreću glavom a zaboravljaju srce - oni su u većini. Zatim, ona manjina i živi nešto sa srcem ali oni, također, imaju određenu slabost: ono malo svjetlosti ljubavi je okruženo ljubomorom, mržnjom, ljutnjom, sa tisuću i jednim otrovom. Tako cijelo putovanje postaje gorko. Ljubav je put između neba i pakla, ali to je dvosmjerni put koji vodi i dolje i gore. Ako ima otrova to će te odvesti dolje - ući ćeš u pakao, a ne u nebo. Umjesto da dospiješ do melodije, tvoj život biva mučna buka - konfliktna, saobraćajna buka; pobješnjela buka - svjetina koja urla, a ne zna za harmoniju. Tako ćeš ostati na ivici ludila.

Druga stvar koja se mora zapamtiti je kako naučiti da svoj otrov pretvoriš u med. Kako da to transformiraš? Postoji jednostavan proces. Zapravo, zvati to transformacijom nije u redu jer ti zapravo ne činiš ništa, ti samo treba da si strpljiv. To je jedna od najvećih tajni koju ti mogu reći. Pokušaj to. Kada bijes dođe, Ti ne treba da radiš ništa: zato sjedi, uživaj i promatraj. Ne budi protiv toga, ne budi za to. Ne surađuj sa time, ne potiskuj to. Samo posmatraj, budi strpljiv, samo gledaj što se događa., dopusti da se to podiže.

Zapamti jednu stvar: nikada ne čini ništa na raspoloženju dok te otrov posjeduje, samo čekaj. Kada se otrov počne mijenjati u nešto drugo... To je jedan od bazičnih zakona života da se sve neprestano mijenja u sebi suprotno. Isto kao kada ti govorim da se muškarac mijenja u ženu, žena mijenja u muškarca, postoje periodične promjene u tebi - dobar čovjek postaje loš, loš čovjek postaje dobar, svetac ima grješničkih trenutaka, kao što i grješnik ima svetih trenutaka. Samo treba čekati.

Nemoj glumiti ako te ljutnja obuzima, inače ćeš se .. pokajati, i stvoriti ćeš lanac reakcija i ući u karmu. To je osnovno značenje ulaska u karmu. Učini bilo što kada si u negativnom trenutku i ti ćeš tako biti u lancu reakcija kojemu nema kraja. Kada si negativan učini nešto i to drugo će biti negativno, a to drugo je već spremno da i ono učini nešto - negativnost stvara više negativnosti. Negativnost izaziva više negativnosti, ljutnja donosi više ljutnje, neprijateljstvo donosi više neprijateljstva i stvari se tako kreću dalje. . . i ljudi tako bivaju zapetljani jedni sa drugima iz života u život. I oni to tako nastavljaju.

Sačekaj, Kada si ljut, to je trenutak za meditaciju. Ne trači taj trenutak u ništa: ljutnja je stvorila toliko moćnu energiju u tebi... to može biti uništeno. Ali energija je neutralna - ista energija koja uništava može i da stvara. Sačekaj. Ista energija koja može razmrskati može donijeti i život - samo sačekaj. Čekati, ništa ne raditi u žurbi i jednoga dana ćeš biti iznenađen, uočiti ćeš unutarnju promjenu. Ti si prepun ljutnje, a taj bijes napreduje sve više i mora doći do svog klimaksa., a onda se točak okrene. I ti možeš vidjeti kako se to čak okreće i kako se ljutnja opušta, energija se ostvaruje i ti ponovo bivaš u pozitivnom raspoloženju - kreativnom raspoloženju. Sada ti možeš nešto uraditi. Sada uradi nešto. Uvijek čekaj na pozitivno raspoloženje.

I to što ja govorim nije potiskivanje. Ja ne kažem da treba da potiskujete negativno. Ja govorim da promatrate negativno. Sjeti se razlike, uvijek se sjeti velike razlike u tome. Ja vam ne kažem da sjedite na vrhu negativnosti, da zaboraviš negativno, da učiniš nešto protiv toga - ne, ja vam to ne govorim. Ja vam ne kažem da se smijete kada ste gnjevni. Ne, taj osmijeh bi bio lažan, ružan, tobožan. Ne osmijehuj se ako si ljut. Tada se zatvori u sobu, stavi ogledalo ispred sebe, suoči se sa svojim ljutitim licem. Nema potrebe da to pokazuješ bilo kome drugome. To je tvoj posao, to je tvoja energija, to je tvoj život i ti treba da čekaš pravi trenutak. Idi pogledaj se u ogledalu, vidjeti ćeš crveno lice, crvene oči, ubica je tamo. Dali si ikada pomislio da svako krije ubicu u sebi? Ti isto tako nosiš ubicu u sebi. Nemoj misliti da ubica bitiš negdje drugdje - neko drugi je ubica koji ubija. Ne, svako posjeduje mogućnost da počini ubistvo. Ti nosiš samoubistveni instinkt u sebi.

- Samo pogledaj u ogledalo: to je tvoja klima - ti treba da se poistovjetiš sa time. To je dio rasta prema samospoznaji:

Ti si čuo više puta: od Sokrata sve do danas: "Spoznavaj sebe" - ovo je put ka spoznaji sebe. "Spoznavaj sebe", ne znači da sjediš u tišini i ponavljaš: "Ja sam Brama, ja sam duša, ja sam Bog, ja sam Ovo" - sve koještarije. "Spoznavaj sebe", znači spoznati sve svoje klime, sve mogućnosti - ubica, grešnik, kriminalac, svetac, sveti čovjek u tebi: vrlinu, Boga, Đavola. Spoznavaj svoje podneblje, čitav niz toga i spoznavši to, ti ćeš otkriti tajnu, ključ.

Ti ćeš vidjeti da ljutnja neće moći biti tu zauvijek - ili je to moguće? Ti nisi probao to. Probaj to - to ne može biti prisutno zauvijek. Ako ne učiniš ništa, ništa se neće ni dogoditi. Da li može ljutnja tu ostati uvijek i zauvijek? Ništa tu ne može ostati do vijeka. Sreća dolazi i odlazi, nesreća dolazi i odlazi. Možeš li uočiti taj jednostavni zakon? - da se sve mijenja, ništa ne ostaje stalno. Sloga, zašto biti u žurbi? Ljutnja će doći, onda će proći. Ti samo čekaj, imaj malo strpljenja. Samo se pogledaj u ogledalo i sačekaj. Dopusti da je ljutnja tu, neka ti se lice izopači i postane ubilačko - ali sačekaj, promatraj. Nemoj to potiskivati, a nemoj ni glumiti ljutnju i ubrzo ćeš primijetiti kako ti lice biva mekše, oči mirnije i kako se energija mijenja - muško se pretvara u ženstvenije... i ubrzo ćeš biti ispunjen sjajem. Isto crvenilo koje je obilježavalo ljutnju sada je određeni sjaj, ljepota na tvom licu, u tvojim očima. Sada izađi vani: došlo je vrijeme za pokazivanje.

Pokazuj se kada si pozitivan. Ne forsiraj pozitivno, sačekaj da pozitivno dođe od sebe. To je tajna. Kada kažem: "Nauči da mijenjaš svoj otrov u med" - to znači sve ovo prethodno.

I treće: podijeli sa drugim. Sve što dođe negativno neka Buddhena samo tvoje. Sve što je pozitivno podijeli. Obično ljudi dijele svoje negativne emocije, oni ne žele da dijele svoje pozitivno. Čovječanstvo je sasvim glupo. Kada su sretni oni to ne žele podijeliti, ponašaju se jadno. Kada nisu sretni ljudi su spremni to podijeliti sa drugima, ispoljavaju se. Kada se ljudi smješkaju, oni to rade veoma rezervirano, ekonomično - samo tako, kao do sada. Ali kada su ljuti onda su potpuno bijesni. Treća stepenica je znati dijeliti pozitivno. To će učiniti da tvoja ljubav teče nalik rijeci, da se rodi iz tvog srca. Tvoja dilema srca će početi da se kreće kada ti budeš dijelio.

Ja sam čuo veoma čudnu izjavu Jorge Luis Borhesa. Saslušajte:

Daj to što je sveto psima,
Baci te bisere pred svinje.
Za ono zašto je nužno davati.

Ti si čuo drugačije: Ne bacaj pisma, ne bacaj bisere pred svinje, jer te neće razumjeti. No, stvar nije u tome što ti daješ - bisere, svetine, ljubav - ni to kome ti daješ, u tome nije stvar. Stvar je u tome da ti daješ. Kada imaš, ti tada i daj.

Gurdžijev je običavao da kaže: "Sve što štedim je izgubljeno, a sve što dajem to je moje. Sve što sam dao još je sa mnom, a sve što sam sakupljao je nestalo, otišlo." Istina, ti imaš samo ono što podijeliš. Ljubav nije vlasništvo koje treba štedjeti, ono je blistavo i miris koji se mora dijeliti, a što više dijeliš, toga više imaš; što manje daješ manje i dobijaš. Što više dijeliš to više i dobijaš, više se rađa iz tvoje najdublje unutrašnjosti, to je beskonačno, više još više donosi. Pusti vodu sa izvora i još više će nabujati. Ne pustiš li tu vodu, zatisneš li izvor, brzo će postati jadan i neće još dugo vrelo djelovati. Malo po malo će izvor presahnuti, biti odsječen; a voda koja je u izvoru će nestati, biće ustajala, prljava. Voda koja teče je svježija... Ljubav koja se daje je svježija.

Zato je treća stepenica ka ljubavi - dijeliti svoje pozitivnosti, dijeliti svoj život, dijeliti sve što imaš. Sve što je divno u tebi nemoj štedjeti. Svoju mudrost dijeli; svoju molitvu dijeli; svoju ljubav, svoju sreću, zadovoljstvo dijeli. Da, ako ne možeš naći nikoga za to ti podijeli sa psom, ali dijeli. Podijeli sa kamenom, ali dijeli. Kada imaš bisere, daj ih nekome - ne razmišljaj da li je to svetac ili svinja - samo ih daj. "Za ono zašto je nužno davati."

Sakupljati - truje srce. Svakojako sakupljanje je otrovno. Ako dijeliš tvoj sistem će biti oslobođen otrova, i zato ne brini o tome da li to on zaslužuje ili ne. Nemoj ni čekati zahvalnost. Budi zahvalan osobi koja ti je dopustila da nešto podijeli sa njom. Nikako drugačije - ne očekuj, nadajući se duboko u svom srcu da će on biti zahvalan jer si nešto podijelio s

njime. Ne, budi zahvalan da je on spreman da te saslušaja; da podijeli svoju energiju sa tobom: da je on spreman da slušaja tvoju pjesmu, da je spreman da gleda tvoj ples, da kada ti priđeš da mu nešto daš ne bivaš odbijen. . . on te može odbiti.

Dijeliti je jedna od najvećih spiritualnih vrlina, jedna od najvrednijih spiritualnih vrlina.

Četvrta stepenica je biti ništa. Jednom kada pomisliš da si netko, ti zastaješ, ljubav se tada ne razliva. Ljubav se odliva samo od onog koji je nitko. Ljubav bitiše samo u onome koji spozna ništa.

Samo kada si prazan tada je ljubav u tebi.

Kada si ispunjen egom, ljubav nestaje.

Ljubav i ego ne mogu zajedno.

Ljubav može bitisati sa Bogom ali ne i sa egom. Ljubav i Bog su slični. Ljubav i ego ne mogu zajedno. Zato budi nitko. Ništa je vrelo svega, ono je izvor beskrajaja. . . ništa je Bog. Ništa znači nirvana.

Budi ništa! Biti ništa može te dovesti do svega. Biti nešto ili netko, samo gubiš. Ako budeš ništa, tada ćeš stići svom domu.

Ljubav u stvarno

Jedan čovjek je postavljao novu stazu od betona ka kući: Ubrzo pošto je okrenuo leđa grupa dječaka je tuda u igri protrčala i ostavila svoje tragove po svježem betonu. Susjed koji ga je gledao kako zapomaže obratio mu se riječima: "Mislio sam da voliš djecu, Đžordž."

"Ja ih volim" – odgovorio je on – "ali u apstrakciji, ne u stvarnosti."

Veoma je lako voljeti ljude apstraktno, pravi problem nastaje u stvarnosti. I zapamti, sve dok ne mogneš voljeti ljudska bića - konkretno, stvarno kao ljudska bića - sva tvoja ljubav za drveće i ptice biće jedna.

Ako možeš voljeti ljudska bića tada se točka ljubavi rađa u tvojoj svijesti koja ti omogućava da voliš i cvijeće i ptice, planine; ali to je samo uvjetno. Ako ne možeš dostići stvarnost koja ti je najbliža kako možeš dostići nešto što je udaljeno? Kako možeš općiti sa kamenom? Tu ne postoji zajedničkog jezika. Prvo treba da postaneš stijena, ili stijena treba da postane ljudsko biće da bi bilo neke relacije. Inače, distanca je veoma široka, neprebrodiva. Prebrodi to prvo sa ljudima.

Ja znam da je moguće da se voli drveće, ali to je moguće samo kada imaš netko voljeno biće, sa kojim si duboko u ljubavi, potpuno - tako da nalaziš stablo u ljudskom bitku - samo tada; da ti možeš naći životinju u ljudskom bitku samo tada; kada možeš vidjeti pticu u ljudskom biću - samo tada, jer je ljudsko biće bilo sve ono, i on još nosi oznake toga u svojem nesvjesnom, ili kolektivnom nesvjesnom. Ti si jednom i bio drvo, ptica, životinja, stijena. Ti si bio sve što postoji, milijuni stvari, a sve to iskustvo je još u zebi. Jedini način da se povežeš sa spoljnim drvetom je da nađeš vezu sa drvetom koje je u ljudskom bitku.

Voli ljudsko biće: Preuzmi rizik, budi hrabar. Odboluj ljubavne boli i ekstazu. Zađi dublje u ljudsko biće i ubrzo ćeš otkriti da ljudsko biće i nije samo to: ono je ljudsko biće i plus čitava egzistencija jer je ljudsko biće najzadnje u evoluciji. Sve što je čovjek bio u prošlosti je i sada prisutno, sve sloj nad slojem.

Zar nisi nekad to osjetio u ženi – da je mačka? Zar nisi nekad pogledao u oči ženi i vidi mačku? Nijedna žena ne može biti žena a da nije bila mačka. Isto tako ćeš otkriti da je žena vučica. A to je slučaj i sa muškarcem - u njemu ćeš naći vuka.

Sve što postoji je prilika da čovjek

To je isto kao kada si bio dijete, a potom mlad čovjek - misliš li da je tvoje djetinjstvo potpuno nestalo?

Ti možeš postati i star - da li je mladost sasvim nestala iz tebe? Djetinjstvo je prisutno: ti si samo dodao još jedan sloj. Probaj da presiječeš stablo pa ćeš u njegovim godovima uočiti sloj nad slojem. Na taj način se može odrediti starost stabla: ako ima

šezdeset slojeva tada ima šezdeset godina. Svaka godina ostavi novu koru i novi sloj se rodi. Ako načiniš presjek u stijeni naći ćeš slojeve. Ako zađeš dublje u ljudsko biće naći ćeš u njemu slojeve nalik drvetu i stijeni. Sve što dublje ulaziš u to sve ćeš nailaziti na čudnije stvari da se događaju. Dok vodiš ljubav sa ženom, ako možeš odbaciti sebe sasvim, voditi ćeš ljubav sa životinjom, sa drvetom, sa stijenom, sa samom egzistencijom.

Svaka pojedina individua je svijet za sebe, mali svijet. Mikrokozmos sadrži sve; on sadrži cjelinu, makrokozmos. Ti ne možeš izbjeći ljudsko biće. Ti ne možeš reći: "Ja volim drveće, ali ne volim ljude." Tako će tvoja ljubav za drveće biti lažna, to neće biti pravilan pristup. To drveće se samo treba voljeti kroz ljudsko biće, oba se prvo moraju pronaći u čovjeku. Tek tada ćeš znati njihov jezik.

Ljubav je veoma krhki cvijet

*Osho,
zašto smo mi u nemogućnosti da volimo?*

Svako dijete je rođeno sa svom ljubavlju koju pojedinac može imati, Čak i više ljubavi ima, ono je prepuno ljubavi. Dijete je rođeno kao ljubav; dijete je načinjeno od građe zvane ljubav. Ali roditelji ne mogu dati ljubav. Oni imaju samo mamurluk - njihovi roditelj ih nisu nikad voljeli. Roditelji se samo mogu pretvarati. Oni samo mogu govoriti o ljubavi. Oni mogu govoriti: "Mi vas volimo veoma mnogo" ali ono što oni rade je bez ljubavi. Način na koji se oni ponašaju, način na koji tretiraju dijete veoma je uvredljiv: u tome nema poštovanja. Nijedan roditelj ne poštuje svoje dijete. Tko ikad pomisli da treba poštovati dijete? O djetetu se nije mislilo kao o osobi. O njemu se razmišljalo kao o problemu. Ako je ono mirno, ono je dobro; ako ono ne vrišti, primalno terapira - dobro; ako se jednostavno drži puta svojih roditelja - sasvim je dobro. To je ono što dijete treba biti.

No, činjenica je da nema poštovanja i ljubavi. Roditelji nisu znali što je to ljubav. Majka nije voljela svog muža, suprug nije volio svoju suprugu. Ljubav nije bitisala tu. Dominacija, posjedništvo, ljubomora i mnoge druge vrste otrova su uništavali ljubav.

Ljubav je veoma krhki cvijet. To se mora zaštititi, okrijepiti, zaliti - samo tada će postati jako. A dječja ljubav je veoma krhka, prirodno, jer je dijete krhko, njegovo tijelo je krhko. Što misliš, da dijete ostane samo, da li bi opstalo? Samo pomisli koliko je čovjek bespomoćan. Ako bi se dijete ostavilo samo.. sigurno je da ne bi moglo opstati. Umrlo bi. A to se dogodilo i sa ljubavlju. Ljubav je ostala sama. Roditelji ne mogu voljeti, oni ne znaju što je ljubav, oni nisu nikada proticali u ljubavi. Sjeti se samo svojih roditelja. I zapamti, ja nisam rekao da su oni odgovorni. Oni su isto tako žrtve kao što si žrtva i ti - njihovi roditelji su bili isto. I tako dalje... ti možeš dospjeti do Adama i Eve i do Gospoda Boga.

Izgleda da je i Gospod Bog malo poštovao Adama i Evu, nije ih poštovao dovoljno. Zbog toga je on od samog početka počeo sa zapovijestima "Učini to" ili "Nemoj to počinuti" i potom je počeo raditi iste besmislice koje rade svi roditelji. "Ne jedi voće sa ovog drveta", a kada je Adam pojeo to voće, Otac, Bog je bio toliko ljut i istjerao je Adama i Evu iz raja.

To ponašanje je uvijek prisutno, svaki roditelj se tako zna ponašati. "Ako ne slušaš, ako se ne vladaš kako treba, ti ćeš biti istjeran, moraš ići." I prirodno, djeca se plaše. Biti istjeran? istjeran u divljinu ovakvog života? Tako je ono počelo da čini kompromise. Dijete bi, malo po malo, postalo prevrtljivo. Ono bi lako počelo da se snalazi.

Ono se radije ne bi smijalo, ali ako majka dođe, a ono želi mlijeka, onda će se smijati. Sada je to politika - početak, ABC od politike. Duboko u sebi ono počinje mrziti jer nije poštovano, duboko u sebi ono se počinje osjećati frustriranim jer nije voljeno onakvo kakvo jeste. Od njega se očekuje da uradi određene stvari pa da onda Buddhe voljeno. Ljubav biva uslovljena; čovjek nije voljen onakav kakav je. Prvo mora da Buddhe vrijedan, tek tada će roditeljska ljubav biti moguća. Ako on počinje da biva vrijedan i biva lažan, on gubi njegovu najdublju sadržinu. Njegovo poštovanje prema sebi se gubi malo po malo, on počinje osjećati kako je bezvrijedan. Mnogo puta potom djetetu dođe zamisao u glavi: "Jesu li ovo moji pravi roditelji? Nisu li me oni možda prisvojili? Mora da me oni varaju jer ja tu ne vidim ljubav." I tisuću jednom on vidi ljutnju u njihovim očima i to za takve sitnice da se ne može porediti. Za samo male stvari djeca uočavaju roditeljski gnjev. Ono ne može da povjeruje u to . To je sasvim nepravedno i neumjesno. Ali ono se mora pokoriti, ono mora da poklekne, ono mora da prihvati to kao nužnost. Malo po malo, njegova ljubav se ubija.

Ljubav raste sama od sebe. Ljubav treba milje ljubavi - to je najbitnija stvar koja se mora zapamtiti. Samo u atmosferi ljubavi ljubav se razvija. Ona treba istu vrstu pulsiranja okolo. Ako je majka voljena, ako je otac voljen, ne samo od djeteta, prema djetetu, ako se oni sami vole međusobno, ako je u kući prisutna ljubavna atmosfera gdje ljubav cvjeta,

dijete će djelovati kao voljeno biće i nikada neće postavljati pitanje: “Što je to ljubav?” Ono će znati to od samog početka, to će biti njegovo utemeljenje.

No, to se ne događa. Nažalost, to se još nije dogodilo do sada. A vi učite od svojih roditelja: njihovo gundanje, njihove konflikte. Samo promatraj sebe. Ako si žena, promatraj. Ti možeš da ponavljaš, sasvim ponavljaš i oponašaš način kako ti se majka ponaša. Promatraj sebe kada si sa svojim mladićem ili suprugom - što se događa? Zar ne oponašaš? Ako si muškarac, promatraj.. Što li radiš?

Zar nikada nisi bio tvoj tata? Zar nikada nisi činio besmislice koje on čini? I jednog dana ćeš biti iznenađen: “Kako ovo radi moj tata?” - i ti ćeš to raditi na isti način. Ljudi obično ponavljaju; ljudi su imitatori; čovjek je majmun. Ti oponašaš svog oca ili majku, a to treba da se odbaci. Samo tada ćeš spoznati što je ljubav, ovako ćeš biti izopačen.

Ja ne mogu definirati što je ljubav jer ljubav nema diferenciju. To je jedno od nedefiniranih, nalik ptici, smrti, Bogu, meditaciji.

Prvi korak je da se oslobodiš od svojih roditelja. A pod tim ne podrazumijevam da budeš bez poštovanja prema njima, ne. Ja bih bio posljednja osoba koja bi tako mislila. I ja ne mislim da se oslobodiš od svojih fizičkih roditelja, ja mislim da treba da se oslobodiš tvog očinskog glasa koji dopire iznutra, tvog unutarnjeg programa. Izbrisi taj program... i biti ćeš iznenađen, ako se oslobodiš od svojih roditelja iz tvog unutarnjeg bića - biti ćeš slobodan. Prvi put ćeš biti spreman da osjetiš sažaljenje prema svojim roditeljima; inače ćeš ostati uvrijeđen. Svaka osoba je uvrijeđena od roditelja.

Kako da ne budete uvrijeđeni od svojih roditelja kada su unijeli toliko nereda u vaš život - dosta često i bez znanja. Oni su ti željeli sve najbolje, oni su željeli da učine sve najbolje za tebe. Ali što su oni uradili? Samo od želje za dobno ništa se ne mijenja. Oni su dobro željeli, to je istina. Nema nikakve sumnje u tome da svaki roditelj želi dobro svojoj djeci. Ali što može on učiniti? On nije znao dobro učiniti ni sebi. On je robot, znao to ili ne, i zato će, promišljeno ili nepromišljeno, uticati da i njegovo dijete učini robom.

Ako želiš da postaneš čovjek a ne mašina, oslobodi se utjecaja svojih roditelja. A ti treba da promatraš. To je težak posao, naporan posao; ti to ne možeš raditi na prečac. Ti treba da budeš veoma pažljiv u svome ponašanju. Promatraj kada je tvoja majka prisutna, kada djeluje kroz tebe - prekini to, okreni se od toga. Učini nešto sasvim novo da tvoja majka ne može ni pojmiti to.

Na primjer, tvoj mladić gleda neku drugu djevojku sa divljenjem u očima. Tada promatraj što ti radiš. Da li činiš isto što bi radila i tvoja majka u odnosu sa tvojim ocem. Ako tako postupaš li nikada nećeš saznati što je to ljubav ti ćeš samo ponavljati istu priču. To je bila ista gluma izvođena od strane različitih glumaca, to je sve: isti utemeljeni čin se ponavlja iznova, i iznova, i iznova. Ne budi imitator, oslobodi se toga. Učini nešto novo. Učini nešto što tvoja majka neće moći ni pojmiti. Učini nešto što tvoj otac ne bi nikada učinio. Ova novina treba biti pridodana tvom biću i tada će se tvoja ljubav početi rascvjetavati.

Zato je prva neophodnost osloboditi se roditelja. Druga neophodnost je: ljudi misle da mogu voljeti samo ako nađu osoba vrijednu toga - besmislice. Ti takvog nikada nećeš naći. Ljudi misle da mogu voljeti samo ako nađu perfektu ženu ili muškarca. Besmislica jer se takvi ne mogu naći jer takvi i ne postoje, A ako takvi i postoje oni se ne zanimaju za ljubav.

Ja sam čuo priču o čovjeku koji je ostao neženja čitav svoj život jer je tragao za perfektnom ženom. Kada je bio sedamdesetogodišnjak netko ga je upitao: “Ti si puno putovao. Od Kabala do Katamandu, od Katamandua do Goe, od Goe do Pune si tragao. Kako da nisi našao savršenu ženu, pa baš ni jednu?

Starac je postao veoma tužan: “Da, jednom sam došao blizu takve savršene žene.”

Ispitivač reče: “Sto se tada dogodilo? Zašto se nisi oženio?”

Tada je on postao još tužniji: “Što da se radi? Ona je tragala za savršenim muškarcem.”

Za stapanje i rast u ljubavi, nije potrebna savršenost. Ljubav nema ništa sa onim drugim. Osoba koja ima ljubavi jednostavno voli isto kao kada živi čovjek ima potrebu za

disanjem, hranom i vodom, snom. Isto tako kao što živi čovjek, koji voli, voli. Ti ne govoriš: "Sve dok ne Buddhę savršenog zraka, nezagađenog, ja neću disati." Ti dišeš i u Los Andjelesu, i u Bombaju. Ti dišeš i svugdje gdje je zrak zagađen, otrovan. Ti jednostavno dišeš. Ti se ne možeš napinjati da ne dišeš makar zrak i ne bio onakav kakav treba da Buddhę. Kada si dobro gladan ti pojedješ nešto - bilo što da se nađe. Ako u pustinji umireš od žeđi, ti ćeš popiti nešto, ti nećeš tražiti Coca-Colu; bilo što će poslužiti - bilo koje piće, voda, čak i prljava voda.

Živi čovjek jednostavno voli. Ljubav prirodno funkcionira.

Zato je druga stvar koju treba zapamtiti: ne traži savršenstvo, jer, inače, nećeš naći nikakvu ljubav da raste u tebi. Naprotiv, otkriti ćeš da ne poznaješ ljubav. Ljudi koji traže savršenstvo su ljudi bez ljubavi, neurotični ljudi. čak i ako bi našli voljenog ili ljubavnika oni bi tražili savršenstvo - a ljubav se uništava zbog tog zahtjeva.

Čim muškarac voli neku ženu ili žena voli muškarca odmah se pojavljuje zahtjev. Žena počinje zahtijevati da muškarac Buddhę savršen, samo zbog toga što on voli nju. Isto kao da je počinio neki grijeh! Sada on mora da Buddhę savršen, sada on mora da odbaci sva svoja ograničenja - sve samo zbog te žene. On više ne može biti ljudsko. Ili mora postati nadljudsko biće ili će biti lažan, prevarant. Prirodno, postati nadljudsko biće je veoma teško, a poslati varalica nije veći problem. Oni počinju pretjerivati, glumiti i igrati razne igre. U ime ljubavi ljudi samo igraju razne igre.

Zapamti, nikada ne traži savršenstvo. Ti nemaš pravo da tražiš bilo što od drugog. Ako te netko voli, budi zahvalan - ali ne traži ništa jer on nema obaveze da te voli. Ako netko voli, to je čudesno. Budi treptaj na tom čudu. Ali, ljudi ne znaju da trepere. Za sitnicu oni će uništiti svu mogućnost ljubavi. Oni nisu puno zainteresirani za ljubav i to veselje. Oni su više zainteresirani za neki drugi egocentrični zanos. Budi okupiran svojim veseljem. Sve drugo je nebitno.

Voli kao prirodno funkcioniranje, kao disanje. I kada voliš osobu ne počinji zahtijevati, inače ćeš već od samog početka zatvoriti vrata, ne očekuj ništa. Ako i nešto dođe, budi zahvalan. Ako pak ništa ne dođe, nema takve potrebe, nema nužnosti da nešto dođe. Ti to ne trebaš očekivati. Ali pogledaj ljude, pogledaj kako oni uzimaju jedno drugo kao gotovu činjenicu. Ako tvoja supruga sprema hranu za tebe, ti joj nikada ne zahvaljuješ. Ja ne kažem da ti treba da verbaliziraš odnose, svoju zahvalnost, ali to će biti u tvojim očima. No, ti ne haješ, ti to uzimaš kao njenu dužnost. Tko ti je to rekao? Isto tako, kada tvoj čovjek ide i zarađuje novac za tebe ti mu nikad ne zahvaljuješ na tome. Ti ne osjećaš nikakvu zahvalnost. To isto čini muškarac. To je tvoj um. Kako tako ljubav može rasti? Ljubav treba ljubavnu atmosferu, podneblje zahvalnosti, zahvaljivanje. Ljubav treba nezahvaljavajuću atmosferu, neisčekujuće podneblje. To je druga stvar koju treba zapamtiti.

A treća stvar koju treba zapamtiti je: prije no što počneš razmišljati kako dobiti ljubav, počni da je daješ. Ako budeš davao ti ćeš i dobijati: nema drugog načina za to. Ljudi su više zainteresirani kako da stiču i oduzimaju. Svi se zanimaju za to kako da dobiju ali nitko ne uživa da daje. Ljudi daju nerado, ako i daju, oni daju da bi dobili i uvijek su nalik poslenicima. To je pogodba. Oni uvijek promatraju da li će dati više no što dobivaju - da je to dobra pogodba, dobar posao. Ali i oni drugi rade istu stvar.

Ljubav nije biznis, zato prestani biti nalik posleniku. Inače ćeš izgubiti svoj život, ljubav i sve lijepo u njemu - jer sve što je lijepo ne dolazi nikad u posao. Biznis je najružnija stvar na svijetu - nešto nužno ružno. No, egzistencija ne zna ništa o poslu. Drveće cvjeta, to nije biznis; zvijezde sijaju, to nije posao i ti ne moraš da platiš za to, i nitko i ne traži ništa od tebe. Ptica ti dođe na vrata i počne pjevati pjesmu, ona ti ne traži da joj daš potvrdu o tome, ili slično. Ona otpjeva svoju pjesmu i potom veselo odleprša Ne ostavljajući traga iza sebe. Tako ljubav raste. Daj i ne čekaj da vidiš koliko ćeš dograbiti. Da, to će doći, to će doći tisućstruko, ali to će pristizati prirodno, to će dolaziti samo po sebi. Kada nešto zahtijevaš, tada to ubijaš. Zato, pružaj. Počni da daješ. U početku će to ići teško jer si cijeli svoj život uvježbavan da uzimaš a ne da daješ. U početku će trebati da se boriš svojim oružjem. Tvoja muskulatura je postala čvrsta, tvoje srce hladno, postao si

neosjećajan. U početku će biti teško, no svaki korak će te voditi ka narednom i tako će, malo po malo, rijeka nabujati.

Prvo se oslobodi utjecaja svojih roditelja. Oslobodivši se roditelja, osloboditi ćeš se društva; oslobodivši se roditelja osloboditi ćeš se civilizacije, obrazovanja, svega - tvoji roditelji predstavljaju sve to. Ti postaješ individualan. Prvi put ti više ne pripadaš masi, ti dobijaš autentičnu individualnost; ti živiš po svome. To predstavlja razvoj. Tako treba da izgleda osoba koja se razvija, Osoba koja se razvija ne treba roditelje. Takva osoba je sretna u svojoj samoći - njegova osama je pjesma, slavlje. Takva osoba je ona koja može biti sretna sama sa sobom. Njena osama nije usamljeništvo, njena osama je samoća, to je meditacija.

Ona je sasvim oslobođena od očinskih impresija. A ljepota je u tome da samo takve osobe osjećaju zahvalnost roditeljima. Samo takve osobe, a to je paradoksalno, mogu oprostiti roditeljima. One osjećaju milost i ljubav prema njima, takve osobe suosjećaju puno sa njima jer su i oni patili na isti način. Takvi nisu ljuti, ne, ne uopće. Oni mogu imati suze u očima, ali oni nisu gnjevni i takvi će učiniti sve da pomognu svojim roditeljima da se pokrenu ka takvoj punoći osame, takvoj širini osame.

Budi individualan, to je prevashodno. Druga stvar je da ne očekuješ savršenstvo, i ne traži i ne zahtijevaj ništa, Voli obične ljude. Ništa nema lošeg u običnim ljudima. Obični ljudi su neobični. Svako ljudsko biće je jedinstveno. Imaj poštovanja prema toj jedinstvenosti.

Treće: daj, i daj bez ikakvog uslovljavanja - tako ćeš i saznati što je ljubav. Ja ne mogu definirati to; ja ti mogu pokazati put da izrasteš u tome. Ja ću ti pokazati kako da to staviš u buket ruža, kako da to oplemeniš, oplodiš i kako da to zašitiš. I tako, jednog dana, iz one sjete procvjetaju mir i tvoj dom se ispuni mirisima. Tako se ljubav događa.

Brak je prostitucija

Riječ ljubav može imati dva sasvim različita značenja - ne samo različita, već i dijametralno suprotna. Jedno značenje je da je ljubav određeni odnos, i drugo značenje koje predstavlja ljubav kao stanje bića.

Trenutkom kada ljubav postane vrsta odnosa tada i biva vrsta ropstva, jer tada biva očekivanje, biva zahtijevanje, biva frustracija i napor, sa obje strane, da se dominira. To postaje borba za moć. Odnos nije prava stvar, barem ne za ljude oko mene.

Ljubav kao stanje bića je sasvim druga riječ. To znači da si ti jednostavno ljubavan; ti ne stvaraš odnos od toga. Tvoja ljubav je isto što i miris ruže. To ne izaziva odnos; to ne traži da budeš na određeni način da se ponašaš na određeni način, da glumiš određenu ulogu. To ne zahtijeva ništa. To je samo davanje. A u tom davanju nema nikakvog zahtjeva za uzvraćanjem. Ako dijeliš ono što imaš to je isto što i uzvraćanje.

Kada ljubav postane nalik mirisu za tebe tada to ima nevjerovatnu ljepotu i još nešto što je daleko iznad toga a to humanost. U tome nalazimo nešto božansko.

Kada je ljubav stanje ti ne možeš učiniti ništa sa time. To će samo isijavati, ali to neće stvarati bilo kakvo ropstvo za bilo koga, a neće ti ni dopustiti da budeš obrobjen od bilo koga.

Odnos je takav, stvarni ili imaginarni, veoma suptilni način psihološkog obrobjavanja. Bilo da ti obrobiš nekoga ili ti budeš rob svoje ideje, svejedno.

Jedna druga stvar koja se mora notirati je to da ne možeš obrobiti nekoga a da ne postaneš rob svoj. Ropstvo je mač sa dvije oštrice. Jedno, može biti jače a ono drugo slabije, no to ne mijenja stvar, u svakom odnosu ti bivaš u zatvoru a onaj drugi tamničar.. Sa njegove strane gledano, on je tamničar a ti si zatočenik. A to je jedan od fundamentalnih slučajeva u kojima čovječanstvo živi u tuzi, u nekom jadnom stanju.

Neka tvoja ljubav Buddhe stanje tvoga bića. Ne da se ti zaljubiš, već jednostavno da ti voliš. To je samo tvoja priroda. Ljubav je za tebe miomiris tvog bića: čak i ako si sam ti si okružen ljubavnom energijom. Čak i kada dotičeš mrtve stvari, kao na primjer stolicu, tvoja

ruka obasipa ljubav - nije bitno prema kome. Ljubavno stanje je neadresirano. Ali, ti možeš biti u stanju ljubavi samo ako odbaciš stare nadzore uma o odnosima. Ljubav nije odnos.

Dvoje mogu biti u velikoj ljubavi. Što su više u ljubavi sve manje su u prilici da od toga postane odnos. Što se više vole to se više slobode ostvaruje među njima. Što je više ljubavi među njima to je manje potrebe za zahtijevanjima, dominacijom i očekivanjima. I prirodno, nema više riječi o frustraciji. Ja sam protiv bilo koje vrste odnosa. Na primjer, ja ne volim riječ "prijateljstvo" ali volim riječ "prijateljavanje". Prijateljavanje je kvaliteta u tebi, a prijateljstvo ponovo postaje vrsta odnosa.

Ljubav je toliko vrijedna da se mora zaštititi od bilo koje vrste trovanja; zagađivanja. Odnos nanosi to trovanje. Ja želim da se svijet sastoji od individua. Čak korištenje riječi "par" me vrijeđa. Ti tako uništavaš dvije individue, a par nije stvar ljepote.

Dopusti da svijet Buddhe sačinjen samo od individua, i kada ljubav spontano bljesne opjevaj to, pleši to, živi to; ne stvaraj lance od toga. Ne pokušavaj da nekog uhvatiš u krletku, a nemoj ni dopustiti da te obrobi. Svijet sačinjen od stvarno slobodnih individua je uistinu slobodan svijet.

Jedna od najvećih potreba čovjeka je da je potreban. Mislim da ne postoji nijedno vrijeme kada ljubav nije bila u egzistenciji. Koliko postoji ljudsko biće, toliko će ljubav biti najcjjenjenije iskustvo. To je nešto što je moguće na zemlji ali to ne pripada zemlji. To ti daje krila da letiš kao orao prema suncu. Bez ljubavi si kao bez krila.

A pošto je to kao brana i kao potreba svi problemi niču oko tebe. Ti želiš da tvoj ljubavnik ili tvoj voljeni Buddhe i sutra tu. To je bilo divno danas i ti se plašiš za sutra: Tako je brak postao. To je samo strah da tvoj voljeni ili ljubavnik sutra može otići - zato načini ugovor pred društvom i pred zakonom. No, to je ružno - to je sasvim ružno, neukusno. Načiniti od ljubavi ugovor, znači staviti zakon ispred ljubavi; znači da si stavio kolektivnu svijest ispred tvoje individualnosti i tako dobio podršku od suda, vojske, policije, vlade da možeš da načiniš svoju krletku sasvim sigurnom.

Sutra ujutro. . . nitko ne zna što će biti. Ljubav dolazi kao dah, to može doći ponovo, a može i da ne dođe. I kada to ponovo ne dođe, samo zbog zakona, samo zbog braka, samo zbog društvenog trovanja, većina parova u svijetu je dovedena do prostitucije.

Živjeti sa ženom koju ne voliš, živjeti sa muškarcem kojega ne voliš, živjeti zbog sigurnosti, bezbiječnosti, zbog financijske potpore, živjeti za bilo koji razlog osim ljubavi - čini od toga samo prostituciju. .

Ja želim da prostitucija sasvim nestane iz svijeta. Sve religije su željele to - da ne Buddhe prostitucije. Ali to ukazuje koliko je čovječanstvo glupo: te iste religije, koje žele dane Buddhe prostitucije, su uzrok prostitucije, jer podržavaju brak. Brak je, kao takav, prostitucija. Ako ja vjerujem svojoj ljubavi, zašto bi se vjenčavao. Prava ideja braka je nevjerstvo. A nešto što proizlazi iz takvog nevjerovanja ne može omogućiti tvojoj ljubavi da se razvija i raste. To samo može uništiti ljubav.

Ljubav je autentična samo onda kada joj pružiš slobodu.

Neka ovo Buddhe kriterij.

Ljubav je stvarna samo onda kada se ne upliće u privatnost druge osobe. Ona poštuje tuđu individualnost, njegovu intimu. Ali ljubavnici koje ti vidiš oko sebe trude se na svaki način da ti oduzmu privatnost: sve što ima treba da se kaže jedno drugom. I oni se nadaju uništenjem jedno drugog životi bi bili ispunjeni, sadržajni. Oni će postati tako sve više jadni. Budi ljubavan i zapamti: sve što je stvarno uvijek se mijenja. Ti si bio obaviješten da samo prava ljubav može trajati vječno. Prava ruža ne može trajati vječno. I ljudsko biće također mora jednom umrijeti.

Egzistencija je u stalnom mijenjanju. Ali utemeljena je ideja da će ljubav biti prava ako je stalna....- i ako ljubav jednog dana nestane, prirodni zaključak bi bio da ta ljubav nije prava.

Ja želim da znate: ljubav dolazi iznenada - i to ne zavisi od nekog napora sa tvoje strane: to dolazi kao dar prirode. Tada je nećeš ni prihvatiti ako si pritisnut opsesijom da će jednog dana nešto tako i nestati. Na način kako je došla, ona i odlazi. Ali zato nema potrebe za brigom: ako jedan cvijet otpadne drugi se rađa. Ruže dolaze vječno, ali se ne

veži za jedan cvijet. Uskoro možeš biti vezan za uveli cvijet. A stvarnost ukazuje da se ljudi upravo vežu za uvelo cvijeće; uvelu ljubav koja je nekada bila jedra. Sada je to samo sjećanje i bol, a ti si zatočen samo zbog poštovanja, samo zbog zakona.

Karl Marks je imao ideju, stvarno pravu ideju, da u komunizmu neće biti braka. I kada se revolucija dogodila u Rusiji, u punih četiri, pet godina, oni su pokušali da ljubav učine slobodnom. Ali su tada postali svjesni praktične nemogućnosti kojih Marks nije bio svjestan - on je samo o tome razmišljao, najveća teškoća je u ovome: ako ne bi bilo braka, porodica bi iščezla, a porodica je kičma, stvarna osovina društva, nacije. Ako bi porodica nestala, ubrzo bi i nacija nestala.

I upravo poslije pet godina od revolucije, Komunistička partija Rusije sasvim je promijenila tu ideju. Brak se ponovo počeo podržavati, razvod je bio dozvoljen, ali sa oklijevanjem, sve se činilo da se spriječi razvod, da porodica ostane učvršćena jer se sada interesiralo za jačanje nacije. Bez nacije ne bi bilo političara, ni vlade.

A oni do tada nisu govorili o tome da je jedna od Marksovih temeljnih ideja brak koji je dospio u egzistenciju zbog privatnog vlasništva; zato kada vlasništvo nestane nestati će i braka. Nitko nije govorio o tome. Ja sam govorio komunistima ali oni su već zapali u istu zamku u kojoj su sve religije. Marksov "Kapital" je postao njihova Biblija, njihov Koran; ti ne možeš ništa promijeniti u tome.

Ja kažem: "To je istina, ja ne kažem da treba išta mijenjati u tome. Ali, slijedi to." Oni nisu slijedili to uopće..Oni su postali vjernici toga. To je čitava strategija čovjeka: da spriječi bilo kakvu autentičnu revoluciju, da uvede vjerovanje.

Ja ne želim da porodica postoji, ne želim ni da nacija postoji, ne želim da svijet Buddhe izdijeljen. Ja želim jedan svijet sastavljen od slobodnih individua koje žive u spontanoj ljubavi, žive u tišini, razigranosti, bez ukidanja ijednog zadovoljstva, bez strahovanja od pakla i bilo kakve želje za vraćanjem u raj - jer mi možemo stvoriti raj i ovdje. Mi imamo sve mogućnosti da to ostvarimo ali mi to još nismo iskoristili. Naprotiv, mi smo stvorili svaku prepreku da zemlja postane raj.

Ja nisam protiv ljubavi. Ja sam sasvim u okrilju ljubavi i zbog toga sam protiv odnosa, protiv brakova. Sasvim je moguće da dvoje žive svoj cijeli život zajedno. Nitko ne kaže da treba da živite odvojeno ali taj život udvoje mora biti samo iz ljubavi, bez upletanja i miješanja u individualnost drugoga, u vlastitu dušu. To je njihovo dostojanstvo.

Ja govorim o ljubavi kao duhovnom fenomenu, ne biološkom. Biologija nije ljubav, to je strast. Biologija je zainteresirana samo za produženje vrste; ideja ljubavi je samo biološki mito. Kada vodiš ljubav sa nekim, otkriti ćeš da više nisi zainteresiran za njega bar dvadeset četiri sata. A to zavisi o tvojoj dobi, može biti i mnogo duže.

Bio je jedan novi zapovjednik Francuske strane legije i kapetan je htio da mu pokaže njihova postrojenja. Pošto su napravili krug okolo, zapovjednik je pogledao kapetana i rekao: "Sačekaj malo. Nisi mi pokazao tu malu plavu kućicu. Čemu ona služi?"

Kapetan reče: "Pa, gospodine, vidite, tu mi držimo kamilu. Znae, kad muškarac osjeti potrebu za ženom.. ." "Dosta!" reče zapovjednik sa gađenjem.

No, dvije nedjelje kasnije, zapovjednik je i sam počeo osjećati potrebu za ženom. Ode kapetanu i reče mu: "Kaži mi nešto, kapetane." Spustio je svoj glas i osvrćući se okolo upitao: "Da li je kamila slobodna uskoro?"

Kapetan reče: "Pa, dopusti da vidim." On otvori svoju bilježnicu: "Zašto, da, gospodine, kamila je slobodna sutra popodne u dva sata."

Zapovjednik reče: "Upiši me."

Tako, sutra u dva sata popodne zapovjednik krenu ka maloj plavoj kućici i otvori vrata. Unutra je našao najkraću kamilu koju je ikada vidio. Zatvorio je vrata.

Kapetan je zatim začuo veliko urlanje i vrištanje. Zato on istrča van i banu u kolibu. Našao je zapovjednika geolog prekrivenog kamilinom dlakom i blatom.

"Hm, izvinite, gospodine," reče kapetan. "Zar nije pametnije da uradite kao svi drugi muškarci ovdje uzjašete kamilu i otkaskate do grada i nađete ženu za sebe?"

Stvarni neprijatelj ljubavi

Umjesto straha, živi ljubav; oni su krajnje suprotni. Ljudi obično misle da su ljubav i mržnja suprotni; to je pogrešno, oni nisu. Ljubav i mržnja su ista energija, ljubav - mržnja je jedna ista energija. Ljubav može postati mržnja, mržnja može postati ljubav: oni su promjenljivi. Stoga oni nisu suprotni, oni se dopunjuju.

Ustvari, mi volimo i mrzimo jednu istu osobu: to je uvijek zajedno. Oni nisu neprijatelji, oni su prijatelji. Stvarna suprotnost postoji između ljubavi i straha. Oni nisu nikad zajedno; ako si previše prožet strahom, ljubav nestaje. Strah ne može biti promijenjen u ljubav, ljubav ne može biti pretočena u strah: oni nisu dopunjivi.

Samo te ljubav može učiniti bogatim. Strah oduzima, paralizira, i što si više paraliziran, više u strahu, to si više u začaranom krugu. Ljubav ti daje krila, to ti pomaže da se opustiš u životu, to ti daje hrabrost da iskusiš život na različite načine. Ono ti dopušta sav raspon života, život je multidimenzionalan. To je čitava duga, sve boje života. Zato je prva stvar odbaciti strah i upiti ljubav sve više i više; zamijeniti strah ljubavlju.

A druga stvar je: razmišljaj o nebu, prostranstvu; misli o slobodi, beskraj. Ne razmišljaj o malim stvarima, trivijalnom, ljubav nikada ne misli o malim stvarima, strah je uvijek sa trivijalijama. Ljubav je spremna da žrtvuje sve; ljubav samo misli o prostranstvu. To je orao koji leti, ona je uvijek u tragaju za nepoznatim.

O samoljublju

Osho,
ti učiš ljude da se brinu o sebi prije nego li počnu da se brinu o drugima. To izgleda protivno mnogim religijama u svijetu koje propovijedaju služenje čovječanstvu i može djelovati veoma sebično prema njima. Možeš li nešto reći i o tome?

To ne samo da ide protiv većine religija, već je to protivno svim religijama svijeta. Svi oni služe drugima, nesebično. Ali, po meni, sebičnost je prirodni pojam. Nesebičnost je nametnuta.

Dok ne dođeš do točke kada se tvoje "jastvo" rastapa u univerzalno, ti ne možeš biti uistinu nesebičan. Ti se samo možeš pretvarati. Ti ćeš tako samo biti hipokrit, a ja ne želim da moji ljudi budu licemjeri. To je malo komplicirano ali se može razumjeti.

Prvo, sebičnost je dio tvoje prirode. Ti treba da potvrdiš to. A ako je to dio tvoje prirode, to mora da služi nečem veoma esencijalnom, inače ono ne bi ni bilo prisutno. Zbog sebičnosti, ti možeš opstati, ti se možeš brinuti o sebi. Da je drugačije, čovječanstvo bi nestalo još mnogo prije.

Samo pomisli na novorođenče koje nije sebično, rođeno nesebično - ono nije sposobno da opstane. Ono bi umrlo, jer čak i disati je sebičnost, jesti je sebično. Kada ima milijuni ljudi koji su gladni a ti jedeš, kada ima milijuni ljudi koji su bolesni, koji umiru, a ti si zdrav.

Ako bi se dijete rodilo bez sebičnosti kao stvarni dio njegove prirode, ono ne bi moglo opstati. Ako bi zmija došla blizu njega, kakva je potreba izbjeći zmiju? Neka ga ujede. To je tvoja sebičnost koja te štiti, inače ti bi se našao na putu zmije.

Ako lav skoči na tebe i ubije te, budi ubijen. To je nesebično. Lav je gladan, ti mu dobavljaš hranu - tko si ti da se miješaš u to? Ti nećeš zažaliti sebe, ti se nećeš boriti. Ti ćeš jednostavno ponuditi sebe na tanjur lavu. To bi bilo nesebično.

Sve te religije su propovijedale stvari koje nisu bile prirodne. A to je samo jedna od tih stvari.

Ja te učim prirodi. Učim te da budeš prirodan, sasvim prirodan, bestidno prirodan. Da, učim te i sebičnosti. Nitko to nije radio prije mene. Oni nisu imali petlje da to kažu. A oni su svi bili sebični! To je iznenađujuća činjenica čitave stvari.

Zašto monah muči sebe? Postoji za to motivacija. On želi da dostigne raj i sva zadovoljstva koja su tamo. On ništa

Oni kažu: "Ti ćeš dobiti za uzvrat tisućstruko." A ovaj život je stvarno veoma mali - sedamdeset godina i nije nešto. Ako žrtvuješ sedamdeset godina zadovoljstva ovog svijeta za beskrajna zadovoljstva poslije smrti, to je dobra pogodba. Ja ne mislim da je to nesebično.

A zbog čega ti te religije nalažu da služiš čovječanstvu? Kakav je motiv? Kakav je cilj? Što to treba da izvučeš iz toga? Ti nikada nisi postavljala pitanje. To nije služba...

Sve te religije koje govore o služenju su i zainteresirane da čovječanstvo ostane siromašno, da ljudi budu u nuždi za pomoći, da Buddhe sirotana, udovica, starih ljudi o kojima se nitko ne brine, prosjaka. Ti ljudi su potrebni, sasvim potrebni. Inače, što bi se dogodilo sa tim velikim božjim slugama? Što bi se dogodilo sa svim tim religijama i učenjima? I kako bi ljudi ušli u carstvo božansko? Ti jadni ljudi treba da posluže kao stepenica do Boga.

Da li ti to zoveš nesebičnost? Da li je misionar nesebičan? On spašava druge zbog svoje koristi. Duboko gledano i to je sebičnost, ali to je sakriveno sa divnim riječima: nesebičnost, usluga.

Ali zašto je potrebna bilo kakva usluga? Zašto bi bilo ikakve potrebe? Možemo li mi uništiti te nužnosti za uslugom? Mi bismo to mogli ali bi religije bile veoma ljute. Njihovo polje djelovanja bi bilo izgubljeno, jer to je sav njihov posao ako nitko nije siromašan, gladan, nitko ne pati, nitko nije bolestan. A nauka može to učiniti mogućim. To je sasvim u našim rukama danas. To će biti stvar prošlosti, ako ove religije ne bi zaustavile svaku osobu koja se želi ogledati u znanju - što može uništiti svaku njihovu nužnost za uslugom. No, te su religije protiv bilo kog naučnog programa, a one govore o usluzi. Oni trebaju jadne ljude. Njihova potreba nije nesebična: ona je krajnje sebična. To je motivirano. Postoji cilj koji se mora dostići.

Zbog toga ti kažem: usluga je prljava riječ od šest slova. Nikada je ne koristi. Da, ti možeš dijeliti ali nemoj nikada poniziti nikoga služeći mu. To je poniženje.

Kada nekome služiš i kada se osjećaš prijatno..., ti si spustio drugog na nivo parazita, nečovjeka. A ti si tako superioran da možeš da žrtvuješ svoje interese i da služiš siromašnim. Ti si ih sasvim ponizio. Ako ti imaš nešto, nešto što ti pričinjava radost, mir, ekstazu, podijeli to. I zapamti: kada to dijeliš da nema motiva. Ja ne kažem da ćeš dijeleći to sa nekim dospjeti do raja. Ja ti ne dajem nikakav cilj.

Ja ti govorim da kada dijeliš ono što imaš sa nekim, ti bivaš savršeno ispunjen. U stvarnom dijeljenju je ispunjenje, nema cilj iza toga: to nije ishodom orijentirano, ishod je u tome,

Ti ćeš osjećati zahvalnost prema onom biću koje je spremno da dijeli sa tobom. Ti nećeš osjećati da je on tvoj dužnik - jer ti nisi nikome služio. I samo ti ljudi koji vjeruju u dijeljenje bez služenja mogu uništiti sve te nužnosti, te tužne nužnosti koje okružuju čitavu zemlju. A sve religije eksploatiraju te nužnosti. Ali one daju tome fina imena... One su se izvještile tisućama godina da daju fina imena ružnim stvarima. A kada ti počneš davati divna imena ružnim stvarima postoji mogućnost da i ti sam zaboraviš da je to bilo samo skrivanje. Iznutra stvarnost je uvijek ista.

Nema potrebe za javnim služenjem, misionarenjem, i drugim sličnim stvarima. Mi trebamo više inteligencije.

Zato ja učim sebičnosti.

Ja želim da ti prvo budeš vlastiti podstrekač. Da, to izgleda kao sebičnost; ja nemam nikakve neugodnosti u pristupu sebičnosti. To je za mene u redu.

Da li je ruža sebična sa rascvjetavanjem? Da li je lotos sebičan sa svojim cvatom? Je li sunce sebično kada sija? Zašto bi ti bila zabrinuta zbog sebičnosti?

Ti si rođena. Rođenje je samo prilika, samo početak, ne i kraj. Ti treba da se rascvjetaš. Ne dozvoli da protratiš dragocjeno vrijeme u bilo kakvom služenju. Tvoja prava i najviša odgovornost je da se rascvjetaš, da postaneš potpuno svjesna, budna,

osviještena; a u toj svijesti ti ćeš biti sposobna da uvidiš što ti možeš dijeliti, kako ti možeš razriješiti taj problem.

Devedeset i devet postotaka svjetskih problema može biti riješeno. Možda samo jedan postotak problema ne može biti riješen. Tada ti možeš dijeliti sa tim ljudima što god možeš - no, prvo moraš imati nešto za dijeljenje.

Sve te religije do sada nisu ništa pomogle čovječanstvu u razrješavanju bilo kojeg problema. Samo poslušaj što to ja govorim: jesu li one riješile i jedan problem?-a one su radile ovaj biznis služenja tisućama godina.

Siromašni su još siromašniji, a izgleda da će biti i još više. Bolesni su još tu, starost je još prisutna, sve vrste bolesti su među ljudima, sve vrste kriminala su tu, a još se i povećavaju. Svake godine se uvećava stopa kriminala pri usporedbi sa prošlom godinom. Čudno. . . zatvora je sve više, sudova isto tako, oni misle da će zaustaviti kriminal, ali sa njima se kriminal uvećava.

Nešto je negdje temeljito loše. To što oni rade ne može se dovesti u vezu sa problemom. Osoba koja počinj nedjelo nije kriminalac već bolesna osoba. Čovjeka ne treba strpati u zatvor i mučiti, njega treba smjestiti u psihijatrijsku bolnicu i tu medicinski pomagati. To nije njegova krivica. Sada mi imamo sve mogućnosti da priuštimo tom čovjeku da Buddhę dostojan ljudskog bića.

Služiti nije potrebno, potrebno je dijeliti svoju svijest - svoje znanje, svoje biće, svoje poštovanje - ali prvo ti to moraš imati.

Po meni najveći problem čovječanstva je u tome što ljudi ne znaju ništa o meditaciji. Po meni, to je najveći problem. Ni uvećana populacija, ni atomska bomba, ni glad... ne, te nisu bazični problemi - oni se mogu lako otkloniti pomoću nauke. Jedini temeljni problem koji, nauka ne može riješiti je to što ljudi ne znaju kako da meditiraju.

Mojim ljudima ja govorim: prvo budi sebičan, krajnje sebičan - rascvjetavaj se. Dođi do cvijeta i mirisa a onda to širi. Tada to dijeli sa tim nesretnim ljudima, koji imaju istu mogućnost kao i ti, ali njima život nije dao priliku da uđu u sebe, da dobiju ukus svog božanstva.

Ja sam sasvim protiv religija, jer za mene je, to što su one, sasvim beskorisno. Ali oni to "rade" koristeći divna imena za to, sakrivajući svoje radnje u divne riječi.

Ja te učim da budeš prirodan. I učim te da prihvatiš svoju prirodnost.

Ja znam jednu stvar sa sigurnošću da kada se rascvjetaš ti ćeš dijeliti. Nema načina da se to izbjegne. Kada se cvijet otvori nema nikakve mogućnosti da to Buddhę bez mirisa i da Buddhę to zadržano. Mi mirisi se sami šire. Oni se prostiru u pravcima.

Zato prvo budi ispunjen, budi sadržajan. Prvo, b u d i. Potom će iz tvog bića mirisi poteći mnogima. Tada to neće biti služba, to će biti naprosto veselo davanje. A nema ništa radosnije no dijeliti svoju radost.

Ljubav je raskoš

Osho,

što se događa sa ljubavlju ako ne postoji ništa i nitko da je prepoznata i okusi?

Čovjek postaje zreo trenutkom kada počne voljeti: on počinje preplavljivati, dijeliti; on počinje davati. Naglasak je sasvim drugačiji. Kao prvo, naglasak je kako dobiti više. Kao drugo, naglasak je na tome kako dati, kako dati više, i kako dati bezuvjetno. Ovo je rast, zrelost ti dolazi.

Kako može potreba biti ljubav? Ljubav je raskoš. To je obilje. To je kao da imaš toliko mnogo života da ne znaš što da radiš s njime, zato ti to dijeliš. To je kao da imaš toliko pjesama u tvom srcu da ih moraš pjevati, čuo ih netko ili ne. Ako ih nitko i ne čuje isto ćeš ih pjevati, ti ćeš plesati tvoj ples,

Drugi mogu imati to, drugi mogu i izgubiti to, ali što se tebe tiče, to je izljev, to je poplava. Rijeke ne teku za tebe, one teku bio ti tu ili ne. One ne teku zbog tvoje žeđi, one

ne teku za tvoja žedna polja: one jednostavno teku tamo. Ti možeš ugasiti tvoju žeđ a možeš i proći - to je do tebe. Rijeke ne teku zbog tebe, one samo teku. To je sasvim slučajno da ti dobijaš vodu za tvoje potrebe.

Kada nemaš ljubavi, ti je tražiš od drugog. Ti prosjačiš. A i drugi od tebe to traže. Dakle, dvoje prosjaka pružaju ruke jedno ka drugom i oboje se nadaju da onaj drugi ima to... Prirodno, oboje osjećaju poraz, oboje osjećaju prevaru.

Sada je to paradoks: oni koji se zaljubljuju nemaju ljubavi, zbog toga se i zaljubljuju. I pošto oni nemaju ljubavi oni je ne mogu ni dati. I još jedna stvar više: nezrela osoba uvijek se zaljubljuje u neku drugu nezrelu osobu, jer samo oni mogu razumjeti jedno drugo. Zrela osoba voli zrelu osobu. Nezrela osoba voli nezrelu osobu.

Osnovni problem ljubavi je da prvo treba postati zrela osoba a onda ćeš pronaći zrelog partnera: tada te nezrele osobe više neće privlačiti. To je isto kao: ako imaš dvadeset i pet godina ti se ne zaljubljuješ u bebu od dvije godine starosti, ti se ne možeš zaljubiti - to je isto. Ako si psihološki zrela osoba, duhovno zrela, ti se nećeš zaljubiti u bebu. To se neće dogoditi, to se ne može dogoditi. Ti uviđaš da će to biti bespredmetno.

Zapravo, zrela osoba se i ne zaljubljuje, ona izmiče iz ljubavi. Riječ "zapasti" u ljubav nije prava riječ. Samo nezrele osobe "padaju" u ljubav: one posrnu i padnu u ljubav. Kako da se oni rukovode i ustanu. Oni se ne mogu rukovoditi i ne mogu ustati - oni nađu ženu i odu, nađu muškarca i odu. Oni su uvijek spremni da padnu na zemlju i gmižu. Oni nemaju kičmu, nemaju tu samostalnost da ostanu sami.

Zrela osoba ima integritet da ostane sama. I kada zrela osoba pruži ljubav, ona je zahvalna da ti prihvatiš tu ljubav, a ne obratno. On ne očekuje da ti budeš zahvalna njemu - ne, ne uopće, on čak i ne treba tvoju zahvalnost. On zahvaljuje tebi što prihvaćaš njegovu ljubav. A kada su dvije zrele osobe u ljubavi, jedan od najvećih paradoksa života se dogodi, jedan od najljepših fenomena: oni su zajedno i potpuno sami; oni su toliko u zajedništvu da su gotovo sami. Ali njihovo jedinstvo ne uništava njihovu individualnost, zapravo, ono je pojačava: oni bivaju još individualniji. Dvije zrele osobe u ljubavi pomažu jedna drugoj biti još slobodnije. One ne miješaju u to politiku, diplomaciju, nema upinjanja za dominacijom. Kako možeš dominirati osobom koju voliš.

Kada stigneš domu, kada spoznaš tko si, tada ljubav raste u tvom biću. Tada se miomirisni šire i ti ih možeš dati kome hoćeš. Kako inače, možeš dati nešto što nemaš? Dati nešto, prvo podrazumijeva da toga imaš previše. Kako možeš dati dar koji nemaš? Ovo ti činiš i možeš razumjeti, ali to je intelektualno razumijevanje. Ako to prodre u tvoje biće, ako uočiš istinu u tome, tada se neće pitanja javljati.

Tada ćeš ti zaboraviti sve svoje ovisne odnose i početi ćeš raditi na svojem biću: razjašnjavati, raščišćavati, činiti svoju unutarnju suštinu jasnijom, svjesnom; početi ćeš raditi na taj način. I što više budeš osjećao da se približavaš određenoj cijelosti, sve više ćeš otkrivati da se ljubav izdiže - to je uslovljeno.

To ne mora biti prepoznato: ne treba se prepoznavati, tome ne treba posvjedožba, ne treba nitko da to okusi. Prepoznati drugog je slučajnost, to nije esencija ljubavi: ljubav se sama razliva. Nitko to ne kuša, nitko to ne prepoznaje, nitko se ne osjeća sretan, nema užitka, i zbog toga - ljubav se razliva, zbog toga razliva ljubavi ti se osjećaš nevjerojatno blaženo, osjećaš nevjerojatno veselje. U tom stvarnom toku, kada se tvoja energija razliva.

Ti sjediš u praznoj sobi i energija se preljeva i ispunjava tu praznu sobu tvojom ljubavlju; nitko nije tu, zidovi ne mogu reći "hvala", nitko da prepozna, nitko da to okusi. No, tvoja se energija ostvaruje, razliva, . . . ti ćeš se osjetiti sretnim. Cvijet je sretan kada mu se miris raznosi vjetrovima; bilo da vjetar to zna ili ne, ne mijenja stvar.

Ja sam. Ja sam. Bilo da su moji učenici tu ili ne - to je sporedno, ja nisam ovisan o vama. I moj čitav napor ovdje je da i vi također možete biti neovisni o meni.

Ja sam ovdje da vam pružim slobodu. Ja ne želim da vas sakatim ni na jedan način; ja želim samo da vi budete svoji. I kada dođe dan da ste neovisni o meni, tada ćete moći da me volite, stvarno volite, a ne prije toga.

Ja vas volim. Ja to ne mogu kontrolirati. Nije pitanje u tome da li vas volim ili ne, ja vas stvarno volim. Ako vi i niste ovdje, ovaj auditorij će biti pun moje ljubavi; neće biti

nikakve razlike. Ovo drveće će i dalje dobijati moju ljubav, ove ptice će to dobijati. Pa čak i ako sve drveće i sve ptice nestanu, to neće mijenjati stvar- ljubav će i dalje preplavljivati. Ljubavi ima, i ljubav teče.

Ljubav je meditacija

*Osho,
postoji duboka čežnja u meni za trajanjem ljubavi. Je li to glupo?*

Ljubav može bitisati u dvije dimenzije: ili horizontalno ili vertikalno. Mi poznajemo ljubav koja je horizontalna; to je, ujedno i dimenzija vremena. Vertikalno je dimenzija vječnosti.

Žudnja u srcu nije za trajanje: tu ti griješiš. Ali to tvoje neshvaćanje je univerzalno jer mi samo poznajemo jedan plan: horizontalni, dimenziju vremena. U toj dimenziji postoje samo dvije mogućnosti: ili je to trenutno ili stalno. Ali stalno nije ništa drugo do više trenutaka: ono isto tako počinje i završava. Stalnost nije vječna, ona to ne može biti. Ništa u vremenu ne može biti vječno. Ono što se rodi u vremenu, mora i umrijeti. Ako ima početka mora biti i kraja.

A tvoja ljubav počinje, ona počinje u nekom određenom trenutku - tako to mora i završiti nekada. Da, to ima svoj kraj prije ili kasnije. Ako se to završi brzo, to možeš nazvati trenutnim; ako bi tome trebalo nešto više vremena da se završi, to se može nazvati stalnim. Ali stalnost nije to što ti može ispuniti srce, jer srce žudi za nečim što se ne okončava nikada, koje je zauvijek. To je žudnja za Bogom. "Ljubav" je samo drugo ime za vječnu ljubav. .

No, um ne zna ništa o vječnosti. Srce žudi za vječnim, ali srce se neprekidno predstavljalo kao um. A um tek ako zna za vrlo kratki život ljubavi. Pa ako čak i ta ljubav proživi nešto duži život; strah će uvijek biti prisutan od završetka. A tvoj strah je opravdan - to se mora završiti. U suštini, to će trajati duže ako si neinteligentan. Ako si veoma tup i neinteligentan, tada će trebati mnogo više vremena da shvatiš uzaludnost svega toga. Ako si pak ti veoma inteligentan, to će se okončati veoma brzo jer ćeš vidjeti da nema više ničega u tome.

Što je inteligentnija osoba, to je kraći život njegove zaljubljenosti - ljubavi kakvu ti poznaješ. Uslijed toga je ljubav kraćeg daha što je čovječanstvo inteligentnije. U prošlosti je to bilo skoro stalno: nije postojalo ništa nalik razvodu braka. U neobrazovanim zemljama i danas ne znaju za razvod braka. Što su ljudi u nekim zemljama obrazovaniji, kulturniji, profinjeniji, stopa razvoda se povećava, iz prostog razloga što ljudi uviđaju da su dosadni jedni drugima. Stoga nema smisla to izazivati, bolje sa time okončati.

No, um završava jednu stvar i odmah započinje sa drugom iluzijom, uvijek iznova i iznova. Um je neuk. Čak i inteligentna osoba ostane neuka. I um postaje toliko moćan da bilo što da dođe od srca, ne dopijeva do tebe, tvoga bića, neobjašnjeno od strane uma.

Srce govori vječnosti a um objašnjava stalnost. Tu ti gubiš smisao. Žudnja srca je za vertikalnu dimenziju, to je dimenzija meditacije.

Ti nisi bio glup zbog žudnje srca, ali si to pogrešno shvatio. Ti želiš ljubav koja je rođena iz meditacije a ne iz uma. To je ljubav o kojoj ja stalno govorim. To je ljubav o kojoj je Isus govorio: da je ljubav Bog. To nije ona tvoja ljubav, tvoja ljubav ne može biti Bog. Tvoja ljubav je umno orijentirani fenomen: to je biologija, fiziologija, to je psihologija, ali to nije vječno.

Moja sugestija je, ako si stvarno spreman da ispuniš žudnju srca, da zaboraviš sve o ljubavi. Prvo uđi u meditaciju jer je ljubav rođena iz meditacije. To je miris meditacije. Meditacija je cvijet. Dopusti mu da se stvori. Dopusti mu da ti pomogne da se krećeš u vertikalnoj dimenziji, bez misli, bez vremena i tada će iznenada uvidjeti da je taj miris tu. Tada je to vječno, tada je to bezuvjetno.

Nijedan san ne može biti stalan, a tvoja ljubav je san. A um može samo sanjati, on ti ne može pružiti stvarnost.

Izađi iz misli. Zaboravi sve o ljubavi. Ti ne posjeduješ nikakvo razumijevanje ljubavi; ne može se imati nikakvo razumijevanje ljubavi. Samo kroz meditaciju ćeš promijeniti dimenziju svoga bića. On horizontalnog ćeš postati vertikalni, iz življenja života u prošlosti i budućnosti. . . Dakle, zbog čega ta stalnost? Stalnost znači da ti želiš da to vidiš i u budućnosti. Ti želiš da to ostane kao nešto što je i za budućnost, ali zašto? Zapravo, kada nešto već nestane, počne se misliti o stalnosti.

Kada su dvoje ljubavnika stvarno u iluziji, oni ne misle o stalnosti. Upitaj bilo koje ljubavnike za vrijeme njihovog mjedenog mjeseca, - oni ne brinu o tome. Oni znaju da će biti zauvijek zajedno.

No, kada ti trenutak izmiče, tvoj um počinje govoriti: "Sada se prilijepi. Učini to stalnim. Učini sve da to Buddhe trajno. Ne gledaj na lomove koji se događaju. Ne gledaj, izbjegavaj, zaboravi sve o tome. Nastoji da to prikriješ - nešto izmisli."

Ali ti tražiš nemoguće.

Ja te mogu učiti meditaciji, a iz meditacije će ti se ukazati drugačiji kvaliteta ljubavi. To neće biti više ludovanje okolo; to će biti mudrost, ne ludost. Tada ti nećeš padati u ljubav, ti ćeš izrastati iz ljubavi. Ljubav će tada biti tvoj kvaliteta. Isto kao kada svjetlost okružuje plamen, ljubav tebe okružuje. Što god da ti se približi, ti ćeš piti od toga. Bilo tko da ti se približi biti ćeš očaran njime, obogaćen time. Drvo, stijena, osoba, životinja, to ne mijenja stvar. Čak i ako sjediš sam... Buddha sjedi sam ispod svog drveta i isijava ljubav. Ljubav neprestano isijava iz njega i širi se okolo. To je vječno, i to je prava težnja i žudnja srca.

SMIJEH

Po meni, smisao za humor će biti kamen-temeljac za buduću religioznost čovjeka”

Osho

Žustra i preduzimljiva djevojka iz Njujorka udala se za Stefana, lijepog i mladog italijanskog farmera. Ona nije bila oduševljena njegovim društvenim ponašanjem te je odmah počela da ispravlja njegove slabosti.

Za vrijeme svadbenog prijema ona je stalno ispravljala njegove greške: govorila mu što da kaže, koji nož da uzme sa stola, i kako da maže maslac. Na kraju se i slavlje završilo i oni su odmah otišli u krevet.

Stefano se zavuče pod plahte, nesiguran u sebe, ali se u jednom trenutku odluči da se mucajući obrati svojoj supruzi: “Možeš li mi pružiti poljubac, molim.”

Ti nisi vidio da se magarci smiju

Ti nisi vidio da se magarci smiju, nisi vidio da bufala uživaju u šalama. Samo čovjek može uživati u šalama, samo se on može smijati. Vaši sveci su nalik bufalima i magarcima! Oni su se spustili ispod ljudskosti, oni su izgubili nešto od neizmjerne vrijednosti. Bez smijeha čovjek je što i drvo bez cvijeta.

Ali društvo treba ozbiljne ljude: predsjednike, ministre, kancelare, profesore, popove, svece, ajatolahe, imame, sve vrste svećenika, učitelje, komesare, guvernere... Svi oni treba da su ozbiljni. Ako bi oni izražavali osjećaj za humor tada bi društvo bilo zabrinuto za njihovu sposobnost. Ako bi imali dara za humor mogli bi biti humani. Ljudi očekuju da oni budu kao mašine,

Način na koji se kretao Adolf Hitler bio je mehanički. Samo pogledaj njegove fotografije - način na koji stoji, način na koji hoda, kako pozdravlja. To izgleda gotovo mehanički, isto kao da nije čovjek već robot. Njegovo lice, gestovi, sve je nalik robotu - i on je od Njemačke načinio zemlju robota. On je uništio Njemačku više no što je uništio bilo koga drugoga. Ali je stvorio veoma sposobnu vojsku. Efikasna armija je moguća samo ako ljudi izgube svu inteligenciju i sve što ona sadrži.

Smisao za humor je jedna bitnost inteligencije. Trenutkom gubljenja tog smisla, ti gubiš inteligenciju, također; što si više duhovit, to si više inteligentan. Ne postoji pitanje kako otvoriti osjećaj za humor; ti jednostavno pomjeraš barijere. Ono je već tu, ono je slučaj. Ti samo treba da pomjeriš nekoliko stijena koje su tvoji roditelji, tvoje društvo ostavili tu da spriječe taj smisao. Društvo te uči samokontroli, a smisao za humor znači opuštanje, relaksaciju...

Ti se ne smiješ smijati pored starijih osoba, pored tvojih učitelja, pored svećenika, ti se ne smiješ smijati u crkvi. Čak kršćani tvrde da se Isus nije nikada smijao. Ja ne mogu to vjerovati, on nije bio bufalo! On je bio jedan od najvećih najintelligentnijih ljudi koji su kročili ovom zemljom. On se morao smijati, on mora da je u tome uživao. On je bio znatno svjetovniji čovjek od Buddhe. On je živio mnogo strasnije i intenzivnije od bilo koje osobe koja se prosvijetlila. On je volio društvo žena; on je imao prelijepu učenice, čak i jednu od najpoznatijih prostitutki tog vremena - Mariju Magdalenu. On je volio jesti, volio je piti. On je bio jedina prosvijetljena osoba koja je voljela vino. Pravi čovjek. A volio je i da slavi. Svake noći je bilo slavlje koje je trajalo satima.

Isus je bio svjetovni čovjek. On je ponavljao više puta da je on sin božji, ali je i govorio više puta: “Ja sam Sin čovjekov.” On je bliži zemlji nego nebu. On je sasvim svjetovna ličnost. On je morao imati smijeha, veselja.

Ali su svećenici i pape i crkve veoma ozbiljni. Ulazeći u crkvu, to je kao da ulaziš u groblje. Treba da budeš ozbiljan, utegnut.

Sve tu treba da se odbaci.

U Londonu je leđi Aškroft odlučila da pripremi osobiti banket i zbog toga - je unajmila služavku, gospođicu Skapećia, koja je upravo emigrirala u Englesku.

"I ne zaboravi da postaviš štipaljke za šećer" - napominjala je engleska matrona. "Nije fino kada ode gospodin u WC, prihvati se šlica, obavi posao, ponovo vrati nazad u šlic, a onda se prihvati kockice šećera golim rukama."

"Da, gospođo" - odgovorila je mlada Talijanka.

Nešto kasnije, te noći, pošto su gosti otišli, leđi Aškroft je upita: "Gospođice Skapećia, mislim da sam ti rekla da postaviš štipaljke za šećer!"

"Iznijela sam ih, gospođo. Kunem se!"

"Pa, ja ih nisam primijetila na stolu!"

"Na stolu? Ali ja sam ih ostavila na toaletu!"

Za vjenčani poklon Brambila je dao svom sinu Aldu dvjesto dolara. Poslije dvije nedjelje on je upitao sina: "Što uradi sa tim novcem?"

"Kupio sam ručni sat, tata" - odgovori mladić.

"Glupan!" - zaurla njegov otac. "Mogao si kupiti pušku!"

"Pušku!? Zbog čega?"

"Pretpostavi da si jedan dan došlo kući i našlo muškarac spava s tvoja žena" - objašnjavao je otac. "Što bi ti uradio? Probudio njega i kazalo mu koliko je sati?"

Život je kozmička šala

Čitav život je velika kozmička šala. To nije neki ozbiljan pojam - ako to prihvatiš ozbiljno izgubiti ćeš smisao. To se može samo shvatiti kroz smijeh.

Zar niste primijetili da je čovjek jedina životinja koja se smije? Aristotel je rekao da je čovjek razumna životinja. To ne mora biti istina, jer su mravi veoma razumni, a isto tako i pčele. Zapravo, pri usporedbi sa mravima, čovjek izgleda veoma nerazumno. A i kompjuter je veoma razuman, i pri usporedbi sa njime, čovjek izgleda veoma neracionalno.

Moja definicija čovjeka je da je on životinja koja se smije. Kompjuter se ne smije, mravi se ne smiju, ni pčele se ne smiju; samo se čovjek može smijati. To je najviši vrh razvoja, a kroz smijeh se može stići do Boga, jer samo kroz najviše u tebi moguće je dospjeti do beskraj. Smijeh treba da Buddhe most za to.

Nasmijani Buddha

Smijeh je prava suština religije. Ozbiljnost nije nikada bila religiozna, ne može biti religiozna. Ozbiljnost je proistekla iz ega, dio prave bolesti. Smijeh je bez ega.

Da, ima razlike između tvog smijeha i smijeha religiozne osobe. Razlika je u tome što se ti uvijek smiješ drugima – religiozni čovjek se smije sebi, ili čitavoj smiješnosti čovjekovog bića. Religija ne može biti ništa drugo do slavlje života. A ozbiljan čovjek postaje okrnjen, oduzet: on stvara barijere. On ne može plesati ne može pjevati, ne može slaviti. Stvarna dimenzija slavlja iščezava iz njegovog života. On postaje nalik pustari. A ako si ti pustinja, ti možeš misliti, misliti i pretvarati se da si religiozan, ali ti to nisi. Ti možeš biti sekretar ali ne i duhovan. Možeš biti kršćanin, Hindus, budist, džain, muhamedanac, ali ne i religiozan, duhovan. Ti vjeruješ u nešto, ali ti ne znaš ništa. Ti vjeruješ teorijama. Čovjek koji je previše opterećen teorijom postaje ozbiljan. Ali čovjek koji je neopterećen, koji nije bremenit teorijama, počinje se smijati. Čitavo bitisanje je toliko divno da se na tu igru može samo odgovoriti smijehom. Smijeh može biti jedina prava molitva, zahvalnost.

U Japanu, veliki mistik Hotei je još zvan Nasmijani Buddha. On je bio jedan od najvoljenijih mistika Japana a nikada nije izgovorio ni jednu riječ. Kako je postao prosvjetljen, počeo se smijati i ako bi ga netko pitao: "Zašto se smiješ?" on bi odgovorio smijući se:. On se tako kretao od sela do sela i smijao se. Narod bi se okupljao i on bi se smijao. I polako bi njegov smijeh postajao infektivan - netko u masi bi se počeo smijati, a potom još poneko da bi na kraju čitava masa naroda bila u smijehu; smijali su se zbog... Zbog čega su se oni smijali? Svi su znali da je to luckasto, da je taj čovjek čudak, ali su se

smijali i pitali zašto se oni smiju. No, ipak su se i dalje svi smijali i bili zabrinuti što će drugi misliti o njima. Nije bilo nekog razloga za smijeh. Ali su ljudi uvijek ipak čekali Hoteja jer se nikada u svom životu nisu potpuno tako smijali, sa takvim intenzitetom da su otkrivali da je poslije takvog smijeha svako njihovo čulo bilo jasnije, čistije. Njihove oči su mogle gledati bolje, njihovo čitavo biće je postalo svjetlije kao da je neki teret nestao.

Ljudi bi pitali Hoteja: "Hoćeš li se vratiti ponovo, a on bi otišao smijući se u drugo selo. Njegov čitav život; za skoro četrdeset i pet godina otkad se prosvijetlio, on je činio samo jednu stvar a to je bilo smijanje. To je bila njegova poruka, evanđelje, njegovi spisi.

Treba notirati da u Japanu nitko ne uživa toliko poštovanja kao Hotei. Ti možeš naći u svakom domu statu Hoteja. A on nije učinio ništa do što se smijao, ali taj smijeh je dolazio iz tolike dubine da je svakoga tko je bio pored njega izazivao i nije ostajao ravnodušan.

Hotei je jedinstven. U čitavom svijetu nije bilo takvog čovjeka koji je nasmijao toliko ljudi, ali bez ikakvog razloga. I svi su se uzgajivali kroz smijeh, svi su se očistili kroz taj smijeh - osjećali se dobro kao nikada prije toga. Nešto je iz nepoznate dubine počelo zveckati u srcima ljudi oko njega.

Hotei je veoma značajan. Rijetko je čovjek sličan njemu hodao zemljom. To je stvarno žalosno, ali bi mnogo više ljudi trebalo nalikovati Hoteju; mnogo više hramova bi trebalo biti ispunjeno smijehom, plesom, pjesmom. Ako se ozbiljnost izgubi, ništa se nije bitno izgubilo. Zapravo, bivate zdraviji i spokojniji. Ali ako se smijeh izgubi, sve se izgubilo. Iznenada gubiš veselost svoga bića; bivaš lišen višebojnosti, bivaš monoton, na neki način mrtav. Tada tvoja energija ne struji.

Nije baš lako shvatiti Hoteja. Da bi ga razumio moraš biti u tako veselom stanju. Ako si previše opterećen teorijama, konceptima, ideologijama, teologijom, filozofijom, ti nećeš biti u mogućnosti da vidiš to što je Hotej, što je njegov značaj; on će se samo smijati gledajući u tebe. On će se smijati jer neće moći vjerovati da čovjek može biti toliko glup i smiješan, isto kao da čovjek pokušava da živi u knjizi za kuhanje a da je zaboravio da kuha hranu. On samo uči iz knjige kako treba spremati hranu a gladan je čitavo vrijeme, umire u međuvremenu a da i ne shvati da ne može živjeti iz knjige. To je ono što se dogodilo: ljudi su potpuno zaboravili da duhovnost treba živjeti. To je nešto što treba probaviti. To je nešto što treba da procirkulira tvojom krvi, postane tvoja kost, tvoja prava srž. Nije dovoljno samo razmišljati o tome. Razmišljanje je najpogrešniji dio tvog bića. Ti treba da to apsorbiraš.

Ali bilo kad da se istina rodi, zračak svjetlosti, iznenada se učeni ljudi okupe: intelektualci, profesori, filozofi, teoretičari, i oni svi skoče na tu istinu, oni žele da stisnu, oni je žele ukalupiti u neživu teoriju i spise. Ono što je bilo živo, postaje samo papirna stvar, stvarni svijet nestaje.

Kada sam jednom boravio u domu kršćanskih prijatelja uzeo sam da pogledam njihovu Bibliju: u njoj je bila jedna ruža. Mora da je netko nekada ostavio tu ružu u knjizi. Mnogo godina prije, suha, mrtva, zgužvana između stranica Biblije. Počeo sam se smijati. Moj prijatelj je istrčao iz kupatila. "Što je, zašto se smiješ? Što se dogodilo?"

Ja rekoh: "Dogodilo se sa ovom ružom isto što i sa istinom. Između stranica ove Biblije ruža je umrla. Sada je tu samo sjećanje na nešto što je bilo živo jednom, samo sjećanje; sav miris je nestao, sva životnost je nestala. To je sada mrtvo kao i plastična ruža ili ruža od papira. Ona je imala povijest, prošlost ali nema budućnost. Ona ima prošlost ali nema više nikakve mogućnosti. Isto se dogodilo i sa istinom: između stranica ovih spisa ona je umrla."

Kada se istina dogodi, ona je neverbalna, to je samo istina. To je toliko duboko da se ne može iskazati riječima. I onda prije ili kasnije ljudi će doći koji će to prenijeti u riječi, koji će to sintetizirati. A u toj njihovoj sistematizaciji to se ubija.

Hotej je živio na sasvim drugačiji način no obični religiozni ljudi. Njegov čitav život nije bio ništa drugo do stalni smijeh. Pričalo se o Hoteju da se ponekad i u snu smijao. On je imao veliki stomak koji se tresao. Ljudi bi ga pitali: "Zašto se smiješ čak i u snu?" Smijeh

je bio tako prirodna stvar za njega da ga je bilo tko ili što podsticalo na smijeh. Tada je čitav život, bilo u snu ili na javi, za njega bila komedija.

Ti život možeš okrenuti u tragediju. Ti si načinio tragičnu zbrku od života. Čak i kada se smiješ, to nije smijeh. Čak i kada se pretvaraš da se smiješ, skrivaš smijeh, taj smijeh je forsiran, izmanipuliran, umjetni. To ne dolazi iz tvog srca, nije sasvim iz tvog stomaka. To nije nešto što potiče iz tvog centra; to je samo nešto što figurira na periferiji..Ti se smiješ s razlogom koji nema ništa zajedničko za smijehom. Jednom sam čuo...

U jednom malom uredu gazda je ispričao jednu istrošenu staru anegdotu koju je inače pričao već više puta. Svi su se smijali - morali su se smijati. Svima je inače to bilo dosadno, ali gazda je gazda. I kada gazda ispriča vic, ima da se smijete, to je dio službe. Samo se jedna daktilografkinja nije smijala, sijedjela je kruto, ozbiljno. Gazda je rekao: "Što je sa tobom? Zašto se i ti ne smiješ?"

Ona mu tada reče: "Ja odlazim ovog mjeseca." Dakle, nema svrhe smijati se.

Ljudi imaju svoje razloge za smijeh. Čak i smijeh je poslovna stvar; i smijeh je čak ekonomski, politički. Ni smijeh više nije samo smijeh; izgubio je svoju čistoću. Ti se ne možeš ni smijati na bezrazložan, čist način, na jednostavan način - nalik djetetu. A ako se ne možeš smijati čisto, na nevin način, gubiš svoju čistoću, svoju bezazlenost.

Promatraj malo dijete, promatraj njegov smijeh, tako dubok, dolazi iz pravog centra. Kada se dijete rodi, prva društvena aktivnost koju dijete nauči (možda nije dobro reći "nauči" jer to donosi sa sobom) jest da se smiješi, to je prva društvena aktivnost; smijući se ono tako postaje dio društva. To izgleda veoma prirodno, spontano. Druge stvari tek dolaze kasnije - to, je prvi bljesak bića pri dolasku na svijet, da se smije. Kada majka vidi da se njeno dijete smije, ona biva nevjerovatno sretna, jer taj smijeh predstavlja zdravlje, taj smijeh predstavlja inteligenciju, taj smijeh pokazuje da dijete nije glupo, nije ograničeno. Taj smijeh ukazuje da će dijete živjeti, biti sretno. Majka na to jednostavno treperi, biva ganuta.

Smijeh je prva društvena aktivnost i ostati će osnova društvene aktivnosti. Mi ćemo se smijati čitav svoj život. Ako se možeš smijati u svakoj situaciji, ti ćeš postati toliko spreman da se suočiš sa time, a to susretanje će ti donijeti zrelost. Ja ne kažem da ne plačeš. Zapravo, ako se ne možeš smijati, ne možeš ni plakati. Smijeh i plač idu zajedno; oni su dio jednog fenomena istinskog i autentičnog bića.

Postoje milijuni ljudi čije su suze suhe. Njihove oči su izgubile sjaj, dubinu; njihove oči su izgubile vodu. Pošto oni ne mogu biti žalosni, ne mogu plakati: suze ne mogu teći prirodno. Ako je zgrčen smijeh, tada je i plač zgrčen. Samo ona osoba koja se smije potpuno može i plakati potpuno. A ako se ti dobro smiješ i plačeš, ti si živ. Mrtav čovjek se ne može smijati ni plakati. Mrtav čovjek samo može biti ozbiljan (mrtav ozbiljan). Pogledaj: pođi i vidi leš - mrtav čovjek može biti ozbiljan na najbolji mogući način. Samo živi čovjek se može smijati, žaliti i plakati.

To su čudi tvog unutarnjeg bića, to su podneblja, obogaćenja. No, malo po malo, svi to zaborave. Ono što je prirodno u početku, postaje kasnije neprirodno. Ti trebaš nešto da te gurne u smijeh - samo tada se ti smiješ. Zbog toga na svijetu postoji mnogo viceva.

Možda nisi primijetio da Židovi imaju najbolje viceve na svijetu. Razlog leži u tome što su oni živjeli jasnije no ijedna druga nacija. Oni su trebali da stvore viceve, inače bi bili davno mrtvi. Oni su prošli kroz mnogo jada, bijede, bili su mučeni previše kroz vjekove. Oni su bili mučeni, ubijani, oni su morali stvoriti smisao za smiješno. To je bilo sredstvo opstanka. Inače, oni imaju najljepše šale. najveselije, najdublje.

Ono što pokušavam da ti pokažem je ovo: mi se smijemo samo kada imamo neki razlog koji nas tjera na smijeh. Šala je ispričana i ti se smiješ, jer je šala stvorila određeno stanje u tebi. Sav mehanizam vica je u tome: ta priča se kreće u jednom pravcu i iznenada se okrene u drugom pravcu: taj okret je tako iznenadan, tako drastičan da i ne možeš to zamisliti. Uzbuđenje raste i ti samo čekaš na poantu vica. A onda iznenada, ono što si očekivao nikada se ne ostvari ponekad nešto sasvim drugo, nešto sasvim apsurdno i smiješno, nikad se ne ispuni tvoje očekivanje. Vic nije nikada logičan. Ako bi bio logičan tada bi izgubio sav svoj smisao humora, kvaliteta smijeha jer bi tada bio u prilici da se

iskaže prije vremena. No, vic je izrečen, ti si stigao do njegove poante jer je to logičan zaključak, jer je to jednostavno aritmetičko. Ali tada neće biti smijeha. Vic stvara iznenadni obrt, tako iznenađan da ti to i ne možeš zamisliti, ne možeš ništa zaključiti. Tu se događa skok, kvantni skok - i zbog toga se oslobađa toliki smijeh. To je suptilni psihološki način da se zasmiješ.

Ja treba da pričam viceve jer se plašim da ste vi svi religiozni, previše duhovni ljudi. Vi nastojite da budete ozbiljni. Ja pokušavam da vas nasmijem kako bi nekada zaboravili na svoju religioznost, da zaboravite na svoju filozofiju, teoriju, sisteme i da se spustite na zemlju. Ja treba da te vratim na zemlju iznova i iznova: inače ti bi nastojao da budeš ozbiljan, sve više i više ozbiljan. A ozbiljnost je kancerogeni rast.

Ti možeš mnogo toga naučiti od Hoteja.

Smijeh donosi snagu. Sada čak i medicinska nauka tvrdi da je smijeh jedan od najboljih i najprirodnijih lijekova koje priroda može da nam priušti. Ako se možeš smijati dok si bolestan, ti ćeš ubrzo vratiti svoje zdravlje. Ako se pak ne umiješ smijati i dok si zdrav, ubrzo ćeš biti bolestan. Smijeh donosi novu energiju iz tvoje nutrine na površinu. Energija se počinje razlivati prateći smijeh kao sjenka. Da li si ikada to promatrao? Kada se ti stvarno smiješ za tih nekoliko trenutaka se nađeš u pravom stanju meditacije. Misli stanu. Nemoguće je da se smiješ i razmišljaš istovremeno. Smijeh i razmišljanje su dijametralno različiti: ili se možeš smijati ili misliti. Ako se stvarno smiješ, tada misli staju. Ako ti još misliš za smijeha, to i nije pravi smijeh, to će biti tek tako smiješno, smijeh će ostati pozadi. To će biti zgrčeni smijeh. .

Kada se ti stvarno smiješ, iznenada um isčezava. A sva zen - metodologija je u tome kako dospjeti u stanje neuma. Smijeh je jedno od najljepših vrata za ulazak u to.

Koliko ja znam, ples i smijeh su najbolji, najprirodniji, najlakši pristup tim vratima. Ako ti stvarno budeš u plesu tada misli stanu. Ti se pokrećeš i pokrećeš, okrećeš i okrećeš, i postaješ vrtlog - sve zapreke, sve podjele nestaju. Ti čak i ne znaš gdje tvoje tijelo prestaje a gdje egzistencija počinje. Ti se stapaš sa egzistencijom i egzistencija se stapa sa tobom; to je preklapanje granice. I ako ti stvarno plešeš - ne da sa time upravljaš već da ono tobom upravlja, da dopustiš da te posjeduje - ako si u posjedu plesa tada misli prestaju. Isto se događa sa smijehom. Ako si u posjedu smijeha tada misli prestaju. A ako spoznaš samo par trenutaka ne-uma ti bljeskovi će ti obećati mnoge druge nagrade koje slijede. Ti samo treba da si sve više i više od te vrste, od te kakvoće, od ne-uma. Sve više i više će se razmišljanje odbacivati, otpadati.

Smijeh će biti divno uvođenje u nerazmišljajuće stanje.

Govorilo se da taj Hotei nije imao želju da se nazove zen-majstorom ili da okuplja učenike oko sebe. Umjesto toga on bi šetao ulicama sa vrećom punom slatkiša na leđima; voća i urmi - koje bi dijelio djeci koja su se okupljala i igrala oko njega. No, nekada ta djeca bi bila stvarno djeca, nekada mladići a ponekad bi ta "djeca" bili i stari ljudi - zato se ne daj zbunili riječima "djeca". Vremešni ljudi, znatno stariji od samog Hoteja, za njega su bili također djeca. Zapravo da bi načinio kontakt sa Hotejem trebao si biti dijete, bezazlen. A on je dijelio neke stvari: igračke, slatkiše, bombone. On je obično govorio nešto simbolično; da ti religiozni čovjek donosi ovakvu poruku: ne poklanjaj previše pažnje životu - to nije ništa drugo do slatkiš. Okusi to, ali ne budi u posjedu toga.

U njemu nema nečega hranjivog, nečega što te može gajiti.

U njemu nema istine. Ti ne možeš živjeti od toga__.

Ti si čuo da je Isus govorio: "Čovjek ne može živjeti o samom hljebu." Može li čovjek živjeti samo od slatkiša? Hljeb i može imati neke hranjivosti. Slatkiš to ne može imati, uopće. Okusi sva dobra ali, uzmi ono što te može uspokojiti na dugom putu.

I djeci i starijima, a on je uvijek sve tretirao kao djecu, davao je igračke: veoma indikativno. Nema boljeg načina

da se svijet opiše nego da se uspoređi sa igračkom. A život za koji ti misliš da je život i nije ništa istinito. To je samo lažno, san, trenutno. Ne podlegni tome.

Ako si meditativna osoba, ti trebaš davati, dijeliti ti trebaš da gomilati zalihe, ti nisi siromašan. Ti ne posjeduješ. Kako možeš posjedovati u ovom svijetu? Ti nisi ovdje, a

svijet je ovdje; ti jednoga dana nećeš biti ovdje, a svijet će uvijek biti ovdje. Kako možeš posjedovati? Kako možeš izjaviti: "Ja sam vlasnik." - Kako ti možeš biti vlasnik nečega? I ako budeš meditativan, tvoj sav život će biti dijeljenje sa drugima: ti ćeš davati sve što imaš: svoju ljubav, svoje razumijevanje, svoju milost - sve što možeš ti ćeš dati: svoju energiju, tijelo, um, dušu - sve. I ti ćeš uživati u tome.

Ne postoji višeg užitka no da možeš dijeliti nešto sa nekim. Da li si već nešto dao nekome? Zbog toga ljudi uživaju davati darove. To je čisti užitak. Kada nešto daš nekome, možda vrijedno, a možda i manje vrijedno, ali samo taj način, samo taj gest da daješ, zadovoljstvo je najveće. Samo pomisli na osobu čiji je sav život dar, čiji je svaki trenutak dijeljenje; ta osoba živi u raj. Ne postoji drugog raja do toga.

Stoga je Hotejevo čitavo predanje bilo: dijeli, daj! Što još može biti rečeno, što se još može izreći.

Zen vjeruje da se istina ne može iskazati riječima, ali se to može iskazati gestovima, akcijom, djelovanjem. Nešto se može uraditi sa time. Ti to ne možeš reći ali možeš pokazati.

Budi netaknut ali budi ovdje - nema drugog mjesta gdje možeš biti. Ovo je jedini svijet, ne postoji drugog svijeta. Zato su tvoji monasi koji borave u manastirima i hramovima, u himalajskim pećinama, samo obični bjegunci. Odrekni se! Ali budi ovdje, nema potrebe za bjekstvom. Odriči se i još budi ovdje. Budi u svijetu, ali ne budi od svijeta, svjetovan. Ostani u narodu ali budi sam. Učini tisuću i jednu stvar, učini sve što je potrebno, ali nikada ne budi činilac. Nemoj bodriti ego - to je sve.

Nema ničega lošeg u tome da se Buddhje svjetovan. Budi svjetovan, ali i dalje ostani nesvjetovan, to je, uistinu pravo umijeće, umijeće življenja između dvije različitosti, ravnoteža sebe između dvije krajnosti. To je veoma uzak put, kao na oštrici noža, ali to je i jedini put. Ako izgubiš tu ravnotežu, ti ćeš izgubiti i istinu.

Ostani sad ovdje, u ovom svijetu, i nastavi svoj put, nastavi put sa dubokim smijehom u tvom biću. Pleši svoju stazu do Boga! Otpjevaj svoju stazu do Boga.

Jedini bard ljubavi i smijeha

Osho,
u ovakvom svijetu tlačenom mržnjom, neprijateljstvima, tugom i bijedom, Ti izgledaš kao jedini bard ljubavi i smijeha. Zar ovaj život nije veseo?

Jeste.

On je veseo, ali netko mora započeti sa time.

Mi želimo da svijet Buddhje manje ozbiljan a više osjećajan ,mudar, naravno, ali ne preozbiljan.

Mi želimo da svijet nauči da je smisao za humor jedan od temeljnih kvaliteta duhovnog, religioznog čovjeka.

Ako se ti ne možeš smijati, ispustiti ćeš mnoge stvari u životu; ispustiti ćeš mnoge misterije, životne tajne.

Tvoj smijeh te čini bezazlenim djetetom, tvoj smijeh te stapa sa egzistencijom, sa hukom oceana, sa zvijezdama i njihovom tišinom.

Tvoj smijeh te čini jedinim dijelom svijeta koji može postati inteligentan, jer se samo inteligentni ljudi mogu smijati. Zbog toga životinje ne mogu posjedovati smijeh, one nemaju toliko inteligencije.

A pošto se uvijek govorilo i mislilo da je ozbiljnost potrebna za poštovanje, to je učinilo sve ozbiljnim. To nije zbog toga jer su oni ozbiljni sa nekim razlogom, to je sada postala njihova druga priroda; oni su sasvim zaboravili da je ozbiljnost vrsta bolesti, to znači da je osjećaj za humor umro u tebi. Inače, čitav život oko tebe je ispunjen veseljem. Ako ti posjeduješ smisao za humor, ti ćeš biti iznenađen da se nema vremena za tugu; svaki trenutak je ispunjen događanjima; svugdje.

Moja misija je, u stvari, da donesem smijeh čitavom čovječanstvu; koje je zaboravilo na to: A kada ti zaboraviš smijeh, ti uvijek zaboravljaš na pjesmu, ti zaboravljaš na ljubav, ti zaboravljaš na ples; nije to da si samo zaboravio na smijeh. Smijeh ima svoju kombinaciju vrijednosti, isto kao što i ozbiljnost ima svoju određenu kombinaciju kvaliteta.

Zaboraviš li smijeh, zaboraviti ćeš i ljubav.

Sa tužnim licem, kako da kažeš ženi: "Volim te", morao bi se makar malo nasmiješiti.

Sa ozbiljnim licem ti ne možeš reći ni najmanju stvar. Ljudi će prihvatiti sve veoma ozbiljno što će ih opterećivati. Nauči da se više smiješ.

Po meni, smijeh je svet koliko i molitva.

Bik ili june?

jedna od najgrubljih stvari što je čovjek pričinio sebi je tuga i ozbiljnost. To se moralo uraditi jer ako čovjeka ne učiniš tužnim i ozbiljnim, ne možeš od njega stvoriti robota - roba u svim oblicima ropstva: duhovno, kao roba nekog izmišljenog boga, nekog izmišljenog raja i pakla; psihološki, kao roba tuge i ozbiljnosti što nije prirodno... oni su bili žrtve pritisaka nad njihovim umom što je uslovalo da um funkcionira fragmentarno, rastrojeno; a isto tako i fizičkim robom jer čovjek koji se ne može smijati, ne može biti zdrav i čitav.

Smijeh nije jednodimenzionalan, on ima sve tri dimenzije ljudskog bića: kada se smiješ i tvoje tijelo uživa u tome, tvoj um uživa u tome i tvoje biće uživa u tome. U smijehu sve razlike, razdori nestaju, šizofrenička osobnost iščezava.

No, to je protiv onih koji žele iskoristiti čovjeka protiv kraljeva, svećenika i lukavih političara. Njihov čitav napor je bio da učine čovjeka slabim, bolesnim. Učiniti čovjeka bijednim i on se neće nikada buniti.

Oduzimati mu smijeh, isto je što i uzimati mu stvarni život.

Oduzimati čovjeku smijeh je spiritualna kastracija.

Da li si uočio razliku između bika i juneta? Oni su isto rođeni ali je june kastrirano. A dok ga ne kastriraš ne možeš ga prisiliti da ti služi: nosi tvoj teret, vuče tvoja kola. Ti ne možeš upregnuti bika u tvoja kola, on je veoma snažan, ne možeš ga kontrolirati on već ima izgrađenu vlastitu individualnost. June je tek daleki eho njegove prave prirode, tek sjenka. Ti si ga uništio.

Da bi se stvorio rob čovjeku su učinili istu stvar, uništili su ga na isti način. Smijeh se bio zabranjivan kao djetinjarija, kao nerazumnost, u najboljem slučaju dopušteno ti je da se smješkaš. Razlika između smiješka i smijeha je kao i između juneta i bika. Smijeh je potpun. Smiješak je tek mali zadatak usana, smiješak je kao neki manir. Smijeh ne poznaje manire, etikete - on je divalj, a ta neobuzdanost nosi sa sobom svu ljepotu.

Ali uloženi interesi, bilo da je to novac ili organizirana, institucionalizirana religija ili liderstvo - svi se oni slažu u jednoj stvari: čovjek mora biti slabašan, jadan, uplašen učiniti ga da živi u nekoj vrsti paranoje. Samo tada će kleknuti na svoja koljena ispred neke drvene ili kamene statue. Tek tada će biti spreman da služi nekome tko je moćan.

Smijeh ti vraća tvoju energiju. Svaki damar tvoga tijela biva živ, svaka ćelija tvoga bića počinje plesati.

Najveći grijeh koji je počinjen protiv čovjeka na ovoj planeti je što mu je zabranjen smijeh. Implikacije su duboke, jer kada ti se zabrani smijeh, zabranjeno ti je i da budeš ve-seo, zabranjeno ti je da pjevaš pjesmu slavlja, zabranjeno ti je da plešeš kao izraz čistog blaženstva. Zabranjivanjem smijeha, sve u životu što je najljepše, sve što čini život životnim i voljenim, sve što daje životu značaj je uništeno. To je najružnija strategija ikad učinjena protiv čovjeka.

Ozbiljnost je grijeh. I zapamti, ozbiljnost ne znači i iskrenost. Iskrenost je sasvim drugi pojam. Ozbiljni čovjek se ne može smijati, ne može pjevati, ne može plesati. On se uvijek kontrolira, on je bio podizan u tom smislu da je postao vlastiti tamničar. Iskreni

čovjek se može smijati iskreno, može plesati iskreno, može se veseliti iskreno. Iskrenost nema ništa sa ozbiljnošću.

Ozbiljnost je jednostavno bolest duše i samo bolesna duša se može preobraziti u roba. A svi uloženi interesi trebaju čovječanstvo koje nije buntovno, koje je veoma voljno, skoro prosjačko, da bi bilo obrobjeno.

Zapravo, samo djeca su spremna da se kikoću i smiju, a odrasli misle, pošto su oni neupućena djeca, mogu se i zapostaviti, oni su još necivilizirani, još primitivni. Čitav napor roditelja, društva, učitelja, svećenika je kako da ih civiliziraju. Kako ih načiniti ozbiljnim? Kako im nametnuti da se ponašaju kao roblje a ne kao nezavisne individue?

Tebi nije dopušteno da posjeduješ vlastito mišljenje. Ti samo treba da budeš kršćanin, Hindus ili muhamedanac. Ti treba da budeš komunist, fašist ili socijalist. Tebi nije dopušteno da posjeduješ vlastito mišljenje; nije ti dopušteno da budeš svoj. Tebi je samo dopušteno da budeš kolektivni dio, dio mase, a biti dio mase je isto što i biti zubac na zupčaniku. Ti si tako izvršio samoubistvo.

U društvu, čovjek koji se smije potpuno - iz stomaka - nije potisnut. Ti treba da izgledaš ozbiljno; da pokazuješ da si civiliziran i mudar. Smijeh je za djecu ili nezrele osobe, ili primitivce.

Samo pođi u bilo koju crkvu i pogledaj Isusa na križu. Prirodno, on je ozbiljan i njegova ozbiljnost ispunjava cijelu crkvu. Smijati se tu bilo bi sasvim neumjesno. Nitko još nije čuo da se Bog smijao.

Djeca se smiju jer ne isčekuju ništa. Pošto ne očekuju ništa, njihove oči su tako čiste da mogu vidjeti stvari kakve su, a svijet je pun apsurdnosti, smijurija. Tu ima toliko mnogo "klizanja na kori od banane" koje djeca neće moći izbjeći da ne vide. To su naša očekivanja koja djeluju kao zastori preko naših očiju.

Pošto su sve religije protiv života; one i ne mogu biti za smijeh. Smijeh je jedan esencijalni dio života i ljubavi. Religija je protiv života, protiv ljubavi, protiv smijeha, protiv veselja: ona je protiv svega što može život učiniti moćnim iskustvom dobrobiti i blagostanja, blaženstva.

S obzirom na njihovu antiživotnu težnju religije su uništile čovječanstvo. One su odnijele sve što je užitak za čovjeka, a njihovi sveci su postali primjer za druge. Njihovi sveci su samo suha kost - nastala posteći, mučeći sebe na mnogo načina; nalazeći još načina za mučenje svog tijela. Što su više mučili sebe, to su nailazili na više poštovanja kod drugih. Oni su pronašli stepenice do poštovanja: samo muči sebe i ljudi će te pamtiti na vjekove i klanjati se tvojim moštima.

Isposništvo je psihološka bolest. Nema ništa u tome čemu se treba klanjati: to je lagano samoubistvo. Ali mi smo podržavali ta spora samoubistva vjekovima, jer je ideja da su tijelo i duša naši neprijatelji bila duboko fiksirana u nama. Što bi više mučio svoje tijelo, to bi bio više duhovan, a što bi više dopustio da prima zadovoljstva, uživanja, ljubav, smijeh - to si manje duhovan. Ova podjela je temeljniji razlog zašto je smijeh iščezao iz čovjeka.

Ja sam vidio slike evropskih crkava srednjeg vijeka. Uloga propovjednika je bila u tome da učini ljude uplašenim od vatre pakla i mučenja od kojih će oni patiti tamo. Njihov opis je bio toliko živahan da se događalo da su neke žene padale u nesvijest po crkvama. Govorilo se da je pojedini propovjednik dobar po broju onesviještenih za njihovih propovijedi - to je bio način da se otkrije tko je bio najbolji propovjednik.

Čitava religija je utemeljena na običnoj psihologiji: strah, uvećan u ime pakla; i pohlepa, uvećana na ime obogaćenja na nebu. Oni koji uživaju u sebi na zemlji, odlaze u pakao. Prirodno je da će se čovjek uplašiti. Zar za samo malo užitka u životu od sedamdesetak godina da ispaštam vječno u paklu!

Ovo je jedan od razloga zbog kojih je Bertran Rasel odbacio kršćanstvo. Tako je nastala njegova knjiga "Zašto nisam kršćanin". On je rekao: "Prva stvar zbog koje sam to odlučio je nepravda da zbog malih svojih grijehova moram vječno ispaštati. Ako bih obračunao sve svoje grijehove koje sam počinio, a i sve one o kojima sam sanjao, a koje inače nisam počinio - najstrožiji sudac bi me osudio na zatvor Ne više od četiri godine. Za

te male grijeha ja neću patiti vječno. Kakva je to vrsta pravde? To izgleda kao da nema neke veze između grijeha i ispaštanja.”

Tada je on počeo dublje promatrati kršćansku teologiju. On je bio iznenađen kada je otkrio toliko apsurdnih i smiješnih stvari da je napokon znak kukavičluka. On je potom napustio kršćanstvo, i napisao veoma značajnu knjigu pod naslovom “Zašto nisam kršćanin?”

To je bilo skoro prije šezdeset ili sedamdeset godina a da nitko nije još odgovorio na to od strane kršćanskih teologa. Zapravo, na to i ne može biti odgovora. Kako ti možeš to prosuditi? Papa i svi kršćanski teolozi su jednostavno zašutjeli o tome. Oni su samo prokleli Rasela govoreći da će skončati u paklu. Ali to i nije neki argument. Ako uistinu postoji raj i pakao, tada bi pakao bio puno zdraviji kraj od raja - jer u raj u ćeš samo sresti isposničke ružne spodobе koje su sebe zvale svecima, koje su samo mučile sebe. To nije mjesto vrijedno posjete.

U paklu ćeš naći sve pjesnike, slikare i sve skulptore, sve mistike, sve one ljude čije društvo je na putu da Buddhę blaženo. Ti ćeš naći Sokrata tu, naći ćeš tamo Budu - Hindusi su ga poslali u pakao jer nije vjerovao u Vede, na čemu je čitava indijska religija bazirana. Tamo ćeš naći i Mahaviru, jer on nije vjerovao u hindu kastinski sistem, on je odbacio to. Naći ćeš Bodhidharmu, Čuang Cea, Lao Cea. Pronaći ćeš sve velike ljude koji su pripadali životu - sve one velike naučnike i, umjetnike koji su načinili ovu planetu ljepšom.

Što su tvoji sveci doprinijeli? To su najlijeniji i neplodni ljudi. Oni su samo bili teret i paraziti društva: oni su samo pili krv siromašnom ljudskom biću. Oni su mučili sebe i učili druge da to rade: oni su širili psihološku bolest.

Ako ova zemlja izgleda bolesno, ako ovo čovječanstvo izgleda bolesno, krivca za ta možete tražiti u vašim svecima. U raj u ćeš ti naći sve te ružne spodobе, sve te zabranjivače koji nisu znali da vole, koji nisu znali kako da se smiju, kako da pjevaju, koji nisu znali da plešu, koji nisu dopustili čovječanstvu da ima bilo kakvo zadovoljstvo, čak ni ono najmanje. Bol im je izgledao duhovan a zadovoljstvo proglašavali materijalističkim.

Sada moderni psihijatri znaju sasvim dobro da su ti sveci bili šizofrenički. Njima se nije smjelo klanjati. Ako sada nađeš nekog takvog odmah ga odvedi u psihijatrijsku bolnicu - njima treba tretman. Oni nisu zdravi, njihovo stvarno bitisanje je ogavno. Ali, takvi su bili vođe čovječanstva i oni su prouzrokovali da se čitavo čovječanstvo osjeća gadljivo; oni su stvorili atmosferu odvratnom.

Onog dana kada je čovjek zaboravio da se smije, kada je zaboravio da se igra, kada je zaboravio na ples, on više nije bio čovjek. On je spao na podljudsku vrstu. Igra je njega činila lakom, ljubav ga je vedrila; smijeh mu je davao krila. Plešući veselo, on može dotaći najudaljenije zvijezde. On može spoznati pravu tajnu života.

“Postoje četiri L:

Life (Život), Love (Ljubav), Laughter (Smijeh) Light (Svjetlost).

I oni se događaju upravo tim tokom.”

Osho

Nekoliko biografskih podataka iz života OSHO RAJNEESH-a

Djetinjstvo

1931 - Rođen je u mjestu Kuchwara, Madhya Pradesh, Indija kao stariji sin trgovca tekstilom koji je pripadao džainskoj religiji. Prve godine je proveo u atmosferi ljubavi i slobode kod svoje bake u jednom malom selu.

1938 - Poslije smrti svoga djede pridružuje se roditeljima u mjestu Gadaware, malom gradiću sa oko 20.000 stanovnika. Baka ga slijedi i ostaje njegova najvelikodušnija prijateljica sve do njene smrti 1970-e godine. Pred kraj života se proglasila sljedbenikom ideja svog unuka. .

1946 - Rajneesh doživljava prvi satori (bljesak prosvjetljenja) sa 14 godina. Tih godina eksperimentira sa meditacijama. Intenzitet njegovog spiritualnog traganja odražava se na propadanje zdravlja. Roditelji i prijatelji se pribojavaju da neće dugo živjeti.

Godine na univerzitetu

1952 - 21 marta 1953-e godine u svojoj dvadeset i prvoj godini Rajneesh doživljava Prosvjetljenje, najviši vrh ljudske svesti. Tu, on kaže, njegova spoljna biografija prestaje jer od tada živi u jednom svijetu bez ega, u jedinstvu sa unutarnjim zakonima života. U Jalapuru nastavlja svoje studije filozofije gdje i doktorira 1956-e godine.

1957 - Rajneesh predaje na visokoj školi za sanskrit u Rajpuru. Godinu dana kasnije postaje profesor filozofije na univerzitetu u Jabalpuru. Godine 1966-e napušta taj posao da bi se konačno predao podučavanju meditacije. Šezdesetih godina putuje Indijom kao "Acharya (učitelj) Rajneesh" izazivajući srdžbu svećenih lica i dirajući u srce miliuna.

Godine u Bombaju

1968 - Nastanjuje se u Bombaju, živeći i podučavajući u Woodland apartmanu. Redovno održava meditacijske kampove, najčešće u Himalajima, gdje uvodi i svoju revolucionarnu "dinamičnu meditaciju", tehniku koja zaustavlja um kroz prethodnu katarzu. Od 1970-e počinje inicirati ljude u neo-sanijas, put predaje samospoznaji i meditaciji - potpomognut njegovom ljubavlju i ličnim vodstvom.

1970 - Prvi tragaoci sa Zapada stižu, među kojima ima i veoma obrazovanih pojedinaca. Njegov ugled se širi u krugovima inteligencije Evrope, Amerike i Australije. Godišnji meditacijski kampovi se nastavljaju. Godine 1974-e pronalazi se lijepo mjesto u Puni gdje se intenzivira učenje i meditacija.

Godine u Puni

1974 - Radijus djelovanja se širi cijelim svijetom. Istovremeno mu se zdravlje naglo pogoršava. Povlači se u svoje prostorije davajući jutarnje predavanja i inicirajući spiritualne tragaoce navečer. Terapijske grupe kombiniraju saznanja Istoka u meditaciji i Zapada u psihoterapiji. U roku od dvije godine Ašram stiže reputaciju "najboljeg centra za rast i terapiju u svijetu." Oshova predavanja obuhvaćaju sve velike religijske tehnike u svijetu. Istovremeno, njegovo ogromno znanje o zapadnoj nauci i misli, njegova jasnoća riječi i dubina argumentiranja, čine da nestane razlike~ između Zapada i Istoka. Postaje veoma prijemčiv za slušaoce sa zapada. Predavanja snimljena na audio trakama i štampana u knjigama čitaju tisuće ljubitelja mudrosti. Krajem sedamdesetih godina Rajneesh ašram postaje meka za moderne tragaoce za istinom. Tadašnji predsjednik Indije Maradži Desaj, tradicionalni Hindus godinama sprečava sve napore Rajneeshovih učenika da presele Ašram u jedan zabačeni dio Indije, gdje bi bili u mogućnosti da eksperimentiraju sa Majstorovim učenjem i stvore samoizdržavajuću zajednicu koja bi živjela u duhu meditacije, ljubavi, kreativnosti i smijeha.

1980 - Izvršen je pokušaj ubistva nad Rajneeshom pri jednom od njegovih predavanja. Napadač je bio član jedne tradicionalne indijske sekte. Iako se oficijelna crkva, kako na Istoku tako i na Zapadu, njemu protivi Rajneesh već ima četvrtinu milijuna učenika.

Nova faza - Rajneeshpuram. USA

1981 - 1-og maja Osho prestaje sa predavanjima i stupa u fazu "općenja - srca ka srcu bez riječi", jer mu je tijelo prilično oslabilo i treba odmora. Njegovi doktori ga vode u Ameriku jer je postojala mogućnost za kirurškim zahvatom. Njegovi

američki učenici kupuju veliko imanje u pustinji centralnog Oregona. Oko njega se stvara model poljoprivredne zajednice koja se razvija nevjerojatnom brzinom pokazujući impresivne rezultate pretvaranjem pustinje u zelenu oazu sposobnu da hrani 3000 ljudi. Na ljetnim festivalima prisustvovalo je i oko 20.000 ljudi iz cijelog svijeta koji su stanovali i hranili se u Rajneeshpuramu. Rajneesh traži permanentnu dozvolu za boravak kao religiozni vođa, ali mu američka vlada to odbija. Jedan od razloga je i njegov zavjet šutnje u javnosti; istovremeno je i sam grad Rajneeshpuram izložen napadima oregonske vlasti i kršćanske većine. Zakoni korištenja zemlje u Oregonu, koji bi trebalo da štite korištenje, postaju glavno oružje u borbi protiv grada koji je uložio ogromne napore da učini zemlju ponovo pogodnu za eksploataciju.

U listopadu 1984. Rajneesh ponovo počinje govoriti pred javnošću. Istovremeno sa rastom zajednice u Oregonu stvaraju se velike zajednice u svim važnijim zapadnim zemljama, uključujući i Japan, koji žive od svojih nezavisno zarađenih prihoda.

1985 - 15-og septembra Oshova osobna sekretarica i nekoliko članova uprave iznenadno napuštaju zajednicu i cjeli niz ilegalnih djela koji su oni počinili izlazi na vidjelo. Rajneesh poziva američke vlasti da obave temeljitu istragu. Oni to i koriste kako bi pospješili svoju borbu protiv zajednice. 29-og oktobra Rajneesh hapse bez naloga. Na saslušanju su mu stavljene lisice na ruke. Put do mjesta gdje bi mu se trebalo suditi traje obično nekoliko sati avionom, no njegovo putovanje se produžava na čak osam dana. Čak se nekoliko dana nije znalo ni gdje se nalazi, dok je kasnije pričao da su ga u Oklahomi uveli pod imenom "Dejvid Vašington" i strpali ga u karantin zajedno sa zatvorenikom koji boluje od herpesa, bolesti koja je mogla biti kobna za njega. Sat vremena prije nego što je konačno trebao biti oslobođen, poslije dvadeset dana muka, otkrivena je bomba u zatvoru. Svi su bili evakuirani osim Rajneeha.

Sredinom novembra, na savjet svojih pravnika Rajneesh priznaje krivicu za dva od trideset i četiri prekršaja kojim su ga teretili i na taj način izbjegne dalje rizike po život od strane američkog pravosuđa. Osho koristi "Alfred klauzulu" po kojoj se netko može oglasiti krivim iako to nije svojom ličnom krivicom. Ova klauzula postoji samo u Americi. Nakon plaćanja kaucije od 400.000 dolara i zabrane ulaska u Ameriku za narednih pet godina on napušta tu zemlju privatnim avionom te leti za Indiju gdje će se odmarati u Himalajima. Nedjelju dana kasnije zajednica u Oregonu se raspada.

Studijsko putovanje po pitanju ljudskih prava

Prosinac,

1985 - Oshova nova sekretarica Ma Prem Hasya, njegova suputnica Vivek i njegov liječnik Devaraj bivaju izbačeni iz Indije i njihove vize poništene. Osho odlazi u Nepal gdje dnevno drži predavanja i tamo boravi do veljače.

Veljača,

1986. - Rajneesh stiže na otok Krit sa turističkom vizom. Živi u vili jednog grčkog filmskog producenta i drži predavanja dva puta dnevno. Učenici počinju hrliti ka Kritu. Grčka ortodoksna crkva počinje da prijeti grčkoj vladi da će poteći krv ako Rajneesh ne Buddhe istjeran iz zemlje. Petog ožujka policija upada u vilu, hapsi Rajneshu bez naloga i prebacuje ga u Atenu gdje ga samo 25.000 dolara spašava da ga ne ukrcaju na neki brod za Indiju koji je čekao u pirejskoj luci. Odlazi avionom za Švicarsku gdje mu se odmah ukida, njegova sedmodnevna viza. Izjavljuje se da je nepoželjna ličnost i da je povrijedio američke imigracione zakone. Potom odlazi za Švedsku gdje ga već čeka policija.

Oglašavaju ga opasnim po nacionalnu sigurnost. Mora odmah napustiti Švedsku i leti za Englesku. Piloti su obavezni da se odmore osam sati, Rajneeshu se ne dopušta čak ni da spava u aerodromskom hotelu već ga zajedno sa suputnicima trpaju u malu i smrdljivu ćeliju pretrpanu afričkim i azijskim izbjeglicama. Sljedeći dan leti za Irsku za koju su dobili normalnu turističku vizu. Stanuju u hotelu blizu grada Limerck. Policija dolazi i traži da napuste zemlju. Kanada čak ne dozvoljava ni da slete da bi napunili gorivo. Dalji cilj je Antiqua u Karibima. Ali i tu mu naređuju napuštanje zemlje. U Italiji se molba za vizu vukla pola godine... i tako u zadnji čas.

19. ožujak - Urugvaj ga poziva da leti preko Senegala za Montevideo sa prijateljima. Oni čak pomiraju i mogućnost da Osho dobije stalni boravak. Tu se saznaje zašto ga nisu pustili u druge zemlje. Teleksi sa informacijama o navodnim krijumčarenjima stvari, droge i prostituciji su uvijek stizali prije no što bi se on obratio zemlji za vizu što bi logično prouzrokovalo reakciju od strane policije. Urugvaj uskoro doživljava isti pritisak. 14-og svibnja vlada želi objaviti na konferenciji za štampu da Rajneeshu želi dati stalni boravak. Te noći predsjednik Urugvaja Sangvinetti dobija poziv iz Vašingtona gdje mu se daje do znanja da ako Rajneesh ostane u Urugvaju neće dobiti obećani kredit od 6 milijardi dolara niti će ubuduće odobriti kredite Urugvaju - Rajneesh mora napustiti i tu zemlju. Sljedeći dan se objavljuje da Amerika daje Urugvaju kredit od 150 miliona dolara.
6. lipanj - Jamajka garantira desetodnevnu vizu. Par trenutaka nakon slijetanja spušta se avion američke vojske i iz njega izlaze dva civila. Slijedećeg jutra njihove vize bivaju poništene. Potom lete za Lisabon preko Madrida gdje biva neotkriven jedno vrijeme, ali kada je nakon par nedjelja policija otkrila kuću u kojoj se nalazio i iz koje nije izlazio, iako je njegov boravak bio legalan, on odlučuje da se vrati u Indiju.
29. lipanj - Osho stiže u Bombaj gdje se odmara pola godine kao osobni gost jednog indijskog prijatelja. Tu održava svoja dnevna predavanja.
4. siječanj - Rajneesh se ponovo seli u kuću u ašram u Puni gdje je proveo dobar dio sedamdesetih godina. Šef policije u Puni, na insistiranje jednog Hindus fanatika koji je pokušao nekada ubiti Rajneeshu na jednom javnom predavanju, naređuje mu da napusti Punu kao "neželjena osoba". Tu naredbu isti dan poništava visoki sud u Bombaju. Indijska vlada nerado mora štiti prava ovog "neugodnog" građanina iako izgleda da bi radije htjeli da mu ih ukinu.